

POLİTİK GÜNDEM

3 - 4

“Doğal Afet” Denilen Halk Düşmanlığına, İrkçi-Faşist Saldırılarına Karşı BİRLEŞE BİRLEŞE KAZANACAĞIZ!

Kastamonu'nun Bozkurt ilçesinde yaşanan ve gerçek bir katliama dönüşen felakette de ortaya çıktı. Yağma ve talan uğruna nehir yatağına kurulmuş bir ilçeden bahsediyoruz.

Bozkurt'ta yaşanan bir “doğal afet” değil tam aksine yağma-talan ve çökme düzeninin doğal sonucudur.

Gerçek boyutları gizlenen bu katliam, yaşam hakkının yerine özel mülkiyeti ve kâr mantığını koyan, dere yatakları dahil her şeyin satılabileceğini vaazeden sistemin; onun şu andaki uygulayıcısı konumunda olan ve ülkeyi anonim şirket patronu gibi, müteahhit gibi yönetenlerin kurduğu beton uygarlığının doğal sonucudur.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

18 - 31 Ağustos 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 243

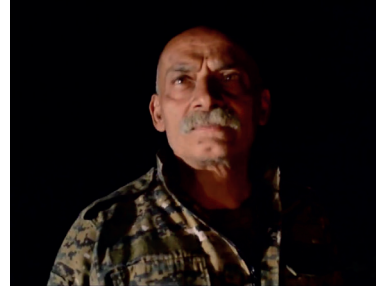
www.ozgurgelecek23.net

Fiyatı: 2 TL

BUNU, YAĞMA VE RANT İKTİDARI YAPTI

DENGÊ AZADÎ > 11

**Son Armenak'ı
Saygıyla Anıyoruz!**

Bütün sorunların kaynağı olarak kendini gösteren ve her kaldırdığımız taşın altından çıkan Kürt sorununda tavrı, bugün devrimci olmanın da kıstasıdır. Nubar Ozanyan tarafını ezilen, baskı ve yok edilmek istenen mazlumların yanında belirlemiş yönünü bu sefer Rojava'ya çevirmiştir.

KÜLTÜR-SANAT > 20-21

**Marx'ın Engels' in
SSCB'nin ve Mao
Zedung'un Edebiyata
Dair Genel Tutumları**

Gerçekliğin yansıtılması nesnel değil öznel, görevli yazarın özneliği. Böyle bir bakış açısı da bilinçli özneyi var ettiği gibi bilinçlendirilmesi gereken bir halkın/sınıfın da varlığına işaret eder. İçinde yaşanan burjuva toplumunun farkındadır yazar ama daha önemlisi gelecekteki toplumun da farkındadır.

Nubar Ozanyan, Mezarı Başında Anıldı

2017 yılında savaştığı Rojava topraklarında ölümsüzleşen TKP-ML TİKKO komutanı Nubar Ozanyan (Orhan Bakırçıyan), Şehit Nubar Ozanyan Taburu tarafından örgütlenen bir anma ile Ş. Xebat Derik Şehitliği'nde bulunan mezarı başında anıldı. Anmaya Ermeni Toplumsal Meclisi de katıldı.

Nubar Ozanyan şahsında tüm devrim şehitleri için gerçekleştirilen askeri tören ve saygı duruşunun ardından Şehit Nubar Ozanyan Taburu'nun açıklaması Arapça olarak okundu. Şehit Nubar Ozanyan

Taburu adına yapılan açıklamada “Bir direniş sembolü olan Ermeni bir savaşçıyı anmak için bugün buradayız. Bugün Orhan Bakırçıyan yoldaşı anmak için bir araya geldik. 63 yıllık ömrünü halkların özgürlüğü ve adalet için mücadeleye adadı. Bütün ömrünü devrim işçisi olarak geçirdi. Türkiye’de dünyaya geldi ancak dünyada barışı sağlamak için her yere gitti, onu halk sevgisi her yere taşıdı. Bugün biz onun ismi ile Şehit Nubar Ozanyan adıyla bir tabur kurduk. And olsun ki, Şehit Nubar Ozanyan’ın ve bütün şehitle-

rimizin yolunu takip edeceğiz. denildi.

Askeri törenin ardından Nubar Ozanyan’ın mezarı başında Ermeni Meclisi adına Arapça bir açıklama ve Kürtçe bir konuşma yapıldı. Açıklamada “O, direniş ruhumuzu uyandırdı. Bu ruh sayesinde onun ismiyle Ermeni Taburu kuruldu. Ardından aynı ruhla Ermeni Toplumsal Meclisi’ni kurduk. Özgürlük yolunda öncümüz oldu. Zulüm görmüş ve soykırım politikaları yüzünden mazlum olan Ermeni halkının öncüsü oldu.” denildi.

Kürtçe olarak yapılan konuşmada ise “106 yıl önce yapılan soykırımında şehit düşenlerin de bugün şehit olanların da yoldaşlarıyız. Bu yüzden ne kadar yapabiliyorsak o kadar direneceğiz. Diyoruz ki, şehitlerimiz ölümsüzdür” denildi.

Konuşmaların ardından TKP-ML OPK adına Ermenice bir açıklama yapıldı. Ortadoğu Parti Komitesi adına yapılan açıklamada “Nubar Ozanyan Yoldaş, sıradan bir insan değildi o bir komutandı, o bir Ermeni devrimcisiydi. O bütün yaşamını Ermeni halkına ve bütün dünya ezilen halklarına adadı. Filistinlilere, Kürtlere, Araplara, Ezidilere, Süryanilere, Aşurilere adadı. Nerde adaletsizlik ve zulüm varsa

o, oradaydı. O, kavganın en önündeydi ve komutanıydı. Aynı zamanda enternasyonal bir komutandı. Bu halklar için savaştığı kadar kendi halkı için de Karabağ’da, Ermenistan’da savaştı. ... Faşist Türk devleti iyi bilsin ki, bizi yok edemezler. Ne Enver Paşa ne Talat ne de Erdoğan Paşa bizi yok edemediler, yok edemezler. Çünkü biz halkız ve bir halkı yok edemezler. Biz ölümsüz halkız. O’nun anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Bütün devrim şehitleri ölümsüzdür. Nubar Ozanyan ölümsüzdür” denildi.

Konuşmaların ardından Ermeni Toplumsal Meclisi’nden ve Ş. Nubar Ozanyan Taburu’ndan kadınlar ile KKB’li savaşçılar Serekaniye İşgali sürecinde ölümsüzleşen Xevrin Xelef, Aynur Ada, Ceren Güneş, başta olmak üzere ölümsüzleşen kadın savaşçıların mezarlarını ziyaret ettiler.

100 Öncesinden Bize Ulaşan Bir Direniş Çağrısı; Maria Suphi!

Türkiye Komünist Partisi (TKP) ile Türkiye-T. Kürdistanı komünist hareketi bu topraklarda devrim ve sosyalizm mücadelesi adına yeni bir yola girdi. TKP kurucu ve ilk yöneticileri bilindiği üzere 28-29 Ocak 1921’de Trabzon açıklarında Karadeniz’de katledildiler.

Mustafa Suphi ve yoldaşları, Osmanlı topraklarında, Ermeni ve Rum devrimcilerinin, Hınçaklar’ın/Paramaz’ların başlattığı sosyalist bir dünya mücadelesini, 17 Ekim devrimiyle birlikte yeni bir evreye taşıdı. Eylül 1920 yılında Bakü’de kuruluş kongresini toplayan TKP’nin önündeki ilk hedef, bir an önce Anadolu’ya gelerek emperyalist işgale karşı bir mücadele yürütmek ve örgütlenmekti.

Yazar Kenan Karabağ, son eserinde bize ülkeye dönüş sertivenini oldukça ayrıntılı, canlı bir şekilde aktarıyor. Eserin daha önce yayımlanan TKP’nin geri dönüş belgeleri ve bu düzlemdeki ürünlerden farkı ise, Odessa’dan Bakü’ye oradan Kars-Erzurum’a ve Trabzon’a uzanan bu sertiveni, Maria Suphi ile birlikte anlatıyor olması. Devrimci-ilerici çevrelerde, Maria Suphi’ye dair özellikle son on yıl içinde daha fazla ilgi söz konusu. Karabağ’ın bu eseri de bu olumlu gelişmelere eklenen yeni bir halka durumunda.

Yazar, on yıllık titiz bir saha çalışması ve araştırma sonucunda kaleme aldığı eserinde, Maria’nın bir komsomolka olarak devrime, sosyalizme olan inancına, bitmez tükenmez enerjisine ışık tutuyor. Maria’nın Mustafa Suphi ile tanışması

ve sosyalizm mücadelesini Anadolu’da geliştirip büyütmek adına ortaya koyduğu irade ve çabayı mercek altına alıyor. Yazar, Maria ve yoldaşlarının geçtiği güzergahlardan, gittiği kent ve köylere kadar izlerini takip eden titiz araştırmasıyla, okuyucuya 100 yıl öncesini adeta yeniden yaşıyor.

Karabağ, eserin yazım sürecinde Maria’ya dair çok önemli bilgi ve belgelere de ulaşıyor. Bu süreci de kitapta ayrı bir bölümde okuyucularıyla paylaşıyor. Karadeniz’de yoldaşları katledilen Maria, Kayıkçılar Kahyası Yahya Kaptan tarafından alıkonuluyor ve iki buçuk yıl boyunca ağır işkencelere, aşağılanmalara, taciz ve tecavüze maruz kalıyor. Ancak Maria, tüm bunlara rağmen direnişçi tavrından ödün vermiyor ve mücadeleye olan inancını kaybetmiyor. Katiller çareyi onu katletmekte buluyor.

Maria’nın, 100 yıl öncesinden bir komünist kadın olarak yaktığı meşale bugün tüm kadınların, devrimci-ilerici ve yurtseverlerin elinde yanmaya devam ediyor.

“Maria Suphi; Bir Direniş Öyküsü”, 100 yıl öncesinden komünist bir kadının güçlü sesini bize taşıyor. Devrim ve sosyalizm için ödenen hiçbir bedelin asla karşılıksız kalmayacağını ve unutulmayacağını bir kez daha hatırlatıyor. Kitabın Adı: Maria Suphi, Bir Direniş Öyküsü

Yazar: Kenan Karabağ
Yayınevi : Tekin Yayınevi

YDG: Doğanın Katli Geleceğimizi Yok Etmek İsteyenlerin Pratiğidir!

Yeni Demokrat Gençlik, orman yangınları sonucunda gerçekleşen doğa ve hayvan katliamına ilişkin bir açıklama yayımladı.

Açıklamada ilk olarak yaşanan orman yangınlarında kapitalizmin, yaşam alanlarını talan ettiğini ve evi doğa olan binlerce canlının hayatını kaybettiği ifade edildi. Açıklamada şunlar kaydedildi: Bugün batıda gerçekleşen yangınlar, diri diri yanan hayvanlar, yakın tarihte Kürtlerin bodrumlarda yakılarak katledilmesi, Madımak’ta aydın ve sanatçıların diri diri ateşe verilmesi aynı faşist zihniyetin sonuçlarıdır.

Dini, şovenizmi kullanan ve toplumu kutuplaştırmak adına her yolu deneyen devletin ve dönemin iktidarlarının yok etme politikaları ırkçılıkla, mezhepçi anlayışla, türcülükle ve daha birçok biçimde önümüze çıkmaktadır.”

Açıklamanın devamında yangınlar sırasında Kürt ulusunun hedef alındığını ve şovenizmin körüklendiğini de vurgulayan YDG, “Pisliğin üstünü örtmek adına topluma empoze edilmiş olan şovenizmi körüklemiş ve Kürtlere yönelebilecek olan birçok katliamın daha fitilini ateşlemiş, önünü açmıştır.” dedi.

Kürdistan’da başlayan orman yangınlarına barikat kuranlarla, batıda orman yangınlarına dayanışma çağrısını tehdit edenlerin aynı olduğunu ifade eden YDG şunları söyledi:

“Hep izliyorlar! Bir tarafta bölgeye adım atılmasını engellemek için izlerken, diğer tarafta dayanışmayı baltalamak için zaman kolluyorlar! Ve ilk fırsatta yangın bölgeleriyle dayanışmayı engelleyecek yasakları önümüze koyuyorlar!

Doğa katliamları her geçen gün artarken, kapitalizm kar hırsı ile yaşam alanlarımıza daha fazla saldırırken, bir tek ağaç için, bir hayvanın daha sömürüye maruz bırakılmaması için doğa, hayvan, insan katillerine karşı dayanışmayı yükseltmemiz gerekmektedir.

Yaktıkları, ölümünü izlediğimiz her canlı, kimimizin tabaklarında “beyaz et” olarak gördüğü (!) insan olmayan hayvanlar, talan ettikleri “3-5 ağaç” sistem ile olan bağımızı sorgulatmalı, bu sorgulamalar “alışkanlıklarımız” başta olmak üzere, bize dayatılan bu çürümüş sistemin reddine vardırılmalıdır!”

“Doğal Afet” Denilen Halk Düşmanlığına, Irkçı-Faşist Saldırılarına Karşı BİRLEŞE BİRLEŞE KAZANACAĞIZ!

Gerçek boyutları gizlenen bu katliam, yaşam hakkının yerine özel mülkiyeti ve kâr mantığını koyan, dere yatakları dahil her şeyin satılabileceğini vaazeden sistemin; onun şu andaki uygulayıcısı konumunda olan ve ülkeyi anonim şirket patronu gibi, müteahhit gibi yönetenlerin kurduğu beton uygarlığının doğal sonucudur.

Türkiye son haftalarda felaketlerle boğuşuyor. Sel ve orman yangınları yüzlerce insanın hayatını kaybetmesine, binlerce hayvanın ölümüne, milyonlarca ağacın-bitkinin yanmasına neden oldu. Bunlar yetmezmiş gibi, doğrudan AKP-MHP faşist kliğinin örgütlediği kontrollü kontrgerilla eylemiyle Ankara’da Suriyeli göçmenlere yönelik ırkçı saldırılar gerçekleşti. Göçmenlerin ev ve işyerleri yağmalandı. Yaşanan ırkçı saldırı, TC’nin tarihinde onlarca örneği görülen, planlı ve kontrollü bir kontrgerilla örgütlenmesiydi.

Batı Karadeniz’de ve özellikle Kastamonu’nun Bozkurt ilçesinde yaşanan sel felaketi ise AKP-MHP iktidarının gelinen aşamada Türkiye halkı açısından “bir güvenlik sorunu” haline geldiğinin somut örneğini oluşturdu. Sel felaketi sırasında ve sonrasında yaşananlar, TC faşizminin içinde bulunduğu durumu göstermesinin yanında, halkın “kaderiyle” baş başa bırakılması ve aradan geçen zamana rağmen halen gerçek kayıpların açıklanmamasına neden oldu. Faşizm halka karşı tam bir suç makinesi gibi çalışmakta, dahası yandaş medya aracılığıyla manipülasyona başvurmakta, gerçekleri tersyüz etmektedir.

Yaşanan orman yangınları ve sel felaketlerinin nedenini “iklim değişikliği”ne bağlamak yanıltıcıdır. Dahası Bozkurt ilçesinde de görüldüğü üzere gerçek sorumluların ve suçluların üzerini örtmeye yaramaktadır. Elbette son yıllarda giderek artan “doğal afet”ler “iklim değişikliği”nden bağımsız değildir. Ancak “iklim deği-

şikliği” bir sonuçtur. Bu sonucu yaratan ise emperyalist kapitalist sistemdir.

Emperyalist kapitalist sistemin güdümündeki kurumlar bile yaptıkları açıklamalarda bu gerçeğe işaret ediyor ve “kaygı”larını dile getiriyorlar. Bu kuruluşlardan olan Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC)’nin 6’ncı Değerlendirme Raporu, 9 Ağustos’ta yayınlandı. Raporda iklim değişikliğinin yaygın şekilde görüldüğü ve artarak ilerlediği belirtilmektedir. Rapor çok tehlikeli saptamalar içeriyor ve bir paradigma değişikliğine de işaret ediyor: Tüm önlemler zamanında alınsa bile, iklim krizinin, kutuplardaki buzların, dağlardaki buzulların erimesi, deniz seviyesinin yükselmesi, okyanus sularında asit oranının artması gibi sonuçlarının artık geri çevrilemeyecek bir aşamada olduğu belirtiliyor.

Raporda ayrıca gelecek on yıllarda iklim değişikliğinin tüm bölgelerde artacağını öngörürken, 1.5 santigrat derece küresel ısınmayla sıcak hava dalgalarının artacağı vurgulanarak, sıcak mevsimlerin uzun, soğuk mevsimlerin ise kısa olacağı kaydedildi. İklim değişikliğinin “yaygın, hızlı ve yoğun” olacağı uyarısında bulunan raporda, ayrıca 2 santigrat derece küresel ısınmada aşırı sıcaklıkların tarım ve sağlık için kritik tolerans eşiğine daha sık ulaşacağını gösterdiği kaydedildi. Ra-

por küresel sıcaklık artışı 1.5 santigrat derece ile sınırlanabilse bile aşırı sıcak dalgaları, sert fırtınalar, sel ve kuraklığın “insanların” yaşamını etkilemeye devam edeceği belirtiliyor.

Özcesi aşırı kâr hırsına dayalı emperyalist kapitalist sistem, dünya çapında bir yıkımın taşlarını döşüyor. Sadece insan değil bütün canlıların, yerkürenin geleceğini tehdit ediyor. Kapitalist sistem artık geri döndürülemez bir şekilde doğanın dengesini bozmuş durumdadır. Eğer şimdiden kapitalist sisteme müdahale edilmez, sistemin kökten değişimi sağlanmazsa önümüzdeki yıllar bütün canlılar açısından oldukça zor geçecektir.

Bu açıdan emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadele bir gereklilik olarak karşımıza çıkıyor. İnsan dahil bütün canlıların yaşamının korunması için devrimci mücadele bir zorunluluk olarak kendini dayatıyor.

“Doğal Afet” Değil Yağma-Talan Saldırısı!

Aşırı kâr hırsına dayalı kapitalist sistem, dünya çapında bu türden tehlike ve sonuçlara yol açarken, coğrafyamızda da bu değişikliklerin etkisi görülüyor. Ancak bu etki, TC’nin fitratı nedeniyle daha ağır sonuçlara yol açıyor. Örneğin aşırı sıcaklarla birlikte orman yangınlarının çıkabileceği bilinmesine rağmen, orman yangınlarını

söndürmek için hiçbir hazırlık yapılmıyor. “İtibardan tasarruf olmaz” denilerek Saray’a 13 uçak alınırken, orman yangınlarıyla mücadele edecek tek bir yangın söndürme uçağı bulunamıyor. Sonradan elde olanların da hangarlarda çürümeye terk edildiği anlaşıyor.

Faşizm orman yangınlarını söndürmek bir yana “krizi fırsata çevirerek” bir yandan yanan bölgeleri imara açarken diğer yandan ise yangınların sorumlusu olarak Kürt halkını gösterme yoluna gidiyor. Irkçılığı ve şovenizmi körükleyerek iktidarının devamını sağlamayı amaçlıyor. Sorumluluğunu gizlemek için yangınların çıktığı bölgelerdeki yerel sorumluları suçluyor. AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan, yangının sorumluluğunu da şu sözlerle belediyelere yıktı: “Yerleşim bölgelerindeki yangın vesairelerin sorumluluğu kimin? O da oradaki büyükşehir belediyelerinin sorumluluğundadır.” (4 Ağustos)

Faşizm orman yangınlarını söndürmedeki başarısızlığını değil, bu başarısızlığın tartışılıyor olmasını sorun etmektedir. Nitekim yangınlar sürerken yayınlanan MGK bildirisinde: “Orman yangınlarına karşı yürütülen mücadele gözden geçirilmiş, hadisenin dezenformasyon kampanyaları değerlendirilmiş, ilave tedbirler görüşülmüştür” denilmektedir. (5 Ağus

tos) Bu açıklamadan da anlaşılacağı üzere TC yangınları değil ama yangınlara neden müdahale edilmediğinin tartışılıyor olmasını ve sorgulanmasını, bir güvenlik sorunu olarak görmekte ve ek tedbirler alacağını açıklamaktadır.

Bu tedbirlerin neler olacağı da çok geçmeden anlaşılmıştır. İktidarın küçük ortağı MHP lideri Devlet Bahçeli ve Saray'ın propaganda sorumlusu Fahrettin Altun ayrı ayrı yaptıkları açıklamalarda **“Yalan Haber, Yalan Siyasetle Mücadele Kurulu”** adıyla bir heyet kurulduğunu duyurmuşlardır. Faşizmin bizzat kendisinin yalan haber ürettiği koşullarda bu türden adımların atılıyor oluşu, halka yönelik dezenformasyon kampanyalarının artarak sürdürüleceği anlamına gelmektedir. İktidar ayrıca rakip burjuva hakim klik partilerinin muhalefeti de “yalan” parantezi içine almak istemektedir.

TC faşizminin halk düşmanı bir rejim olduğu ve dezenformasyon kampanyalarına başvurduğu sadece orman yangınlarında açığa çıkmadı. Kastamonu'nun Bozkurt ilçesinde yaşanan ve gerçek bir katliama dönüşen felakette de ortaya çıktı. Yağma ve talan uğruna nehir yatağına kurulmuş bir ilçeden bahsediyoruz. Bozkurt'ta yaşanan bir “doğal afet” değil tam aksine yağma-talan ve çökme düzeninin doğal sonucudur. Gerçek boyutları gizlenen bu katliam, yaşam hakkının yerine özel mülkiyeti ve kâr mantığını koyan, dere yatakları dahil her şeyin satılabilirliğini vaazeden sistemin; onun şu andaki uygulayıcısı konumunda olan ve ülkeyi anonim şirket patronu gibi, müteahhit gibi yönetenlerin kurduğu beton uygarlığının doğal sonucudur.

Daha da vahimi R.T.Erdoğan'ın ya-

şananlar karşısında sorumlu davranmak yerine *“Amerikas, Rusyası yangınların altından hala kalkamadılar. Hamdolsun biz 20 günü bulmadan kurtulduk”* açıklaması yapabilmesidir. Orman yangınlarının yanacak bir şey kalmadığı için sönmesi bir yana, sel katliamının yaşandığı bölgeye yaptığı ziyarette *“devletin yıkılmayacağından bahsetmesi”* meselenin doğrudan devlet aygıtıyla ilişkisine iyi bir örnektir: *“Bu afetleri aşacağız. Ne gerekiyorsa devlet olarak yapacağız. Küllerimizden yenisinden ayağa kalkacağız. Hiç merak etmeyin. Bu millet hiçbir zaman çömelmedi. Bu devlet hiçbir zaman yıkılmadı, yine yıkılmayacağız.”* (13 Ağustos)

R.T.Erdoğan, daha bir hafta önce orman yangınları karşısında dünyadan yardım isteyenleri “devleti küçük ve güçsüz düşürmek”le suçladığı açıklamasından sonra “milletin ayağa kalkması ve devletin yıkılmaması için” yangın ve sel felaketleri için yardım kampanyası başlatıldığını duyurdu ve halka yine İBAN verdi.

Öte yandan şu gerçeği de vurgulayalım; orman yangınları ve sel felaketi karşısında meselenin sadece AKP ile ilgili olduğu propagandası yanlıştır. Sorunun muhatabı sadece AKP değildir. Sorun bir sistem sorunudur ve AKP öncesinde ve sonrasında da yaşanmaya devam edecektir. Sistem değişmediği müddetçe, halk bu türden doğal afet adı altında katliamlarla katledilmeye devam edecektir.

Altındağ Gelecekteki İrkçi Saldırıların Provasıdır'

TC'in gerçek karakteri Ankara Altındağ'da Suriyeli sığınmacılara yönelik gerçekleştirilen ırkçı faşist saldırıda bir kez daha açığa çıkmıştır. Suriyeli sığınmacılar

başta olmak üzere, sığınmacılara yönelik artan faşist ve ırkçı saldırıların sorumlusu sadece iktidar sahipleri de değildir. İktidarı ve muhalefetiyle bütün burjuva hakim sınıf partileri saldırılardan sorumludur.

Bu anlamıyla CHP lideri K. Kılıçda-roğlu'nun Afgan ve Suriyeli sığınmacılar üzerinden provokasyon yapıldığını belirtip *“Saray iktidarının ülkeyi yangın yerine çevirmesine izin vermeyeceğim”* açıklamasında bulunması tam bir ikiyüzlülüktür. (11 Ağustos) Düne kadar başta CHP lideri olmak üzere bir dizi politikacının sığınmacılar üzerinden oy devşirme açıklamaları bilinmektedir.

Altındağ'daki ırkçı saldırıdan AKP'nin 10 yıldır kendi çıkarları için kullanageldiği sığınmacı sorununun yarattığı tepkiden kendi çıkarları için faydalanabileceğini düşünen başta CHP olmak üzere bütün düzen içi muhalefet sorumludur. Yaşanan ırkçı saldırı, bu çevrelerin birkaç haftadır yükselttiği demagojik söylemler ve açıklamalar eşliğinde kontrgerillanın asparagas haberleriyle örgütlenmiştir. İrkçi saldırının planlı ve kontrollü bir kontrgerilla eylemi olduğu, kışkırtmalar sonunda göstere yapıldığı ve dahası önümüzdeki süreçte yaşanacakların bir provası olduğu açıktır.

Bu ırkçı saldırı, tıpkı 7 Haziran seçimleri sonrasında HDP'ye karşı başlatılan “çöktürme hareket planı” gibi, 15 Temmuz darbe girişimine karşı yapılan “karşı darbe” gibi yeni süreçte AKP-MHP faşist iktidarının politikası olarak şekillenmektedir. Bu gerçeği bir zamanlar kontrgerilla aparatı olarak hizmet veren Sedat Peker de ifşa ve itiraflarında ifade etmektedir.

Faşizm Altındağ'daki saldırıda, başta Kürt halkı olmak üzere, kendisine karşı

muhalefet eden herkesi sindirmek için sığınmacılar gibi “kullanışlı bir aracı” gündeme getirmiş ve bunda da başarılı olmuştur. Önümüzdeki süreçte bu türden ırkçı saldırıların artması kuvvetle muhtemeldir. Linç kültürü, ırkçılık ve şovenizm faşizmi güçlendirecek ve iktidarını sağlamlaştıracaktır. Hedeflenen budur.

Birleşirsek Kazanırız!

Faşizmin bu türden saldırılarına karşı çıkmak, başta sığınmacılar olmak üzere, her kesime ve çevreye yönelik bu türden ırkçı, şovenist saldırganlığın karşısında durmak devrimci bir görevdir. Dahası anın devrimci tutumlarından biridir.

Sığınmacılara yaklaşım devrimci hareket açısından bir turnusol kağıdıdır. Suriyeli sığınmacıların Suriye'deki savaştan kaçmasının birinci dereceden sorumlusu da TC'dir. Suriye iç savaşına önce desteklediği çetelerle dahil olan, onlara her türlü lojistik desteği sunan ardından da bizzat kendi askeriyle işgal eden TC'nin bu politikasına karşı çıkmayıp destekleyenler bugün sığınmacılardan şikayet etmektedirler. Suriyelilerin Türkiye'de olmasının nedeni, Türkiye'nin Suriye'de olmasıdır. Dolayısıyla gerçek sorun Suriyeli sığınmacılar değil TC faşizmidir.

Önümüzdeki süreçte başta Suriyeli sığınmacılar olmak üzere, göçmenlere ve mültecilere yönelik ırkçı ve faşist saldırıların artacağı öngörülmelidir. Bir futbol maçında mültecilere yönelik ırkçı ve ayrımcı sloganların atılıyor olması dahi, hakim sınıflar eliyle toplumda yaratılan ırkçılığın ve şovenizmin ne boyutta olduğuna dair işaretler. İrkçılık ve şovenizmle mücadele etmek, başta Kürt halkı olmak üzere, Suriyeli sığınmacılar, mülteci ve göçmenlere karşı ırkçı ve şoven saldırılara karşı durmak, faşizmin üzerinde yükseldiği zeminin ortadan kaldırılmasına hizmet edecektir.

Bu açıdan Birleşik Mücadele Güçleri'nin **“Birleşirsek Kazanırız”** şiarıyla başlatacağı hamle önemli bir yerde durmaktadır. Ülkemizde son süreçte yaşanan ırkçı faşist saldırganlığa, doğal afet adı altında emekçi halkımıza reva görülen katliamlara karşı birleşik devrimci mücadeleyi örgütlemek ve yükseltmekten başka bir çıkış yolu bulunmamaktadır. AKP-MHP iktidarının devreye soktuğu ve ana hedefi sığınmacılar olduğu anlaşılan yeni saldırı konseptine karşı, hakların eşitliği ve dayanışmasını önceleyen bir politik yaklaşımla anti-faşist mücadeleyi örgütlemek ve büyütmek göreviyle karşı karşıyayız.

Fındıkta Her Yıl Rekolte Oyunu

Emperyalist-kapitalist tekellerin pazar ihtiyaçları kapsamında AKP iktidarı tarafından şekillendirilen Türkiye tarım-gıda pazarı köylü/küçük aile işletmeleri karşısı bir uygulamalar zinciridir. Karadeniz bölgesindeki küçük aile işletmeleri karşısında tekel haline getirilen İtalyan Ferrero'nun fındık pazarına egemen olması da bizzat AKP'li komprador bürokrat-siyasetçiler tarafından yapılmıştır.

Karadeniz bölgesinde yüzbinlerce ailenin en önemli geçim kaynaklarından birisi olan fındıkta her yıl tekrarlanan rekolte oyunu bu yıl da devam ediyor.

Her sene Temmuz ayının sonuna doğru Tarım ve Orman Bakanlığı adına bölgede fındık alımı yapan Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO)'nin açıkladığı taban alım fiyatı bu yıl gecikmeli bir şekilde hasat başladıktan sonra açıklandı.

Tarım ve Orman Bakanlığı'nın Temmuz ayı başından açıklamış olduğu rekolte (655 bin ton) tahmininden rahatsız olan emperyalist-kapitalist tarım tekellerinin bakanlığa yeniden rekolte açıklaması talimatı vermesi ve sonrasında Tarım Bakanlığı'nın ilk açıkladığı rekolte tahminini geri çekmesi piyasayı kimin kontrol ettiğinin de göstergesi oldu.

Karadeniz bölgesinde fındık herhangi bir üretim aracı olmaktan çok öte, doğrudan köylünün/küçük aile işletmeciliğinin ekmeği, aşısıdır. Köylüler düğün yapmak için, çocuğunun okul masraflarını karşılamaktan herhangi bir ev eşyasının değiştirilmesine varana kadar, bahçesine yaptığı gübre, ilaçlama masraflarına, ekipman yenilenmesine, borcunun ödenmesine, bir nevi tüm yaşamsal ihtiyaçlarda fındık hasadı ve oradan gelecek paraya bakar. Bu denli önemli olmasından kaynaklı Karadeniz bölgesinde yüzbinlerce küçük üreticinin (aynı zamanda bölgesel esnafın) gözü açıklama fiyatlarında olur.

Dünya fındık üretiminin yaklaşık yüzde 70'i Türkiye'de gerçekleştiği için Karadeniz bölgesi emperyalist-kapitalist tarım ve gıda tekellerinin yakın takibinde olan ve piyasaya doğrudan müdahale edilen bir bölge olmasından dolayı küçük üreticiler gelecekleri için

komprador bürokrasiyle mücadele etmenin yanısıra piyasayı belirleyen emperyalist tekellerle de mücadele etmek zorundadır. AKP iktidara geldiğinden bugüne kadar tarımsal üretim alanını A'dan Z'ye kapitalist tarım tekellerinin egemenlik alanına dönüştüren politikalar uyguladığı için Türkiye'de köylüler doğrudan tekellerle karşı karşıya bırakılıyor. Küçük fındık üreticisi köylülerin dağılık ve örgütsüz oluşu, var olanların (sorunlu olsa da) FİSKOBİRLİK gibi AKP eliyle tasfiye edilmesi, buna karşılık fındık ihracatçısı şirketlerin, tüccarların büyük ve örgütlü oluşu piyasanın şekillenişini de belirliyor. Köylü lehine politikalar uygulamakla mükellef olması gereken Tarım ve Orman Bakanlığı ve Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) gibi kamu kurumlarının küçük üretici düşmanı uygulamaları, tarım tekellerinin uzantısı haline gelmiş olmaları fındıkta rekolte ve fiyat açıklama da, belirlemede başta İtalya gıda tekeli Ferrero gibi gıda şirketlerinin hükmünü otomatikman geçerli kılıyor.

Batı Karadeniz Bölgesi 230 bin hektar, Doğu Karadeniz Bölgesi'nde 510 bin hektar alanda fındık üretimi yapılıyor. Tarım ve Orman Bakanlığı'nın verilerine göre 592 bin çiftçi tarafından fındık üretimi yapılmakta ve 2021 yılı itibarıyla 418 bin üretici çiftçi kayıt sistemi (ÇKS)'ne kayıtlı. Tarımsal alanda verimlilik, rekolte büyük oranda iklim koşulları ve teknik ekipmana göre değişkenlik göstermekle birlikte mevsim koşulları üretim şekli olarak da belli bir ortalama da bulunmaktadır. İklim şartlarına paralel belli bir değişkenlik göstermekle beraber dünya fındık üretiminin yüzde 60 ile 70'i arasında bir oran Türkiye'de gerçekleşmektedir. İhracat ise aynı değişkenlik ile birlikte yüzde

65 ile 75'ini Türkiye yapmaktadır. Bu yıl Karadeniz Fındık ve Mamulleri İhracatçıları Birliği rekolte tahminini 815 bin ton olarak açıkladı.

Emperyalist-kapitalist tekellerin ve komprador tüccarların birliği rekolteyi 815 bin ton olarak belirtmiş olsa da bu oran Türkiye'nin yaşadığı iklim krizi nedeniyle gerçeklerle uyumlu değildir. Kimi yıllar yükselme-azalma eğrisi olmakla birlikte 2014-2020 yılları arası kabuklu fındık üretimi ortalama 550 bin ton olmuştur. Geçen sezon ise 550 bintondur. Bu yıl aşırı yağışlar, sel, dolu vb. gibi doğa olayları yaşanmamış olsaydı rekoltenin yüksek olması bekleniyordu. Başta Türkiye'de fındığın en fazla yetiştigi il olan Ordu'da fırtına vb. gibi nedenlerden kaynaklı rekolte de yüzde 25 düşüş yaşanacağı hesaplanıyordu. Ayrıca ağaç dallarında boş fındıkların olduğu hesaba katıldığında 815 bin ton rakamı piyasayı dizayn etme operasyonundan başka bir şey değildir. Tarım sendikaları, üreticiler ve ziraat odalarının 700 bin tonun üzerinde açıklanacak her tahminin spekülasyon bir yozlaşım olacağını belirtmeleri üreticilerin ne ile karşı karşıya olduklarının bilgisinde olduklarını göstermektedir.

Kurumların rekolte açıklaması şu şekilde;

-Tarım ve Orman Bakanlığı (Ferrera gibi gıda tekellerinin talimatıyla geri çektiği) rekolte tahmin raporu 655 bin ton.

-Maçka Ziraat Odası rekolte tahmini 668 bin ton

-TÜİK rekolte tahmini 700 bin ton
-Uluslararası Sert Kabuklu ve Kuru Meyveler Konseyi rekolte tahmini 790

bin ton

-Karadeniz Fındık ve Mamulleri İhracatçıları Birliği rekolte tahmini 815 bin ton

Fındık dünya gıda pazarında önemli bir yer teşkil ettiği için Türkiye pazarı uluslararası tekellerin iştahını kabartıyor. Fındıkta Türkiye pazarına hakim olan dünya çikolata vb. mamulleri pazarına da hakim olmakta. "Toptan fındık üretiminin yüzde 80'i çikolata üretiminde kullanılıyor. Yüzde 10-12'lik bölüm pastacılık, bisküvi ve un mamulleri sektöründe, yüzde 3-4'lük bölümde çerez olarak kullanılır. Kalanı da dondurma sosu ve yağ olarak kullanılır." (Üretme Tüket. Ali Ekber Yıldırım)

Emperyalist-kapitalist tekellerin pazar ihtiyaçları kapsamında AKP iktidarı tarafından şekillendirilen Türkiye tarım-gıda pazarı köylü/küçük aile işletmeleri karşısı bir uygulamalar zinciridir. Karadeniz bölgesindeki küçük aile işletmeleri karşısında tekel haline getirilen İtalyan Ferrero'nun fındık pazarına egemen olması da bizzat AKP'li komprador bürokrat-siyasetçiler tarafından yapılmıştır. Dönemin önemli figürlerinden AKP'li Cüneyt Zapsu 2014 yılında Ferrero şirketinin en büyük fındık ihracatçısı Oltan Gıda'yı satın almasında aracı olmuştur. Oltan Gıda'nın alınması sonrası fındıkta dekar bazlı destek ödemesinin bugüne kadar tek kuruş bile artmaması rastlantı olamaz. 2014'te dekar başı 170 lira olan destek 2021'e gelindiğinde aynı kalmıştır. Sadece gübre fiyatı aynı süre içinde yüzde 300 artmıştır! Köylünün üretim girdi maliyeti artarken desteğin aynı kalması neoliberal

serbest piyasa politikasının sonucudur. Tekeller düzenli olarak piyasada güç biriktirirken/sermaye biriktirirken küçük üretici zayıflıyor. Bu şekilde köylüler Ferraro gibi şirketler karşısında savunmasız bırakılarak onların kontrolüne sokuluyor.

Köylü fiyat belirlemede piyasada söz sahibi olmadığı sürece açıklanan rakamlar sermaye lehine olacaktır. Çiftçi Sen açıklamasında “Devlet milyonlarca liralık vergi indirimi ve teşvikleri İtalyan şirketi Ferrero’ya yapacağına, fındık üreticilerine ve onların kooperatiflerine yapmalıdır. Rekolte tahminlerini iklim koşulları ve külleme hastalığının verim kaybına etkilerini dikkate alarak hesapladığımızda 1 kg fındığın ortalama maliyeti 22.14 TL’dir. Çıkan bu maliyet üzerine yüzde 25 kâr payı + yüzde 25 refah payı (asgari enflasyon oranı) eklendiğinde 1 kg fındığın alım fiyatı en az 34.5 TL olmalıdır.” 31.07.2021 Birgün) diyerek küçük üreticinin talebini aktarıyor.

Fındık üretimi tarımsal üretimde oldukça önemli bir girdi sağlamaktadır ülke ekonomisine. Bu alanda uygulanan politikalar bu açıdan sadece küçük üreticileri vurmamakta, ülke ekonomisini de etkilemektedir. Dolayısıyla AKP-MHP iktidar bloğunun uyguladığı politikalarına şirketleri, onların kârlarını hedefleyen tutumlarına bu açıdan bakılmalıdır. Çiftçilerden, köylülerden kesilmek istenen her kuruşun Türkiye ekonomisinden çalınmakta olduğu görülmelidir. Kooperatifler kanunu bunun üzerine kuruludur, bu kanunda üreticiler, tarım işçileri değil, şirketler ve onların kârları korunmaktadır. Sırf bu nedenle fındıkta ve diğer tüm tarımsal üretim alanlarında tarım işçilerinin ve üreticilerinin örgütlenmesine ve sendikalaşmasına ve fiyat belirlemede taraf olmalarına geçit verilmemekte, toplu sözleşme hakkı tanınmamaktadır. AKP-MHP bloğu bu hakkın kullanımını canhıraş engellemek için çalışmakta, şirketlerin rekolte oyunlarını bizzat onlar adına yürütmektedir. Bu sömürüye son vermenin tek bir yolu vardır, tek çıkış yolu örgütlenmek, emek güçleri olarak sermayenin, kan emici şirketlerin, onların emir erleri olan siyasi erkin karşısında konumlanmaktır. Bu da emek bilinci gelişimiyle birlikte olacaktır.

Bel Karper İşçileri ile Söyleşi: Fransız Sömürgesi Altında Gibiyiz

“Tek başımıza mücadele ediyoruz ama tek elle bir şey olmuyor. Tüm emekçi dostlarımızı yanımızda görmek istiyoruz.”

Altı yıllık örgütlenme ve hukuk mücadelesinden sonra toplu sözleşme yetkisi alan Tek Gıda İş, yılbaşında taslağını sunarak TİS görüşmelerine başlamak istedi. Görüşmelere katılmayan Bel Karper yönetimi, önce iş yeri baş temsilcisini Kod 29’dan işten atıp 12 işçiyi de ücretsiz izne çıkarmıştı. İşçilerin iki ay aşkın süre fabrika önündeki direnişi sonunda ücretsiz izine çıkan işçiler yeniden iş başı yaptı. Bu arada Tek Gıda-İş, TİS prosedürlerini sürdürmüş ve sonuç alınamayınca da 22 Nisan’da fabrikaya grev ilanı asılmıştı. 6 Mayıs’ta greve çıkma kararı alan Tek Gıda İş, pandemi ve sokağa çıkma yasağından dolayı Valilikle yapılan görüşme sonunda 17 Mayıs’ta greve çıktı. Başlayan grevin ardından Bel Karper yönetimi grevi boşa düşürmek adına birçok yola başvursa da, işçiler kararlı bir şekilde direnişlerini sürdürüyor.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Bel Karper’de greve çıkan işçilerden Sami Can ve Zeynep Köçek ile görüştük ve Bel Karper’de yaşanan süreci sorduk.

İlk olarak 20 yıldır Bel Karper’de çalışan Sami Can ile konuştuk. Can, sendikal örgütlenmenin ardından yaşananları ve TİS sürecini şöyle anlattı:

“Burası Türk firmasıydı sonrasınca Fransızlar aldı. Onlar aldıktan sonra 2008’den biz örgütlenmeye başlamıştık. O zamandan bu zamana bu örgütlenme devam ediyor. Biz hakkımızı arıyoruz. Hakkımız olan budur. Biz emekçiyiz, insanca bir yaşam için mücadele ediyoruz. Ama maalesef bizim Türkiye ayağı, müdürlerinden tutun en alttan en yukarıya kadar bizim haklarımızı vermediler. Bizi yıllarca sömürdüler.

Biz emekçiyiz, burada bir örgütlenme olmuş, Yargıtay’ın verdiği bir karar var. Bu karara uymayan işverenimiz var. Biz çalışma bakanlığının yetki belgesi vermiş olduğu halde 3 aydır sokaktayız.

Bizim sesimizi duymalarını istiyoruz. Burası çok büyük bir firma, Türkiye’nin haricinde her yerde işçi haklarına saygı duyduğu halde bizler Fransız sömürgesi altında gibi hissediyoruz. Bizim Türkiye genel müdürlerine sesleniyorum, bizim sesimizi duysunlar ve bu işe son versinler. Bu iş artık çığırından çıkmaya başladı. Bıçak kemiğe dayandı. Dayanacak gücümüz yok. Bir an önce bu işi olumlu yöne çevirsinler yoksa artık dayanacak gücümüz kalmadı.”

Sami Can, her ne olursa olsun grevlerine devam edeceklerini de vurguladı. Fabrika önünde başlayan grevin yayılacağını da ifade eden Can, devam eden grevlerine herkesin ses olması gerektiğini de vurgulayarak şunları söyledi:

“Bizi duyan işçi ve emekçilerimiz de bizlerin sesi olsun. Eğer ses olunursa emekçi kazanacak. Türkiye’de bizim kazanmamız gerekiyor. Artık işçi sınıfı böyle gidemez. Gelecek nesiller nereye kadar gidecek. İşçi sınıfını birliğe davet ediyorum.”

Hakkımızı İstiyoruz

Bel Karper grevine dair konuştuğumuz bir diğer işçi ise 3 yıldır Bel Karper’de çalışan Zeynep Köçek’ti. Zeynep, patronların TİS masasına bir an önce oturması gerektiğini ifade ederek şunları söyledi:

“Yaklaşık 3 yıldır Bel Karper firmasında çalışıyorum. Ben işe girdiğimde firmada bir örgütlenme vardı zaten. Ben de bu örgütlenmeye dahil oldum. Geçen bu süre boyunca işveren hiçbir şekilde TİS masasına oturmuyor. Sendikamız ise sonuna kadar bizim arkamızda duruyor. En yakın zamanda TİS masasına oturmasını istiyoruz. İşverenden tek talebimiz insanca yaşamak isteğimizdir.

Hakkımızı istiyoruz. Zaten iş yükümüz yeterince ağır, sadece bunun karşılığını istiyoruz, fazla bir şey istemiyoruz.”

Köçek bir işçi için çalışma şartlarının hali hazırda zor olduğu fabrikada, şartların bir kadın işçi için daha da zor olduğunu da sözlerine ekledi:

“Türkiye harici ülkelerde firma sendikalara saygı duyuyor burada ise duymuyor. Ben bunu tamamen iç yönetim olarak düşünüyorum. Firmanın üst mercilerine bazı şeyleri bildirmediklerini düşünüyorum. Bu yüzden açıklardan da faydalanırlar. Kadınlar olarak çok zor şartlar altında çalışıyoruz. Gece vardiyasına geliyoruz, bu bizi yıpratıyor. Bu yıpranma payını istiyoruz. Zaten yeterince fazla emek harcıyoruz hem evde hem de işte zaten çok zorlanıyoruz. Yeri geliyor ağır şeyler kaldırıyoruz. Bunun için bir önlem yok.”

Köçek de direnişi devam ettireceklerinin altını çizerek şunları söyledi:

“Direnişi ileri boyuta taşımayı düşünüyoruz çünkü içeriden bir sürü tahrik alıyoruz. Kapıda bekliyoruz üzerimize araç sürüyorlar, el hareketleri yapıyorlar, küfür ediyorlar. Hatta geçen “Sizi ezeceğiz” diyerek bizi tehdit ettiler. Bizi yeterince tahrik ediyorlar. Bütün işçi dostlarımızın mücadelesinde yanımızda olmalarını istiyoruz. Ürünleri boykot ederek bize destek olabilirler. Zaten çoğumuz işçi ailesiyiz o yüzden bizim yanımızda olarak destek versinler. Tek başımıza mücadele ediyoruz ama tek elle bir şey olmuyor. Tüm emekçi dostlarımızı yanımızda görmek istiyoruz.”

Çalğan: “Bizim Tek Geçim Kaynağımız Tütündür, Sesimizin Duyulmasını İstiyoruz”

Tutuklu kaldığımız süre boyunca sürekli yukarı bakıp düşünüyorduk “suçumuz ne” diye.

Yetki belgesiz ya da bildirimsiz tütün ticareti yapanların 3 yıldan 6 yıla kadar hapisle cezalandırılmasını öngören düzenleme 1 Temmuz’da yürürlüğe girmiş; Adıyaman ve Malatya’daki tütün üreticileri, söz konusu düzenlemeye yönelik tepkilerini, karayollarını trafiğe kapatarak göstermişlerdi.

Adıyaman ve Malatya’nın ardından Diyarbakır’a sıçrayan eylemlere yoğun saldırı gerçekleştirilmiş ve saldırı sonucunda çok sayıda tütün emekçisi gözaltına alınmıştı.

12 Temmuz günü ise Adıyaman’daki protesto eylemlerine katılan tütün üreticilerinden 10’u ev baskınıyla gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Yayılan eylemlerin önünü kesmek adına yapılan tutuklamalarda 10 tütüncü farklı tarihlerde serbest bırakıldı. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak tutuklanan ve 10 gün sonra tahliye olan tütün üreticilerinden Abuzer Çalğan ile konuştuk.

Merhabalar. Öncelikle şunu soralım, bölgede tütün üreticiliği köylüler için önemli geçim kaynağı. Sizin üretim sorunlarınız ise uzun yıllardır var. Son gelen Yetki Belgesi yasası sizin için ne anlama geliyor?

50 yıldır bu memleketin tek gelir kaynağı tütündür. Burada da üreticilerin en fazla sahip olduğu alan kişi başına beş dönümdür diyebiliriz. Burada tütün ekiyoruz. Yani tütünden hariç herhangi bir şekilde tarım ve hayvancılık bizi kurtarmıyor, ilk olarak onu söyleyeyim. Burada bir süredir kooperatifçilik meselesi dönüyor. Ama bu işe üreticiler değil, yine zenginler el atıyor. Biz bu işe girmeye kalksak bize %64’lük bir vergi payı çıkarıyorlar. Şimdi biz bu vergiyi vermeye kalksak 100 TL’ye satacağımız malı 35 TL’ye satmış olacağız. Ve satacağımız bu malda bizim ne mazotumuzu ne de gübremizi yetecek. Yani düşünün ki biz üreticiler gübre alamayıp ‘davar zibili’ kullanıyoruz. Onun bile bize maliyeti 3-4 binden aşağı değil. Sonuç olarak bizim bu şekilde tütünden hiçbir gelirimiz olmuyor. Dediğim gibi bizim tütün dışında herhangi bir gelir kaynağımız da yok. Bunun dışında bir de bizim tütün üretimimizi Ticaret Bakanlığı’na bağladılar. Soruyorum tarlada yetişen bir bitkinin Ticaret Bakanlığı ile alakası var mı? Yani bu sanayiye olan bir şey değil, bir sanayi bitkisi değil ama Orman Bakanlığı’ndan alıp Ticaret Bakanlığı’na bağladılar. Biz istedik ki arkamızda Tarım Bakanlığı olsun, o da olmadı.

Bu duruma karşı üreticilerin kendi seslerini duyurmak adına yaptığı eylemleri sorduk. Polisin anlattığı gibi örgütlenen bir şey olmadığını, çiftçilerin kendi inisiyatifleri ile eylem yaptığını vurgulayan Çolğan şunları söyledi:

“Çelikhan’da tütüncüler seslerini duyurmaya çalıştılar ben de merak edip oraya gitmiştim. İlk olarak orada eylem kararı yoktu ama orada bir toplanma hali olmuştu zaten. Bize orada dediler ki yol kesmişsiniz eylem yapmışsınız. Biz orada sadece sesimizi duyurmak istedik çünkü mağduru ve biz bunu söyledikten sonra gündem oldu. Ben de o eylemden sonra gözaltına alınıp tutuklandım. Gölbaşı cezaevinde bir ay kaldım. Ve hala şu an denetimli serbestlikte bırakıldım ve imza atıyorum.

Kendileri tütünden kar elde edemeyen bu işin ticaretini yapanların Çelikhan, Bulam tütünü diye sahte tütün satanların büyük paralar kazandığını ifade eden Çalğan bunun da üreticiler için büyük bir sorun olduğunu söyledi:

Türkiye’nin her tarafında Çelikhan adı altında tütün satıyorlar ama bizim malımızı satmıyorlar. Bunlar hep dışarıdan, Gürcistan ve Bulgaristan’dan getirilen tütünlere ve bunları Çelikhan adı altında satıyorlar. Bunu satanlar para kazanıyor. Ama düşünün ki buradaki üreticinin ambarında, ahırında ta geçen seneden kalma tütünü duruyor. Bizim beklentilerimizden biri de Tarım Bakanlığı’nı kontrol altına alıp, bu tütünün satılacak hale getirilmesidir, bir marka haline getirilmesidir. Bu şekilde de bizim masrafımızı ödeyecek bir satış yapabilmek istiyoruz çünkü buranın zaten şartları zor, kış şartları daha da zor. Dediğim gibi hayvancılık ve tarım da yapamadığımız için bizim tek çözümümüz tütündür. Ama işte devlet şu an suyu da bize parayla veriyor keşke gelip görseniz mağduriyetimizi de anlamış olursunuz. Şimdi burada devlet bize kooperatifleşmeye yönlendiriyor ama bizim köylüler olarak buna gücümüz yok. Yapabilmemiz için ekonomik olarak güçlü olmamız lazım ama burada kimsenin imkanı yok. Şimdi bunun için bir 20-30 milyon lira para lazım ama bizim köylü olarak böyle bir parayı çıkaracak ekonomik durumumuz yok. Bu kooperatifin makinasını, yerini, binasını yani bu şeylerin hepsi bizim gücümüzün dışında. Keşke birlik beraberlik durumumuz olsa ve bu imkanları beraber aşabilsek kendi markamızı da kurardık ama yapamıyoruz. Burada da devletin bize destek verip bahsettiğim şeyleri karşılayabilmesi

lazım. Ama devlet diyor ki kooperatiften yüzde 64 vergi alacağım ama siz kooperatifi kendiniz yapacaksınız. Biz bunu yapamıyoruz nasıl yapalım. Tamam gel vergini al ama bize yer göster bina ver. Biz normalde her şeyimiz hazır muhtarımızla da konuşmuşuz ama işte durumumuz yok ki yapalım. Açıkçası kimsenin güveni de yok bunu yapacak. Bahsettiğim ticaretini yapanlar yapmak istiyor 2 - 3 kişi ona da biz izin vermiyoruz.

Çalğan 10 tütün emekçisinin tutuklandığı dosyaya ilişkin ise şunları söyledi:

Devlet biz gözaltındayken bize dedi ki “Kim bu WhatsApp grupları’nı kurdu, kim linkleri aldı dağıttı” vs. Ben de şunu söylüyorum ki bizim önceden bir eylem hazırlığımızda olmamıştı bir grubumuz vs yoktu. Biz çiftçiler olarak mağduriyetimizi dile getirdik. Ama bize dayattılar işte araçların önünü kestiniz, ambulansın önünü kestiniz, işte provokasyon yaptınız ama bunların hiçbirisi olmadı. Pekiyi orada neden ezilen biz olduk? Neden orada durup dururken hapis yattık? Tutuklandığımız sürede de mağdur kaldık, çocuklarımız perişan oldu. Keşke bir suçumuz olsaydı da keşke bir şey yapmış olsaydık da o zaman alsaydık (bu cezayı). Tutuklu kaldığımız süre boyunca sürekli yukarı bakıp düşünüyorduk “suçumuz ne” diye. Avukatlar da bize dedi ki sizin yargılanacağınız hiçbir madde yok. Ama hapis yattık.

KADINLARIN BİRLİĞİ

EMEĞ-KADIN EMEĞİ, ÜRETİM-YENİDEN ÜRETİM ÜZERİNE BİR TARTIŞMA - 3 EV İÇİ EMEĞİN ÜCRETLENDİRİLMESİ TARTIŞMALARI

Onlar emek gücü metasını yani sermayenin birikim kaynaklarından en önemlisini değişim (mübadele) değeri taşıyan metanın kendisini doğurarak, büyütür ve iş gücü olarak hazırlayarak üretim sürecine sokuyorlar. Marks'ın deyimiyle bunun üretim sürecinin dışında üretiliyor oluşu ve sermayedarın bu sürecin dışındaki türün üretimini insanın üreme yetisine bağlaması ve bununla ilgilenmemesi bu gerçeği değiştirmez.

Marks kullanım değerlerinin mübadele değerinin taşıyıcıları olduklarını söyler. Maddeleri satın almamızı sağlayan şey, onunla herhangi bir gereksinimimizi gidermemizdir. Her şeyin metalaştığı kapitalist piyasa koşullarında mübadele değeri (değişim değeri) taşıyan meta üretimi belirleyicidir. Kadının ev içi emeğini görünür kılma mücadelesinde, ücretlendirme talebi sıkça tartışılan bir konu. Birçok tartışmada ev içi emeğin sermaye birikimine doğrudan katkı sağlamadığı için üretken emek olmadığı söylendi. Ayrıca kadınlar ev içerisinde kullanım değeri üretenlerdi ve sermaye için önemli olan mübadele değeri üretimi. Bu argümanların hepsi kaçınılmaz olarak Marks'ın Kapitalini referans gösterdiler.

Daha önce de değindiğimiz gibi kadınlar yalnızca kullanım değeri üretmiyor. Onlar emek gücü metasını yani sermayenin birikim kaynaklarından en önemlisini değişim (mübadele) değeri taşıyan metanın kendisini doğurarak, büyütür ve iş gücü olarak hazırlayarak üretim sürecine sokuyorlar. Marks'ın deyimiyle bunun üretim sürecinin dışında üretiliyor oluşu ve sermayedarın bu sürecin dışındaki türün üretimini insanın üreme yetisine bağlaması ve bununla ilgilenmemesi bu gerçeği değiştirmez.

Birikimin esas kaynağının doğrudan emek sömürüsü olması ona bu koşulu sağlayan etmenleri görmemize engel değildir. Toplam toplumsal sermayenin birikiminde tüm bu etmenler bir bütünün parçasını oluşturur ve esasında biri diğerinin sebebidir. Son kertede kadınların harcadığı ev içi emeğin sermaye birikimine dolaylı katkısı, onların toplam birikimden yararlanmayacağı anlamına gelmez/gelmemeli. Çünkü bu birikimde onların donmuş emeği de mevcuttur.

Kadınların ev içerisinde harcadığı emeğin niteliği-

ni şimdilik bir kenara bırakırsak asıl mevzu bu emeğin nasıl görünür kılınabileceğinde düşünmekte. Kadının ev içi emeğini görünür kılmak için ücretlendirme çözüm olabilir mi? Bu talebin karşısına iki önemli varsayım dikilmekte. Bunlardan ilki ev içi emeğin ücretlendirilmesiyle kadınların cinsiyetçi iş bölümündeki rollerinin daha fazla pekişeceği yönünde. Kadının doğası gereği öncelikli işinin bu olduğu düşüncesi birçok kadını eve kapatacak ve ücretlendirilmesiyle birlikte kadınlar kendilerine dayatılan bu rolleri daha sorunsuz benimseyecekler. Öyle ki ücretli bir işte çalışmak yerine ücret alıp benimsedikleri ev içi işler ilk tercihleri olacak. Kesin bir öngörü olarak sunulmasa da, bu önemli bir varsayımdır, üzerinden atlanmamalıdır.

İkinci varsayım ise ev içi emeği ücretlendirilirse bu paranın kontrolünün kadınların elinde değil erkeklerin elinde olacağı yönünde. Kadının iktisadi güvencesi durumundaki bu ücreti erkekler kontrol edebilir. Ama bu yalnızca ev içi emeğinde değil dışarıda ücretli bir işte istihdam edilen kadınlar için de geçerlidir. Yalnız bu sebepten ücretlendirme talebini reddetmek doğru bir noktada durmaz. Bununla birlikte bu ücretle kendini güçlü hissedecek kadınlar da olacaktır kuşkusuz. Hatta babaya ve kocaya olan bağımlılık azalacağından ücretlendirme ataerkil ilişkileri pekâlâ zayıflatılabilir.

Ev içi emeğin ücretlendirilmesi talebi, ev içinde karşılıksız emek harcayan milyonlarca kadının, yaptıkları işlerin onların doğaları gereği yapmaları gereken, yatkınlıkları olan işler olmadığını, bir emek harcama ve sömürü mekanizması üzerine kurulu olduğunu onlara göstermek, farkındalık yaratmak için önemli bir talep olarak değerlendirmek mümkündür

(Bitti)

Kadıköy'de Kadın ve LGBTİ+'lar Bir Kez Daha Haykırdı: İsyandayız

İstanbul Sözleşmesini Uygula Kampanya Grubu tarafından örgütlenen eylemde aralarında YDK'nın da bulunduğu kadın ve LGBTİ+'ların bir bölümü, Süreyya Operası'ndan Kadıköy Rıhtım Meydanına doğru yürüyerek "Hayatlarımız için İsyandayız" vurgusuyla alandaki diğer kadınlarla bir araya geldi.

"Kadın Cinayetlerini Politiktir", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son", "Bu Kadınlar, yürüyüş esnasında ve alanda; "Kadınlar hayır dedikleri, ayrıldıkları ve boşandıkları için öldürülüyorlar. Buna sessiz kalmayacağız. Erkeklerle haksız tahrik indirimi yapıyorlar. Kadınlar, şort ya da başörtüsü giyiyordu denilerek şiddete uğruyorlar. Kim gelirse gelsin mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz" şeklinde yaptıkları ajitasyonlarla erkek egemen devlet yapısını teşhir etti.

İstanbul Sözleşmesini Uygula Kampanya Grubu adına gerçekleşen basın açıklamasını Havva Cuştan okudu.

Rıhtım Meydanında yapılan eylemin ardından PTT önünden yürüyüşe geçen kadın ve LG-BTİ+'ların önü sokağın sonunda polis barikatıyla durduruldu. Polis tarafından ezilme tehlikesi yaşayan kadınları güçlü iradeleriyle polise geri adım artırırken, barikatları kaldıran polis, kadınların Khalkedon Meydanına yürütmesine izin vermek zorunda kaldı.

Esenyurt'ta Kadınlar; Katledilen Kadınlar İçin İsyandayız

Esenyurt Kadın Platformu bugün (7 Ağustos) Esenyurt Tabela Meydanı'nda bir araya gelerek katledilen kadınlar için mücadele edeceklerini vurguladı.

"Azra, Esra, Senem, Emine... Katledilen kadınlar İsyanımızdır. İstanbul Sözleşmesinden vazgeçmiyoruz" pankartı açan platform, bir süre çektiği ajitasyonlarla kadınların katledilmesine, devletin İstanbul Sözleşmesinden çekilmesi ile kadınların daha fazla katledilmesine neden olduğu vurgulandı. Ardından basın açıklaması platform adına Derya Sırbudak tarafından okundu.

Erkek-Devlet-Yargı İşbirliği; Kadınların Dayanışmasına Yenilecek

Erkek iktidarın erkekleri korumak adına attığı adımlardan biri olan İstanbul Sözleşmesi'nden tek taraflı çekilme kararına karşı kadınlar güçlü bir itiraz örgütledi. Kadınların örgütlediği İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz kampanyaları güçlü ve kadınlar bakımından bütünlüklü bir harekete dönüştü. Kampanyalar coğrafyamızın dört bir yanında karşılık buldu ve kadın hareketinin ortak sözü, politikası ve eylemi olarak yaşam buldu.

Aylarca süren kampanya çalışmalarının bir parçası olarak bir dizi eylem örgütlendi, mitingler ve büyük kadın buluşmaları yapıldı. Kadınların bu kampanyaları istikrarlı bir biçimde sürdürebilmesi ve binlerce kadını pek çok baskıya rağmen harekete geçirebilmesi elbette beslenen maddi gerçeklikle doğrudan ilişkili.

Söz konusu maddi gerçekliğin özeti ise erkek egemen sistemin tüm araçlarını seferber ederek kadınların yaşamlarına kastetme hali. Bu zeminden beslenen politika ve eylemler doğal bir sonuç olarak kadınlar nezdinde karşılık buluyor/bulmaya da devam edecek. Çünkü kadınlar erkekler tarafından evde, işyerinde, sokakta, katledilmeye devam ediyor. Hesapsızlık ve cezasızlık katilleri korumayı sürdürüyor.

HDP milletvekili Oya Ersoy'un kadına yönelik şiddet ve artan kadın cinayetlerine ilişkin hazırladığı rapor her gün kadınların erkekler tarafından katledildiği gerçekliğini ortaya koyuyor. Bu raporda İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararının kadın cinayetleri verilerine yansımaları görüyoruz. Rapora göre;

- “20 Mart-27 Nisan tarihleri arasında 32 kadın erkekler tarafından öldürüldü. 10 kadın uzaklaştırma kararına rağmen katledildi.
- 28 Nisan-25 Mayıs tarihleri arasında 22 kadın erkekler tarafından öldürüldü. 4 kadın uzaklaştırma kararına rağmen katledildi.
- 26 Mayıs-25 Haziran tarihleri arasında 29 kadın erkekler tarafından öldürüldü. 2 kadın uzaklaştırma kararına rağmen katledildi.

• 26 Haziran-10 Ağustos tarihleri arasında 41 kadın erkekler tarafından öldürüldü. 5 kadın uzaklaştırma kararına rağmen katledildi.

• 1 Ağustos-10 Ağustos tarihleri arasında yani sadece 10 günde erkekler tarafından 12 kadın katledilmiştir.”

Raporda yer alan veriler kadın katliamlarının sadece basına taşınan boyutunu yansıtmaktadır. Bu tablo aynı zamanda İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararının erkekleri daha fazla güçlendirdiğini göstermektedir. Erkekler bu gücü ne giyeceğinden, nasıl yaşayacağına, kaç çocuk doğuracağından, hangi işte çalışacağına varana kadar kadınların yaşamlarına müdahale eden, yön vermeye çalışan, kendi “makbul kadın”larını yaratmak için çalışan erkek iktidardan almakta.

Sözleşmeden Çekilme Kararı Erkekleri Güçlendiriyor

Biz bu tabloyu erkek iktidarın kadın ve LGBTİ+’ları, çocukları şiddet karşısında yalnız bırakan, fail erkekleri koruma, aklama merkezli üretilen yasa ve politikalarının bir sonucu olarak görmekteyiz/yaşamaktayız.

Bu verilerin sadece basına yansıyan veriler olduğunu ve şiddet karşısında hayatını kaybeden kadınları içerdiğini söyledik. Bu yansımanın şiddetin ve kadın katliamlarının küçük bir kısmını yansıttığı ise başka bir gerçek. Rakamlara ve gazete sayfalarına sığmayacak ölçekte bir şiddet gerçekliği ile karşı karşıyayız. Basında okuduklarımız bir yanda, diğer yanda ise her gün yaşamın her karesinde hepimizin maruz kaldığı yada tanığı olduğu çok daha büyük bir şiddet sarmalı var. Ve şahit olduğumuz bu örneklerde erkek egemen devletin her zerresini, her politikasını en çıplak, en doğrudan hali ile şiddet uygulayan erkeklerin bütünlüğünde görebiliyoruz.

Yakın zamanda doğrudan tanık olduğumuz örneklerden birinde, sadece “ısrarcı bir sevgili” gibi görünen erkekte vücut bulan erkek egemen devletin kendisini gördük. Kadın konuşmak istememesine rağmen zorla

Rakamlara ve gazete sayfalarına sığmayacak ölçekte bir şiddet gerçekliği ile karşı karşıyayız. Basında okuduklarımız bir yanda, diğer yanda ise her gün yaşamın her karesinde hepimizin maruz kaldığı yada tanığı olduğu çok daha büyük bir şiddet sarmalı var. Ve şahit olduğumuz bu örneklerde erkek egemen devletin her zerresini, her politikasını en çıplak, en doğrudan hali ile şiddet uygulayan erkeklerin bütünlüğünde görebiliyoruz.

çekiştirerek kadını kendisiyle kalmaya/konuşmaya zorlayan bir erkeğe müdahale ettik. Karşımıza çıkanları kısaca özetleyelim, erkeğin cümlelerinden.

“ Sadece konuşacağız... Biz sevgiliyiz zaten, üçüncü kişiler karışamaz... Beni insanlara rezil ettin... Sen kimi kimden koruyorsun, biz zaten kadınları koruyan insanlarız... Kime şikayet edeceksin (iğrenç bir gülme eşliğinde)... Şikayet etsen bana kim ne yapacak...”

Kadını ısrarla bırakmamız, etrafımızda başka insanların toplanması ile o an için vazgeçen erkeğin polis olduğunu öğreniyoruz. Olayın öznesi kadın erkeğin beline silah taktınca başkalaştığını söylüyor. Bu başkalaşmaya erkeklikle bütünleşme hali diyebiliriz aslında.

Sadece bu erkeğin kendisinde potansiyel bir katilin söylemlerini, kadın katliamları karşısında yargının, polisin tutumunu/işbirliğini vb. görebiliyoruz. Erkeklerin cezasızlık konusunda erkek yargıya-polise ne kadar güvendiğini görüyoruz. Kadınların dayanışmasının erkek-devlet-yargı işbirliği ile engellenmeye çalışıldığını görüyoruz. “Kol kırılır, yen içinde kalır” anlayışı ile topluma kadınların yaşadığı şiddetin izleyicisi olma telkininde bulunulduğunu görüyoruz.

Azra, Esra, Ulviye, Edanur... kadınlar katledilmeye, katiller erkek devlet tarafından korunmaya devam ediyor. Esra’nın katilini tanıyoruz. Çünkü Aleyna Çakır’ın katili olması gün gibi ortadayken erkek devlet tarafından en aleni biçimde korunan bir katil. Bu cezasızlık haline yaslanarak Esra’yı katletti. Edanur’un katilini tanıyoruz. Onu aramızdan alan kadınların şikayetlerini ciddiye almayan, fail erkekleri derhal serbest bırakan devlet-polis-yargı işbirliği. Hepsini yakından tanıyoruz.

Ve kadınlar birbirleri ve hayatları için sokağa çıkmaya, eyleme devam ediyor. Kadına yönelik şiddetin önlenmesi için sesimizi ve eylemlerimizi büyötmeye ihtiyaç var. Bu sesi yükselmeye devam edeceğiz.

Biz Vazgeçmiyoruz!

3. Kadın Kısa Film Yönetmenleri Festivali 16 Eylül’de başlıyor!

Uluslararası ve ulusal düzeyde kadın kısa film yönetmenlerini ve filmlerini İstanbul’da bir araya getirecek olan festival; 16-19 Eylül 2021 tarihlerinde Kadıköy Yeldeğirmeni Sanat Merkezi’nde gerçekleşecek.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde Eylül ayında “Directed By Women” adıyla gerçekleştirilen festivalin Türkiye organizasyonu olan “Directed By Women Turkey” – Uluslararası Kadın Kısa Film Yönetmenleri Festivali, bu sene üçüncü kez seyirciyle buluşmaya hazırlanıyor.

Uluslararası ve ulusal düzeyde kadın kısa film yönetmenlerini ve filmlerini İstanbul’da bir araya getirecek olan festival; 16-19 Eylül 2021 tarihlerinde Kadıköy Yeldeğirmeni Sanat Merkezi’nde gerçekleşecek.

Türkiye’de kadın kısa film yönetmenlerine yönelik ilk uluslararası festival olan Directed By Women Turkey, sinema alanında kadınların yaratım süreçlerini desteklemeyi, üretimlerini teşvik etmeyi ve farklı ülkelerden kadın yönetmenlerin arasındaki kültürel ve sanatsal etkileşimi artırmayı hedefliyor.

Bu sene üçüncüsü gerçekleşecek olan festivalin; Ulusal, Uluslararası, Belgesel ve Genç Bakış kategorilerinde 40’tan fazla film gösterilecek, sektörel söyleşi ve atölye çalışmaları yer alacak. Her kategoride seçilecek bir filme en iyi film ödülü verilecek.

Ayrıca bu sene Danimarka Kültür Enstitüsü işbirliği ile festival programında Danimarka kısa film seçkisi ve özel konukları olacak.

Directed By Women Turkey kadın sinemacıların emekleriyle onurlandırdığı bir film şenliği olmaya devam ediyor.

Kürdistan'da Tasfiye Saldırıları ve Direniş

ABD emperyalizminin Ortadoğu'da girdiği bataklık, ekonomik ve siyasi politikalarını değiştirmeyi dayatırken son yıllarda değişen başkanlarıyla da ihtiyacına paralel politikaları hayata geçirmeye çalışıyor. Bugün Suriye'de vekaleten savaştırdığı cihatçı çetelerin ağır yenilgileri sonrası, Rusya'nın desteklediği Esad rejimi ve faşist TC devletinin saldırılarına rağmen varlığını koruyarak direnen QSD (Demokratik Suriye Güçleri), odak oluşturuyor. ABD açısından QSD'nin niteliği belli bir işbirliği geliştirse de emperyalist karakteriyle ve bölgedeki en etkin gücü olarak gördüğü TC devletinin beka sorunu olarak ele alınıyor. Bu gerçekliği değiştirmeye dönük bir dizi adım atılırken bölgesel politikalarında PKK'yi istediği gibi kullanamaması, tasfiye edememesi, TC devletinin Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi ile yaşadığı yoğun savaş ve ABD emperyalizminin Suriye'de yaşadığı kriz, Ortadoğu'da yeni savaş cepheleri ve ittifaklar gündemini hayati bir noktaya taşımaktadır. Küresel rakipleri Rusya ve Çin Ortadoğu'da yeni ittifaklar, pazar, rezerv alanları oluştururken ABD açısından daha aktif rol almak emperyalist çıkarlarını korumak için kendini dayatmaktadır.

Bu açıdan TC devletinin iç ve dış politikada daha saldırgan bir politik süreç yürütmesine kapı aralamıştır. Özelde iç politikada Kürt ulusuna, mültecilere yönelik saldırıların önünü açarken dış politikada askeri gücü olarak görmekte; Libya, Dağlık Karabağ, Rojava'nın ardından yeni savaş cephelerine yönelmesinin önünü açmaktadır.

Bu açıdan bugün Suriye'de ENKS ve cihatçı çeteler üzerinden politikalarını hayata geçirmeye QSD ile bağımlılık ilişkisi kurmaya çalışırken İran'da, Irak'ta, Afganistan'da yeni savaş cepheleri oluşturma-

yı hedeflemektedir. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ni vekil gücü olarak özelde İran Kürdistan'ında kullanmak isteyen ABD, karşılık bulamamaktadır. ABD emperyalizmi Kürtler bugün bölgesel bir güç olarak kendisini dayatırken bu gücü kendi çıkarları çerçevesinde kullanma güdüsüyle hareket etmektedir. Bugün KUÖH'ne karşı TC devletiyle Irak Kürdistan'ında ve İran Kürdistan'ında koordineli bir tasfiye süreci yürütmek kendisine bağımlı KDP benzeri Kürt güçleri vekil oluşturma hedefi bulunmaktadır. Bu açıdan KDP-TC ilişkilerinin KUÖH karşısında ciddi bir koordinasyon sağlaması, ABD'nin KUÖH yöneticileri hakkında kırmızı bültenle arama kararları çıkarması belli veriler sunmaktadır. KUÖH'nin önderliğinde geliştirilen ulusal birlik temelli yürütülen mücadelenin kitle tabanında oluşturduğu basınçla birlikte geldiği aşama, KDP'nin TC devletiyle KUÖH'ü hedef alan saldırılarıyla darbelenmeye çalışılmakta esasta Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi tasfiye edilmeye çalışılmaktadır!

TC devleti Medya Savunma Alanlarına yönelik operasyonlar yürütürken bütünlüklü bir saldırı hazırlığı içerisinde bulunmaktadır. Özelde KDP'ye bağlı peşmergeleri Medya Savunma Alanları'na konuşturmak isterken gerillanın hareket kabiliyetini sınırlandırmak gözlem altında tutmaya çalışmaktadır. TC gerillaya yönelik havadan ve karadan saldırılar gerçekleştirirken, bir yandan KDP'de elini gerillanın kanına bulaştırmakta, faşist TC devletinin tetikçiliğini yapmaktadır. TC devletine istihbarat sağlayarak yer yer gerillalara taciz ateşi açarak adeta TC devletinin T. Kürdistanı'nda kullandığı korucularla aynı misyona soyunmaktadır. ABD'nin KUÖH karşısında KDP'ye biçtiği misyon bu olmaktadır. Bu misyon

KDP, TC devletine istihbarat sağlayarak yer yer gerillalara taciz ateşi açarak adeta TC devletinin T. Kürdistanı'nda kullandığı korucularla aynı misyona soyunmaktadır.

Türk egemenliğini kendi topraklarından tahsise varmaktadır.

AKP-MHP iktidarı iç politikada faşizmi derinleştirerek kitle katliamlarına başvurup, manipülasyonlarla halk ile sivil faşistleri karşı karşıya getirmeye çalışırken PKK'ye ve devrimci güçlere karşı yürüteceği topyekûn imha saldırısı olarak Medya Savunma Alanları'na yönelik işgalin hazırlığını yapmaktadır. Bu hazırlık sürecinde alternatif örgütlenmeler yaratarak PKK'nin kitlelerle kurduğu bağı zayıflatacak kitleler karşısında alternatif örgütlenmeler yaratmaya çalışmaktadır. Özelde Güney Kürdistan'da KDP'nin misyonunu gerçekleştirecek yerli işbirlikçiler aranmaktadır. Bu anlamda benzer olarak içerde HDP'yi kapatma saldırısına girerken alternatif "Kürt" partisi oluşturma çağına dair bilgileri yayılmaktadır.

Kürdistan'ın dört parçasında esasen ABD'nin işbirlikçi tasfiyeci, teslimiyetçi bir çizgi örgütlenme hedefi vardır. Kürt ulusunun, çıkarlarından ziyade ABD'nin çıkarlarını öne alan TC devletiyle uyumlu (Kürt'ün her türlü hakkını beka sorunu olarak gören TC açısından uyum teslimiyettir) bir çizginin örgütlenmesine çalışılmaktadır. Bu açıdan TC'nin gerçekleştirdiği faşist saldırıların bölge gerici devletlerinin çizgisinden bağımsız değildir. TC devleti, Güney Kürdistan'da PKK'ye yönelik cadı avı organize ederken İran devleti de aynı süreci Rojhilatlı peşmergelere yöneltmektedir. Geçtiğimiz yıllarda Haşdi Şabi üzerinden işgal politikaları yürütürken bugün suikastlerle karakterini ortaya koyuyor. Geçtiğimiz hafta Rojhilat Kürdistan Demokrat Partisi Merkez Komite üyesi Musa Babaxani'nin işkence yapılarak bir otel odasında infaz edilmesi buna örnek olarak ifade edilebilir. Rojhilat, Kürdistan Demokrat Partisi'nin 2016 sonrasında silahlı mücadeleyi yeniden başlatması özellikle Irak Kürdistanı'nda oluşturduğu kamplarla KDP ile uyumlu bir şekilde PKK'ye alternatif olarak örgütlenmeye çalışıyor. Yıllarca PJAK'a yönelik saldırılarını yoğunlaştıran İran'ın bugün karşısına Rojhilat KDP'sini alması ona yönelik faşist saldırılar düzenlemeye başlaması ABD'nin bölgesel politikalarından

bağımsız değildir. İran bölgedeki gerici bir güç olarak kendi çıkarlarını korumak üzere saldırılarını yöneltmektedir. Musa Babaxani'nin katledildiği dönem IBKY Başbakanı Nexirvan Barzani'nin İran Cumhurbaşkanı ile görüşmesi Kürt halkı açısından tepkiyle karşılanırsa da KDP iki yüzlü politikasını 4 bölgede aktif olarak hayata geçiriyor.

Yukarıda ifade ettiğimiz çerçevede bugün KUÖH'ün ortaya koyduğu devrimci çizgiye yönelik başta TC devleti olmak üzere bölge gerici devletlerinin ve ABD'nin, genel olarak da emperyalist tekelin yoğun bir saldırısı mevcut. İçerde doğrudan Kürt ulusuna mensup olduğu için insanlar katlediliyor, katliamlar devreye sokuluyor, korku iklimi büyütülmek isteniyor. Mülteci sorununun bu kadar kaşındığı emperyalist-kapitalist sistemin işgal-sömürü-savaş politikasının sonuçlarının halklara mal edilmeye çalışıldığı bir yerde Kürtlerin yaşam alanları devlet tarafından işgal edilerek mültecilere yaşam alanı oluşturulacağı yani mülteci politikası da Kürt ulusunun asimilasyonu ve birliğini parçalamaya odaklandığı ifade ediliyor.

TC devleti yaşadığı ekonomik-siyasi-sosyal krizi kitleleri manipüle ederek aşmaya çalışıyor. Bu anlamda yapılan hazırlıkların daha kanlı katliamlar biçiminde hayata geçirilmeye çalışılacağı doğrudan tasfiye sürecine yoğunlaşılacağını ifade etmek gerekir. Bugün TC devleti özelde Medya Savunma Alanları'na yönelik saldırılarla bunun hazırlığını oluşturuyor. Bugün bu saldırılar karşısında Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinde kendisini özne olarak ifade eden bizlerin tasfiye saldırıları karşısında direnişi örgütlenme sorumluluğu her zamankinden daha fazla önemli bir yerde duruyor. Bu anlamda Rojava devrimini boğmak üzere 2014 yılından bu yana gerçekleştirilen saldırılara karşı ortaya koyduğumuz direniş, belli deneyimleri içerisinde barındırıyor. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'yle omuz omuza mücadeleyi örgütlerken halkların birleşik mücadelesinin yükseltilmesi emperyalizme ve faşizme karşı yürüttüğümüz mücadelede temel sorumluluklarımızdan birini oluşturuyor.

Son Armenak'ı Saygıyla Anıyoruz!

Çok zor bir coğrafyada yaşıyor ve mücadele ediyoruz. Bu coğrafyanın devrimciliği de bir o kadar onurlu ve engebelerle doludur. Avrupa, Ortadoğu, Kafkaslar coğrafyasının kesiştiği bir noktada bulunuyoruz. Dökülen alınteri ve kanımız bu topraklara hayat vermeye halen devam ediyor. Yüzümüzü bir yana çevirdiğimizde Kafkas halkları, diğer yana çevirdiğimizde Batı Avrupa'nın işçi sınıfı ile emperyalistler, güneye baktığımızda mazlum Ortadoğu halklarının üzerinde yaşadığı zengin petrol yatakları ile savaşların eksik olmadığı coğrafya Türkiye Devrimci Hareketi'nin ister istemez konumlandığı alanlar olmuştur. Laik, siyasal İslam, feodal, cumhuriyet, faşist ile demokratik yönetimlerin hüküm sürdüğü coğrafyamızda komünistler, devrimciler, aydınlar, insan hakları savunucuları, ilericiler hakikat mücadelesini ağır bedeller ödeyerek sürdürüyor. Sonunda ölüm, hapisane, göç, yoksulluk, açlık pahasına yürütülen demokratik devrim mücadelesinin ağır sonuçları olmaktadır. Zor ama bir o kadar da onurlu bu davanın neferleri ateşten gömlek kuşanmış durumundadır.

Bu ateşten gömleğin içerisine girmek ve onu kuşanmak, dört bir tarafı faşist-gerici rejimlerle kuşatılmış zor şartlarda mücadele etmek herkesin harcı değildir. Hayatını devrim mücadelesine adanmış, özel hiçbir şeyi olmayan, tek varlığı partisi olan, sınıfsal ve ulusal baskının olduğu her yerde konumlanan, şu koca dünyada bir yerde kalabilecek sabit bir kimliği olmayan, sınır tanımayan, Filistin, Dağlık Karabağ, Başur ve Rojava Kürdistanı'nda mücadelesinden tanıdığımız Nubar Ozanyan, Ermeni halkının yetiştirdiği en son Armenaklardandır.*

1915 yılında İttihat ve Terakki tarafından Beyazıt'ta idam edilirken “Yaşasın Sosyalizm-Yaşasın Ermenistan” diye haykıran Mateos Sarkisyanlar (Paramaz), Berlin'de soykırımdan suçlu Mehmet Talat'ı cezalandıran ve “**Ben bir insan öldürdüm ama katil değilim**” diyen Soğomon Tehleryan, Ermeni devrimci edebiyatının en güçlü kalemi Zabel Yeseyan, Paris'de Nazilere karşı direnişin sembolü Adıyamanlı Misak Manuşyanlar, Garbis Altınoğlu, Hırant Dink, Armenak Bakırcıyanlar ve en son Rojava'da kaybettiğimiz Nubar Ozanyan'ı, “Son Armenak”ı ölümünün 4. yılında saygıyla anıyoruz..

Önce Filistin halkı ile dayanışma için Lübnan kamplarında, sonradan Karabağ'da soykırımcı Türk-Azeri güçlerine karşı ve en son olarak Rojava'da DAİŞ ve Türk işgal güçlerine karşı savaşta kaybettiğimiz Nubar Ozanyan, bugün yine uğruna can verdiği Rojava topraklarında Derik şehri, Şehit Xebat Şehitliği'nde ebedi istirahatgahında bulunuyor. Kendisiyle beraber dünyanın çeşitli yerlerinden gelmiş ve şehit düşmüş

enternasyonal devrimciler, Arap, Kürt, Türk, Süryani devrimciler toprağa kan akıtmış özgürlük savaşçılarıyla beraber kalıyor.

Kürt ve Ermeni Sorunu Turnusol Kağıdıdır!

Yirminci yüzyılın başında 50 milyon Kürt'ün varlığı inkar edilerek yok sayılmışlardır. Yüz yıldır devam eden esaret ve bölünmüşlük Kürt ulusal özgürlük hareketine dönüşerek başta TC devleti olmak üzere bölge gerici devletleriyle emperyalizmin kabusu haline gelmiştir. Bütün sorunların kaynağı olarak kendini gösteren ve her kaldırdığımız taşın altından çıkan Kürt sorununda tavrı, bugün devrimci olmanın da kıstasıdır. Nubar Ozanyan tarafını ezilen, baskı ve yok edilmek istenen mazlumların yanında belirlemiş yönünü bu sefer Rojava'ya çevirmiştir.

Dün tek “silahı” kalem olan hunharca katledilen Hrant Dink'e sahip çıkan “Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeni'yiz” diyen yüzbinler için bugün de Kürt olma zamanıdır. Gün geçmiyor ki ırkçı-faşist saldırılara maruz kalmayan bir Kürt ailesi olmasın ve yahut Kürt gençler öldürülmesin. Tamamen planlı ve belli bir merkezden idare edilen organize saldırılar, Kürt halkına yönelik yeni katliam planlarının devrede olduğunun işaretini vermektedir. Bu yüzden bugün “**Em hemû Kurd'in**” (Hepimiz Kürdüz) deme zamanıdır.

Devrimci önderlerimiz hayatları pahasına devrimci ilkelerden taviz vermeyerek bugünler için bizlere miras bırakmışlardır. Deniz Gezmiş idamı göğüslerken “**Yaşasın Türk ve Kürt halkının mücadelesi**” diye haykırarak idam sehpasında cellatlara boyun eğmemiştir. Kaypakkaya yine Kürt meselesinde radikal çıkış yaptığı için, ilk günden “ortadan kaldırılmasına” karar verilmiştir.

Kaypakkaya geleneğinin var olma ile yok olma arasındaki seçimde Kürt sorununu ısrarla savunması onu diğer “sol” ve devrimci örgütlerden ayrı kılmıştır.

Son Yolculuk!

Ortaçağ rejimleri ile çevrili coğrafyamızda karanlıkta yanan bir mum gibi ışık saçan Rojava devrimi, özellikle kadınların bizzat katılarak, her ulustan halkların birarada ya-

Ortaçağ rejimleri ile çevrili coğrafyamızda karanlıkta yanan bir mum gibi ışık saçan Rojava devrimi, özellikle kadınların bizzat katılarak, her ulustan halkların birarada yaşadığı düzenin temelleri atılmaktadır. Hemen Türkiye'nin yanibaşında yanan bu ateş, muhakkak her tarafa yayılacaktır.

şadığı düzenin temelleri atılmaktadır. Hemen Türkiye'nin yanibaşında yanan bu ateş, muhakkak her tarafa yayılacaktır. Türkiye devrimci hareketini de ilgilendiren bu mücadele karşısında geleneğimizin aldığı devrimci tavrın ilk adımları Nubar Ozanyan'a verilen bu görev ile yerine getirilmiştir.

Çeşitli seferler gidip-geldikten sonra, bölgede askeriwww kampın hazırlıklarını tamamlamış önce kendisinin geçtiği askeri eğitim kampından sonra artık yoldaşlarına çağrıda bulunarak gelmelerini sağlamıştır. İlerlemiş yaşına rağmen engebeli Gare coğrafyasında yoldaşlarının savaşa katılmalarına öncülük etmiştir. Bugün artık gizlenemeyecek kadar belli olan KDP Barzani Peşmergeleri R.T.Erdoğan rejimine hizmet ederlerken, her seferinde çeşitli zorluklara rağmen hiçbir zaman pes etmemiş, Rojava Devrimi ile buluşmalarına engel olamamışlardır.

Devrimciliği yaşam tarzı haline getiren Nubar Ozanyan, her dakikasını partisi, halk ve mücadele için daha ne yapabilirim diye hareket etmiştir. Her zaman okuduğu kitaplar arasında Mao'nun Askeri Yazılar'ı ile Kaypakkaya'nın Seçme Yazılar'ı ilk sıralarda yer alırdı. Savaş ustası, yaşadığı coğrafyanın tahlillerini aldığı devrimci ideoloji ile yaparken kim dost, kim düşman çok iyi bilirdi.

O sadece bir savaşçı değildi. Aynı zamanda partisinin kadrolarındandı. Sadece partisine değil Türkiye devrimci hareketine de hizmet etmek için kendini geliştirmiş; Ermenice'den Türkçe'ye Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin kuruluş döneminin kitaplarını çevirerek bir ilki gerçekleştirmiştir. Çevirdiği kitaplar arasında “**Kafkasların Lenin'i Stephan Şahumyan**”, “G.K.Orjonokidze ve Ermenistan'da Sovyet İktidarının Kuruluşu” ve “Hristiyan Protestanlar ve Kızılbaş Mezhebinin Doğuşu” vardı.

2017 yılında aramızdan ayrılan yoldaşımız Serdar Can ile Filistin'den Ermenistan'a gelince, burada artık kendi halkına da hizmet vaktinin geldiğinden hareketle birçok insanla tanışmış, dostluklar kurmuş, beraber hare-

ket edebilme imkanı bulmuştur. Kendisi gibi Lübnan'dan Ermenistan'a Karabağ savaşı için gelmiş ve orada şehit düşen, Ermeni halkının ulusal kahraman ilan ettiği Monte Melkonyan ile tanışmıştır. Bugün her zaman aranan komutanlardan olan, Leonid Azdgalan ile tanışmış onun gurubu ile hareket etmiştir. Birinci Karabağ savaşından bugün en çok aranan komutanlar Hovsepler, Valodlar, Balayanlar, Mişalar, Manuklar, Harutlar ile mücadele içerisinde oldu. Aynı zamanda Dersim sevdalısı olan Nubar Ozanyan, çeşitli defalar uğradığı Dersim'de, 1915'te Dersim'e sığınan Ermenilerden bugün Kürt ve Müslüman olan aileler ile tanışarak soruna parmak bastı. En kritik anlarda onu hiç yalnız bırakmayan Serdar Can bu sefer de ona eşlik etti. Serdar Can'dan ayrılırken artık geri gelmemek üzere olduğunu nereden bilecekti? Nubar Ozanyan'ın şehit düştüğü haberini alınca yıkılan, kalbi bu acıya dayanamayan Serdar Can'ın da şehit olacağını kim bilebilirdi?

Dersim'den Gare'ye oradan Rojava'ya uzanan uzun yolculukta Nubar Ozanyan, kendi elleri ile inşa ettiği TKP-ML Askeri Kampı'na vardığında hayatta tek varlığı, evi olan bir sırt çantası, silahı ile 50 TL bulunuyordu... Günümüzün ender devrimcisi, son Armenak'ı Nubar Ozanyan'ı başka nasıl anlatabilirim ki? (Bir mücadele yoldaşı)

* **Not:** Surp Haç Tıbrekank Ruhban Okulu'nda Ermenice dersi öğretmeni, 1951 yılı TKP tevkifatlarında tutukluluk yaşamış, Sanasaryan Hanı'nın tabutluklarında işkencelerden geçirilmiş, Adapazarı doğumlu Vartan Gomikyan, öğrencisi Armenak Bakırcıyan'ın adını duyduğunda rivayet olur ki ona şöyle der: “*Armenak adı halkımız için kutsaldır, zamanında zalime karşı başkaldıran yiğitlerimizin en yiğitlerinden birçokları bu ismi onurla taşımıştır. Bu böyle olduğu halde, onlardan Daron-Sasun dünyasında devrimci örgütlenmeyi başlatıp, özgürlük ateşini yükselten Ahronk adlı köyde doğma Hrayr-Tjoğk takma adlı Armenak Gazaryan, tüm diğerlerinden çok daha fazla anılmaya layıktır. Bu değerli ismi taşıdığın için gurur duymalısın evladım.*”

İKLİM KRİZİ DEĞİL SİSTEM KRİZİ

AKP-MHP iktidarı, yangınlara müdahale edilmesi için harekete geçmedi. Hiçbir şey yapılmadı. Uçak ya da helikopterle müdahale etmeyi bırakalım söndürmek için bölgeye gitmek isteyenlere de güvenlik gerekçesiyle izin verilmedi. Çünkü ayrımcılık ve ırkçılık TC devletinin resmi politikasıdır...

İÇERİSİNDEN geçtiğimiz süreçte ekolojik kriz; kuraklık, susuzluk, aşırı sıcaklar, müsilaj, seller ve orman yangınları olarak gündemimize giriyor. Ekolojistlerin “İklim krizi değil sistem krizi” söyleminin daha da somutlaştığı bir dönemden geçiyoruz.

İnsanı doğanın parçası kabul etmeyen, kâr için doğal kaynakları yok eden, ekolojik dengeyi alt üst eden bir sistemin içindeyiz. Bu sistemin giderek büyüttüğü ya da yarattığı krizlerin faturası tüm canlılara, doğaya ve halka kesiliyor. Ülkemizde ise iklim değişikliğinin sonuçlarını Karadeniz’de ve T. Kürdistanı’nda sel, Akdeniz ve Ege’de orman yangınları olarak yaşıyoruz. Son olarak Batı Karadeniz’de, Kastamonu’nun Bozkurt ilçesinde yaşanan sel felaketi nedeniyle yüzlerce kişi hayatını kaybetti.

Emperyalist kapitalist sistemin aşırı kâr hırsına dayanan ekolojik yıkıma karşı hem dünya çapında hem de ülkemizde direnişler de yaşanıyor. Ülkemizde İkizköy ve İkizdere ekolojik direnişleri, ormanlarına, yaşam alanlarına, doğasına sahip çıkan halkın direnişinin öne çıktığı iki yer. Ancak elbette doğaya, ormanlara yönelik saldırılara karşı direnişler sadece buralarla sınırlı değil. Örnek verecek olursak; Kaz Dağları’nda maden-altın aramalarına, ağaç kesimlerine, taş ocaklarına, denizlerin kirletilmesine karşı direnişler ve daha niceleri mevcut... Bu bile bize yangınların, sellerin doğaya yapılan müdahalelerin sonucu olduğunu göstermesi açısından önemli.

Doğayı şirketlerin hizmetine sunan AKP-MHP iktidarının politikalarının ekolojik felaketleri artırdığı bir gerçek. Bu yaşananları “doğal afet” olarak değerlendirmek oldukça yanlış olacaktır. 28 Temmuz’dan beri Türkiye’nin farklı yerlerindeki orman yangınları, gündemin ön sıralarında yer almaktadır. Akdeniz ve Ege bölgelerinde iki haftayı aşan bir süre devam eden orman yangınlarıyla karşı karşıyayız. On binlerce hektarlık ormanlık alan yandı, kül oldu. Birçok yerleşim yeri zarar gördü. Birçok köylünün geçim kaynağı olan zeytinlikler-tarım alanları yandı, hayvanlar yaşamlarını yitirdi, yerleşim yerleri- iş yerleri zarar gördü. Kısacası çok sayıda canlı yaralandı, kalıcı

hasar aldı ya da yaşamını kaybetti. Her yerde insanlar kendilerini kurtarmaya ve köylerini ellerinden gelen tüm çabayla alevlerden korumaya çalıştılar. Ormanın yanan kısımlarına kovalarla, damacanalarla, hortumlarla su döktüler ve alevleri söndürmeye yardımcı olmak için traktörlerini yardımcı itfaiye araçlarına dönüştürdüler.

Yangın alanlarında kurulan dayanışmada, kriz masalarında, ölümü göze alarak orman işçilerine su taşıyanlar da; çalışma ekipleri kurarak söndürme ekiplerine katılanlar da; evcil ya da ormanlardaki canlıları tedavi etmek için canla başla çalışan gönüllüler çok iş başardılar. Bu birliktelik ve dayanışma ile yangına karadan müdahale ettiler. Ama devlet görevini yerine getirmedi. Daha doğrusu devlet aygıtı halka karşı örgütlenmiş olduğu için yangınlara müdahale etmedi. Halkı bombalamak için yüzlerce savaş uçağı kaldıran, Saray’ın itibarı için onlarca uçak satın alan iktidar, orman yangınlarına müdahale edecek yangın söndürme uçağı bulamadı!

Bilim insanları ve ekolojistlerin “Yangın mevsimine giriyoruz, hazırlıklı olmak gerek” yönlü uyarıları AKP-MHP iktidarında pek karşılık bulmadı. Onlar fırsat bu fırsat diyerek yıllardır kıyıların, ormanlık arazilerin maden arama, turizm ve inşaat şirketlerinin yağmasına açılması için kanun ve yönetmelikler çıkardılar. Kendi denetimindeki yandaş şirketler vasıtasıyla ülkeyi betonlaştıranlar yangın faciasını da fırsata çevirme planları yapmaya başladılar. Ki onlar zaten kurdukları HES’lerle

dereleri kurutmuş, ıslah diyerek felakete zemin hazırlamış, yandaş şirketlere verdikleri maden arama ruhsatlarıyla ağaç katliamlarının gerçekleşmesine, yer altı ve yer üstü sularının zehirlenmesine sebep olmuşlardı.

Kaz Dağları’nda Maden ve Altın Aramaları

Kanadalı Alamos Gold firması ve iş birlikçisi Doğu Biga Madencilik Şirketi AKP-MHP iktidarının verdiği izinle Kaz Dağları’nda altın madeni işletmesi açarak önce ağaçları keserek ormanı yok ettiler. Oksijen deposu olarak bilinen Kaz Dağları’nın ormanlarına kıydılar. Kaz Dağları’nda kurdun, kuşun, sincabın yuvası olan ormandan 350 bin ağaç yerin altında ki altın madeninin çıkarılması için kesildi. Ağaçların kesilmesi aynı zamanda orada barınan canlıların da yok edilmesidir. Ekolojik sistem yok edildi.

Kaz Dağları’nda altın çıkarılmasına karşı çıkan çevreciler, ekolojistler, yöre halkı “Su ve Vicdan Nöbeti” başlattılar. Direnişçiler, “Bölgede yapılan madencilik faaliyetlerinin çevreye verdiği zarar ve bu zararın bir kısmının yarattığı tahribatın önlenemez olmadığına, geniş bir bölgenin akciğeri olan Kaz Dağları’nda yapılan altın madenciliğinde, altının ayrıştırılmasında kullanılan siyanür yer altı ve yer üstü sularına ve toprağın yapısına zarar verecektir. Altın kazanımı için yapılan siyanürleme işlemi sırasında arsenik, kurşun, antimon, kadmiyum gibi ağır metaller de çözülerek serbest halde doğaya salınacaktır. Bu zarar sadece bu böl-

geyle sınırlı kalmayıp en yakın çevreye de yayılacaktır. Dolayısıyla Kaz Dağları ve çevresi eko sistemiyle kirlenmiş, gelecek on yıllarda yaşam alanı olmaktan çıkmış olacaktır” açıklamasını yaptı.

AKP-MHP iktidarı, Kaz Dağları Direnişi kar-kış-soğuk demeden tam 425 gün devam etti. “Su ve Vicdan Nöbeti”ni bitirmek için her türlü baskıyı yaptı. Kolluk güçleri direnişçilere saldırdı, gözaltına aldı; direnişçilerden mahkemelerde yargılananlar, ceza alanlar oldu. Tüm bunlara rağmen direnişi kıramadılar. Sonunda direniş kazandı. 425 günlük direnişin ülke çapında sahiplenilmesiyle Alamos Gold, Kaz Dağlarını terk etti.

Ülkemizde sürdürülen madencilik faaliyetlerinin hemen tamamında herhangi bir planlama bulunmamakla birlikte taş ocağı ve mermer üretimi gibi madencilik faaliyetlerinde bu durum had safhaya ulaşmıştır. Halkın sıklıkla kirlenmiş veya kaybolan su kaynakları, tarımsal ve hayvansal verim düşüklükleri, hastalıklar, patlama sonucu sarsıntılar, gürültü, toz, kültürel varlıklar ve doğaya verilen zararlar nedeniyle oluşan rahatsızlıklarını belirttiklerine tanık olmaktayız. Bu tür faaliyetlere karşı son dönemlerde ciddi anlamda direnişler ve kazanımlara da tanıklık ediyoruz. Bu somut gerçeklik gösteriyor ki, emperyalistlerin ve iş birlikçilerinin çevreyi ve doğayı yağma, talan ve sömürü politikalarıyla yok etmesine karşı direnen köylüler ve çevrecilerin mücadelesini sahiplenmekten ve büyütmekten geçmektedir.

Rize-İkizdere Taş Ocağına Karşı Direniş

İkizdere’deki İşkencedere Vadisi’nde Cengiz Holding tarafından yürütülen, İyidere Lojistik Limanı inşaatında kullanılmak üzere açılmak istenen taş ocağı için yol yapımı çalışmaları başlatılmıştı. Buna karşı yöre halkı yaşam alanlarını savunmak için direnişe geçti. Bölge halkı iş makinalarına karşı gece orman içi yollardan getirdikleri arı kovanlarını yola yerleştirerek iş makinalarının geçmesini ve çalışmasını engelledi. Arı kovanlarını yola yerleştiren köylüler “Bu vadiye sayısız arı var. Ağaçlar kovanlarla dolu. Arılar da şimdi kendi savunma haklarını

kullanıyorlar ‘onlar burada biz de varız’” diyorlar. Cengiz Holding’e karşı direnişte olan köylüler özellikle de kadınlar “Biz çaylarımızı, bahçelerimizi kimseye veremeyiz, dedelerimiz, ninelerimiz köyümüzü elleriyle yaptılar, bizim başka gidecek yerimiz yok” diyor.

Cengiz İnşaat, taş ocağı için yol yapımı nedeniyle çok sayıda ağaç kesti, kesmeye de devam ediyor. Derede su önce bulanıklaştı ardından da kayboldu.

“Beşli Çete”nin üyelerinden olan Cengiz İnşaat’ın doğaya verdiği zarar İkizdere’deki taş ocağı ve yol yapımı ile de sınırlı değil. Ülkenin çok yerinde oto yol, köprü, havalimanı inşaatında gerçekleştirmiş olduğu ağaç kıyımı ve doğaya verdiği zarar yazmakla anlatılacak gibi değil. AKP-MHP iktidarının rant uğruna gerçekleştirdiği politikalarının en büyük ortağı Cengiz İnşaat’tır.

Saros Körfezi’nin Yağmalanması
Özelleştirmelerle fabrikaları, kurumları, iş yerlerini satan bununla da yetinmeyip limanları yabancı şirketlere kiralayan AKP-MHP iktidarı, her şeyi ranta dönüştürmek çabasında. Sömürü ve talanda sınır tanımıyor. Son zamanlarda hukuk tanımazlıklarına bir yenisini daha eklemiş olduklarına tanıklık ediyoruz. AKP-MHP iktidarı ve Katar ortaklığıyla Saros Körfezi yağmalanıyor.

Edirne’nin Keşan ilçesine bağlı Sazlıdere ve Gökçetepe köyleri arasına yapılması planlanan FSRU Doğalgaz Limanı ve Kara Boru Hattı Projesi’nin hayata geçmesi durumunda bölgeye 50-100 LNG gemisi gelmesi bekleniyor. Katar’dan gelecek sıvılaştırılmış doğalgazın Avrupa’ya geçişi için yapılacak ve bölgeye hiçbir yararı olmayacak ama aynı zamanda körfezi kirlilecek bu projeye karşı halk komiteler kurarak bir direniş sergiledi ve devam ettiriyorlar. Bu direniş 2.5 yıldır devam ediyor. Projeye birlikte yaklaşık 7.200 ağacın yerinden söküleceği tahmin ediliyor.

Keşan Kent Konseyi ve Gelibolu Kent Konseyi yaptıkları açıklamalarda “Dünyanın en temiz denizlerinden biri olan Saros körfezinin BOTAŞ’ın Katar’ın doğalgazını Avrupa ülkelerine taşımak için feda edilemeyeceğini” açıkladılar.

AKP-MHP iktidarının Katar ortaklığıyla Saros Körfezi’ni yağmalama çabasına karşı direniş denizin her iki kıyısında devam ediyor.

Sel Baskınları ve Devletin Aciziyeti
Karadeniz bölgesinde yapılan HES’lerin, dere yataklarının ıslah edilmesindeki plansızlık ve hataların ve bu yatakların üzerine kurulan şehirler, çay ekim alanlarının imara açılması, ormanların bilinçsiz-

ce kesilmesi vb. felakete davetiye çıkarılmıştır.

“Dereleri ıslah edeceğiz” denilerek etraflarının beton duvarlarla çevrilmesi sel baskınlarına çağrıdan başka bir şey değildir. Nitekim şu anda Karadeniz’in birçok yerinde yaşanan sel baskınları da bunun eseridir. Yine bu baskınların bir nedeni de 2007 yılında yapımı tamamlanan Karadeniz Sahil Yolu’dur. Yağmur sularının denize ulaşamaması nedeniyle şehir ve ilçe merkezlerinde su baskınlarına neden olmaktadır. Derelerin denize ulaşmasını engellerseniz, ormanları keserseniz sel baskınlarının yaşanması kaçınılmazdır.

Rize ve Artvin’de geçen günlerde yaşanan sel ve heyelan sonrası 6 kişi yaşamını yitirdi. Son 20 yılda ise sadece Doğu Karadeniz’de yaşanan sel ve heyelanlarla en az 100 kişi yaşamını yitirdi. 11 Ağustos’ta Batı Karadeniz’de yaşanan sel felaketinde de yüzlerce kişinin yaşamını yitirdiği anlaşılmaktadır. Gerçek rakamlara ulaşmak ise henüz mümkün değil hem devlet tarafından gizlenmekte hem de kayıpların sayısı halen netleştirilememektedir.

Bu sel baskınlarında onlarca insan yaralandı, halen haber alınmayan onlarca insan var, evler çöktü, yerleşim yerleri-arabalar kullanılamaz hale geldi. Bunun tek sorumlusu AKP-MHP iktidarındır. Rant ve kâr peşinde koşan AKP-MHP iktidarı ve onun yandaş inşaat şirketleri, Karadeniz’de çok sayıda HES yaptılar. Bu bölgede yaşanan sel baskınları, AKP-MHP iktidarının rant, beton ve çıkar ilişkisine bağlı yönetim anlayışının ürünüdür. AKP-MHP iktidarının rant ve kâr üzerine kurulu beton yollar, HES’ler yapımı Karadeniz’de felaketlere yol açmıştır. Baraj ve HES’lerin artması Karadeniz’de iklim değişikliklerine neden olmuştur.

Diğer yandan Türkiye Kürdistanı’nda da seller yaşanmaktadır. Van’ın Özalp ilçesinde meydana gelen selden büyük zarar gören insanlar felaket sonrası yetki-

lilerin ziyarete geldiğini ancak kendilerine çadır dahi verilmediğini belirtmektedir. Devlet bu bölgeye bilinçli olarak yardım etmemektedir.

Van’ın Özalp, Başkale, Çaldıran ilçelerinde meydana gelen selden dolayı birçok ev ve ahır yıkılırken çok sayıda hayvan da öldü. Selin etkili olduğu yerlerde evlerini terk etmek zorunda kalan aileler zor günler geçiriyor. Burada insanların siyasal tercihlerine göre yaklaşıyor. “HDP’ye oy veriyorsunuz, o zaman gidin derdinizi HDP’ye anlatın” diyor ziyarete gelen kayyumun memurları. AKP-MHP iktidarının ayrımcı ve ırkçı anlayışı bir kez daha ifade edilmiş oluyor sadece.

Orman Yangınlarının Sorumlusu İktidardır!

Yeniden Akdeniz ve Ege’deki yangınlara dönecek olursak; AKP-MHP iktidarı iş başına geldiğinden bu yana kıyıların, ormanlık arazilerin maden, turizm ve inşaat şirketlerinin yağmasına açılması için kanun ve yönetmelikler çıkardı. Orman yangınları sürerken 28 Temmuz’da resmi gazetede yayınlanan 7334 sayılı “Turizmi Teşvik Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” iktidarın derdinin yangınlarla mücadele etmek, söndürmek, doğayı korumak değil, yanan yerlere otel dikmek olduğunu açık etmektedir.

Yangından sonra kendini yenileme potansiyeline sahip ormanlık alanlar AKP-MHP iktidarı tarafından yandaş şirketlerin yağmasına açılmak istenmekte, bunun çalışmaları şimdiden yapılmaktadır. 7334 Sayılı Kanun tam da bunun için hazırlanıp uygulamaya konulmuştur. AKP-MHP iktidarı ve dayandığı sermaye sahipleri sadece işçi ve emekçileri değil doğayı da ne denli sömürü ve yağmaya, talana giriştiklerini net bir şekilde bu sayıyla ortaya sermişlerdir.

Aynı zamanda bu kanunla, AKP-MHP iktidarı kıyı kentlerindeki belediyeleri hakim sınıfların diğer kliğine kaptırdıkları

için belediyelerin yetki ve gelirlerini de sınırlamış oluyor. “Sektörel kalkınmanın sağlanması ve turizm sektörünün kontrol-lü gelişimi için orman vasıflı alanlar dahil turizmin gelişimi için” cumhurbaşkanlığı tarafından altın tepside yandaş turizm-cilere sunuluyor. Daha öncesinde de hep yanan orman alanları yeniden ağaçlanmasına, ormanlaşmasına olanak sunmak yerine turizm için oteller dikildi.

AKP-MHP iktidarının birçok noktada başlayıp yerleşim yerlerine de sıçrayan yangınlara karşı gereken müdahaleleri zamanında yapmayıp seyirci kalması geniş halk kesimlerince tepkiyle karşılandı. Önemli bir mesele de cumhuriyetin ilk yıllarında kurulan ve yangınların söndürülmesinde etkili rolü olan THK’nın, R.T. Erdoğan’ın emriyle atanan kayyum eliyle devre dışı bırakılması, uçaklarının hangarlarda çürümeye terk edilmesi, pilotların işten çıkartılması ve THK’nın mal varlıklarına çökmek için kayyum aracılığıyla dolaplar çevrilmesi bu tepkiyi daha da artırmış durumda.

AKP-MHP iktidarı için bazı çevreler tarafından “yangın sürecini yönetemedi” deniliyor. Oysa hakim sınıflar, kendi yandaşları açısından bakıldığında süreci gayet güzel yönettiler denilebilir. Nasıl mı? 28 Temmuz’da yayımlanan kanunda belirtildiği gibi yanan bölgelere oteller dikilecek, inşaat yapılacak vb. Bunun için de arsaya ihtiyaç vardı turizmciler için. Yandaş şirketler yangınlardan sonra da bu arsalarla kavuşmuş oldu.

Yangınların başlamasıyla birlikte ırkçılık da körüklendi. Bunun etkisiyle yangın yerlerinde arabaları durdurup kimlik soranlar, Kürtleri hedef gösterenler, faşist saldırılara davetiye çıkaranlar oldu. AKP-MHP iktidarının borazanlığını yapan havuz medyası bu konuda ayrımcılığın, ırkçılığın politikasını çokça yaptı.

Önemli bir konu da Akdeniz ve Ege’deki orman yangınları sırasında -aynı zamanda- Kürdistan’da (Lice, Der-sim) orman yangınların çıkmış olmasıdır. AKP-MHP iktidarı, bu yangınlara müdahale edilmesi için harekete geçmedi. Hiçbir şey yapılmadı. Uçak ya da helikopterle müdahale etmeyi bırakalım söndürmek için bölgeye gitmek isteyenlere de güvenlik gerekçesiyle izin verilmedi. Çünkü ayrımcılık ve ırkçılık TC devletinin resmi politikasıdır...

Ülkemizdeki halk güçlerinin bu sömürü düzenine, doğanın talanına, ırkçı-milliyetçi politikalara karşı birleşik mücadeleyi yükseltmekten başka çıkış yolu yoktur.

SEDAT PEKER VE KENDİLİĞİNDECİLİK!

Devrimciler, sömürü ve adaletsizliğin tüm türevlerine karşı bir mücadele örgütledikleri andan itibaren devrimci siyaset işçi sınıfı ve emekçiler arasında yayılmaya başlar ve böylelikle işçi ve emekçiler devrimcilerin programları ile tanışırlar.

UZUN bir süredir, bir zamanlar dahil olduğu kontra-faşist örgütlenmenin uyuşturucu kaçakçılığı, yolsuzluklar vb. ilişkilerine yönelik ifşa ve itiraflarda bulunan mafya lideri Sedat Peker'in açıklamalarının özellikle de Türkiye devrimci hareketi saflarında gerektiğinden fazla önemsendiğine tanık oluyoruz.

Elbette, sisteme dair içerden birilerinin açıklamaları ile elde edilecek bilgilerin yine sisteme karşı verilen mücadelenin bir parçası haline getirildiğinde sonuç vermesi olası olduğu için benzer durumlarda benzer açıklamaları dinlemek, daha önce benzerleri zaten ifade edilen açıklamalar ise önceki bilgilerin doğrulamasını yapmak vb. bakımından faydalı olabilir. Ancak hepsi bu; bundan daha ötesi mümkün değildir! S. Peker'in açıklamalarının gerektiğinden fazla önemsenmesi, devrimcilerin yukarıda ifade edilen bir perspektife sahip olmaktan çok mafya liderinin açıklamaları ile faşist sistemin bir tür yönetme krizi yaşayacağına dair boş inanç ve buna temel olan kendiliğindencilik tehlikesinin ortaya çıkmasına neden olur.

Marksistler açısından herhangi bir yer-

de herhangi bir zamanda ortaya çıkacak ekonomik, siyasi bir hareketin kapitalist devlete ya da sisteme yönelik bir siyasi krize dönüşebilmesi için bu hareketin sınıf bilinçli devrimciler tarafından devrimci sınıf bilinci ile örgütlenmesi zorunludur. Devrimcilerin hemen her yerde her an hazır bulunmaları yaşamın realitesi gereği pek çok durumda olası değildir ancak böyle olsa bile; devrimcilerin doğrudan kendi örgütledikleri bir hareket ortada olmasa da bir halk hareketi, ekonomik temelli bir işçi hareketi ortaya çıktığında devrimciler hızla bu hareketle ilişkilenecek ve buraya devrimci sınıf bilincini taşımakla yükümlüdür.

Böylelikle ekonomik bir hareket, siyasi ama devrimci sınıf bilincinden uzak bir hareket gerçek anlamda siyasi bir nitelik kazanır ve işte bu noktadan sonra kapitalist sistem açısından bir yönetim krizi doğurmaya başlar. Çünkü artık hareketin dahilinde yer alan işçiler, emekçiler kapitalist sistemin kendilerini dün yönettiği gibi yarın da yönetmesini istememekte buna karşı bilinçlerinin etkisi ile direnç geliştirmektedirler. İşte aslında yığınla-

rın devrimci mücadelesi de öz olarak bu direncin ortaya çıkmasına bağlıdır. Bu direnç kitlelerin tarih yapan iradelerinin temelini oluşturur.

Devrimci sınıf bilincinin devrimciler tarafından işçilere ya da halka taşınmadığı durumda ise gelişen her işçi hareketi ekonomik bir hareket olarak kalmaya mahkumdur. İşçilerin ücretlerinin artışı için mücadeleleri devrimcilerin, işçilerin bu ekonomik hareketine siyasi bir bilinç kazandırdıklarında siyasi bir nitelik kazanır ve o andan itibaren sadece kendilerinin ancak tekrar ve tekrar iş üretebilecek kadar geçinmelerine ve yaşamalarına izin veren ücretle sınırlayan patronları (kapitalist) ile yaşadıkları çelişkiyi genelleylebilecekler, belki de “kutsal bir baba” olarak algıladıkları devletin aslında kendi patronları gibi patronların menfaatlerini korumak ve kendileri gibi işçileri ezmek üzere örgütlenmiş bir baskı aygıtı olduğunu kavramalarına varacaktır. Bu noktadan sonra işçiler artık o devlet ve kapitalistler açısından eskisi kadar kolay yönetilemeyeceklerdir. Bu tam anlamıyla sistem açısından bir siyasi krize işaret eder. “Yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istememekte; yönetenler ise eskisi gibi -kolayca- kitleleri yönetememektedir”.

Tarihteki tüm devrimlerin şafağı da işte bu ana denk düşer.

Devrimcilerin işçi sınıfının ve emekçilerin arasında sınıf örgütleri ortaya çıkarması, işçi komitelerini sınıf mücadelesinin lokomotifine haline getirmeleri kapitalist sistem açısından felaket alarmlarının çalmaya başladığını gösterir. Bundan dolayıdır ki; devrimcileri işçi sınıfının içerisinde örgütlenme yapmaktan alıkoymak üzere

her türlü ideolojik ve pratik tedbire başvurulur. Asker, polis marifetiyle devrimcilerin sınıftan koparılmasının uzun vadede bir çözüm olmadığını dünya devrimler tarihindeki birçok yenilgisinden burjuvazi de öğrenmiş durumda. Bu nedenle; en az askere, polisiye tedbirlere ayırdıkları kadar daha fazlasını ideolojik olarak devrimcileri işçi sınıfından uzak tutmak için harcamaktadırlar.

Daha Fazla Yoksulluk, Ölüm ve Açlık Halkı İsyan Ettirmez!

Bu ideolojik saldırı beraberinde işçi sınıfının ve onun bilinçli öncülerinin kendi gündemlerine yoğunlaşmak yerine, tali gündemlerin daha ön plana çıkarılması tehlikesini de barındırır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bir mafya liderinin ifşaatlarının gerektiğinden fazla önemsenmesine dahası bu ifşa ve itirafların tek başına faşist sistemde bir siyasi krizi tetikleyebileceği beklentisi içinde olunmasına yol açmaktadır. Bu kendiliğindencilikten başka bir şey değildir.

Lenin'in 1901'de kaleme aldığı Ne Yapmalı adlı eserinde kendiliğindencilik hususunda söyledikleri bugün çokça okuması ve dersler çıkarılması gereken temel olgulara işaret etmektedir. Tam da Lenin'in girişte belirttiğine benzer şekilde sanayi proletaryasının ve genel olarak emekçi halkların kapitalist sistemin dünyada yarattığı açlık, kıtlık, yoksulluk, sel, yangın vb. felaketler ve ortaya çıkan felaketler karşısında işçi ve emekçilerin kaderlerine terk edilme hallerinin yarattığı öfke karşısında devrimci kadroların yaşadıkları bilinç ve irade yoksunluğu sorunu güçlü bir devrimci sınıf hareketinin doğmasının önündeki en büyük engeldir.

Bundan kaynaklı bugün ve yarın mücadelenin en önemli kısmını ideolojik mücadele oluşturmaktadır.

Devrimciler işçi sınıfı ve emekçiler arasında kapitalist sisteme karşı propaganda yaptıkları, kapitalist sistemin işçi sınıfı ve emekçilere, doğaya düşman politikalarını açıkladıkları bunlara karşı bir mücadele örgütledikleri andan itibaren devrimci siyaset işçi sınıfı ve emekçiler arasında yayılmaya başlar ve böylelikle işçi ve emekçiler devrimcilerin programları ile tanışır. Devrimcilerin bilinç ve irade yoksunluğu yaşadıkları durumda ise kendileri işçi ve emekçiler arasında kapitalist sistemin işçi-emekçi, doğa düşmanı politikalarını açıklamaksızın salt sistemin işleyişindeki bozuklukların üstelik işçi sınıfı da bu denkleme dahil olmaksızın kapitalist sistem açısından bir işleyiş krizine dönüşeceğine yönelik liberal “umut” beslemeye başlarlar.

Mafya liderinin açıklamalarının böylesi bir kriz doğuracağına inanmanın kendisi de devrimci irade ve bilinçten uzakta durmanın ve dolayısıyla; devrimci sınıf hareketine güven duymanın ve bunun örgütlenmesinin zorunluluğuna değil; olay ve olguların kendiliğindenliğinin, sistemin kendi krizlerinin ve işçilerin kendiliğinden hareketlerinin politik sonuçlar doğuracağına inanmanın tezahürüdür.

İnanılanın aksine ne S. Peker bir zamanlar birlikte hareket ettiği AKP kadrolarının uyuşturucu kaçakçılığı ve yolsuzluk ilişkilerini açıkladığı için sistem bir kriz yaşamakta ne de genel olarak AKP bir yönetim krizi yaşamaktadır. Yukarda anılanları tekrarlayacak olursak AKP’nin gerçek anlamda bir yönetim krizinden bahsedebilmek için devrimcilerin örgütledikleri ya da siyasal bilinç taşıdıkları sınıf

ve halk hareketlerinin varlığı zorunludur.

Türkiye’de yaşanan yangın ve sel felaketleri ardından AKP’ye duyulan öfke, siyasi olarak bir manevra yaparak kendilerine yönelen öfkeyi örneğin Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesine ya da genel olarak Kürt ulusuna, göçmenlere ya da işçi- emekçilere yönelmesiyle farklı biçim kazanacaktır. O halde bu kendiliğinden öfkenin sisteme yönelik bilinçli bir öfke olarak örgütlenmediği durumda bunun bir siyasi kriz doğuracağına inanmak yanlıştır.

Devrimcilerin yangın ve sel felaketleri sonrasında bulundukları her alanda genel olarak kapitalist sistemin doğa üzerindeki yok edici etkisini, özel olarak Türkiye’de AKP ve asalak rant burjuvazisinin Türkiye’de doğa ve insan üzerindeki yok edici etkisini işçi sınıfına ve emekçilere anlatmak üzere sokaklara, fabrikalara, mahallelere yönelmesi gerekir. Bunun dışında bir pratik tutum örneğin yangın ve sel felaketinden dolayı acı çeken halkın acılarının onu sisteme karşı harekete geçireceğini düşünmek tıpkı mafya liderinin açıklamalarının sistem içinde bir yönetim krizi oluşturacağını düşünmeye benzer. Bunun doğru bir tutum olmadığı dahası yanlış bir düşünce olduğu açıktır.

Tarih derin yoksullaşmaların, kıtlık ve açlıkların devrimci temelde bir sosyal değişime dönüştüğünü söylemez. Böylesi kesinlik içeren düz bir ilerleme beklentisi sosyal yaşamın dinamikleri ve çok yönlülüğü ile çelişkilidir. Aksine tarih bizlere kıtlık ve yoksulluğun devrimci bilinç olmadığında başka yoksulları gırtlaklamak üzere halkları gerileştirebileceğini de göstermektedir.

Faşizm de söylem olarak yoksulluklara değinir ve bunları yaratanın kapitalist

list sistem olmasından çok “ulusu ezen başka uluslar” a yönelir öfkeyi. Ne yazık ki, devrimcilerin bilinç bulanıklığından doğan siyasi boşluk burjuvazi tarafından doldurulmakta ve kitleler Türkiye’de yaşanan felaketler için sisteme değil diğer uluslara nefret duymaya yönlendirilmektedir. Örneğin yangınlar için Kürtler, yoksulluk için Suriyeliler ve diğer göçmenler nefret nesnesi haline getirilerek; sisteme duyulması gereken öfke halkın kendisine çevrilmiştir. Bu olumsuz tablonun tersine çevrilmesi devrimcilerin iradelerini ve bilinçlerini kuşanarak, işçi ve emekçiler arasında siyasi örgütlenme çalışmaları yapmalarına bağlıdır.

AKP’nin mafya liderinin açıklamaları ile siyasi bir kriz yaşamakta olduğu ya da yaşayabileceği gibi boş bir inanca temel teşkil eden kendiliğindencilik, AKP’nin yangın felaketini de iyi şekilde yönetemediğine, bir yönetim krizi yaşadığına da inanmaktadır. Oysa AKP’nin Türkiye’yi yönettiği 20 senelik süreç net olarak göstermektedir ki; AKP öz olarak asalak rant sermayesinin koşulsuz gelişiminin yaratacağı ekonomik koşullardan beslenmektedir ve devamlılığı da yeni rant olanaklarının ortaya çıkmasına bağlıdır.

Öyleyse yangınlara gereken müdahaleyi yapmakta AKP’nin göstermiş olduğu tutumu başarısızlık yahut yetersizlikten çok gönülsüzlükle açıklamak mümkündür. Evet, AKP yangın bölgelerinin yüksek rant potansiyeli içermesinden kaynaklı olarak buralara müdahaleyi geciktirmiş, savsaklamış, hatta kimi yerde hiç müdahale dahi etmemiştir. AKP’nin hizmet ettiği sermaye grupları ve kendisi açısından yangının ortaya çıkardığı sonuç yeni rant olanakları sağlayan arazilerin oluşmuş olmasıdır. Bu gerçeğe rağmen “AKP ormanları koruyacak tedbirleri alamayarak bir yönetim krizi sergiledi” demek her şeyden evvel AKP gerçekliğini anlayamamış olmakla izah edilebilir.

İki Farklı Sınıf, İki Farklı Dünya Görüşü

Devrimciler ile burjuvazi olay ve olgulara aynı yerden bakmazlar. Burjuvazi hemen her durumu -devrimcilerin irade ve bilinç yoksunluğunu da- kendisi için bir kazanıma çevirmenin arayışındayken; devrimcilerin de buna karşıt olarak burjuvazinin ve onun temsilcilerinin hemen her durumda pratikleri ve programlarını işçi ve emekçilere teşhir ederek, burjuvazi ve temsilcilerinden kurtuluşun propagandasını yapmaları gerekir. Devrimcilerin burjuvazinin herhangi bir olaydaki tutumunun özünde onun daha fazla kâr elde etme hırsının kaçınılmazı mümkün olmayan sonucu ol-

duğunu anlatmak yerine, sistem içerisinde kalmayı kabul etmişliğin bir yansıması olarak olayın gerçekleşmesindeki tutumuna yönelik olarak burjuvazinin ya da temsilcilerinin eleştirilmesi kendiliğindencilik, liberalizmin başka yansımalarıdır.

Devrimcilerin sisteme yönelik eleştirileri devrimci tarzda sosyal alt-üst oluşu hedeflemelidir. Diğer halde eleştiri devrimci niteliğini yitirir ve sistemin daha iyi işlemesi için yapılması gereken tavsiyelere dönüşür. Devrimcilerin kapitalist sistemin işlerliğini iyi hale getirmek, onun yaşadığı tıkanıklıkların aşılması için ona perspektif sunmak değil; kapitalist sistemin yaşadığı her sorunu derinleştirerek siyasi bir kriz ortaya çıkarma görevleri vardır.

Örgütsel yenilgiler, Sovyetlerin dağılması ve burjuvazinin ideolojik savaşta elde ettiği mevziler vb. devrimci bilinçte önemli kırılmalar yarattı. Devrimci eleştirinin hedef ve içeriğinin belirsizleşmesi de bunun doğrudan sonuçlarından birisi. Yaşanan bu sorunları aşmak için tekrarlayacak olursak ideolojik, siyasi çalışmalara öncelik vermek zorundayız.

Kapitalistlerin bugün dünyayı yönettikleri kadar kolay yönetememeleri için ortaya çıkan her durumu bir siyasi kriz yaratmanın aracı olarak ele almak; diğer taraftan da sistemin kendi krizlerinin devrimcilerin müdahalesi olmadığında kapitalist sistemi daha da güçlendirecek dinamikleri içerdiğini kavramak; toplumsal dönüşüm için devrimci eylemin belirleyici olduğunun bilincinde olmak, devrimcilerle kendiliğindencileri ya da devrimcilerle liberalleri; devrimcilerle oportünistleri birbirlerinden ayıran temel farklılıklara işaret eder.

Parlamentolarda sınıf mücadelesi için çalışma yapmak ile parlamenter mücadeleyi ana ereği yapan oportünizm arasındaki fark; sistemi devrimci dönüşüm için eleştirmekle kapitalist restorasyon için eleştiren reformizm arasındaki fark; işçi sınıfının devrimci mücadelesinin dünyadaki bütün sorunları üreten kapitalizmden kurtuluş için yegane yol olduğuna inanmakla başka mücadelelerin sınıf mücadelesinin yerine ikame edilebileceğine inanan revizyonizm arasındaki fark aslında kişi ya da grubun gerçekten ne derece devrimci olduğunun yanıtını verir.

Tüm dünyada kapitalist sistemin yarattığı ve kapitalist sisteme rağmen aşılması olası olmayan sorunları derinleştirmek ve siyasi krize çevirmek için Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri arasında siyasi, örgütsel çalışmalara yoğunlaşmak zorundayız. Kurtuluşun gerçekleşmesi başka türlü mümkün değildir!

Basın Emekçilerine Dönük Saldırıya Karşı; Gerçeği Sahiplenelim, Yayalım

Halkın haber alma hakkının sağlanması böylesi yoğun baskıların olduğu dönemlerde daha büyük dayanışmalarla mümkün olduğunu ifade etmek gerekir.

EMPERYALİST kapitalist sistemin pandemi ile birlikte derinleşerek devam eden krizi, ülke egemenleri açısından da benzer şekilde bir çok krizi tetikliyor.

Ülkede egemenlerinin mevcut sözcüsü AKP iktidarının çok boyutlu krizi her geçen gün daha fazla kendini yüzeye vurmaktadır. Son yıllarda OHAL altında Erdoğan kararnameleri ile yönetilmek istenen ülkede ekonomik kriz başta olmak üzere yönetim krizi gün geçtikçe büyüyor.

İktidarın kendi içinde Sedat Peker ile çatlağının büyüdüğüne, diğer krizlerinin derinleştiğine, Kürt halkına ve Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne dönük saldırılarının dozajının arttığını görüyoruz. Şimdi ise yangın ve sel ile "mücadelesizliği" halka karşı işlemekte olduğu suçları katılıyor.

Bu saldırılarla birlikte, aslında her dönem devam eden, gazetecilere dönük saldırıların şiddetinin arttığına şahitlik ediyoruz. Yine başta Kürt basını olmak üzere devrimci ilerici gazetecilere dönük saldırılar, yurtsever, devrimci ve ilerici muhalefete dönük saldırılarla paralel yapılmakta. Hatta diyebiliriz ki topyekün saldırılardan önce, basın susturularak, baskı, sindirme kolaylaştırılmak istenmekte.

Gazetecilere dönük saldırılar ve baskılar özellikle son dönemde kendini daha fazla hissettirmekte. Van'da Kürt köylülere dönük işkenceyi belgeleyen, gün yüzüne çıkartan gazetecilerin tutuklanması bunun en somut örneğidir. Kürdistan'da Kürt

basınına dönük sindirme, Kürt halkının mücadelesini yok etme saldırısına paralel sürdürülmektedir. Batıda ise rutinleşen saldırıların son örneklerinden biri, 20 Temmuz Suruç katliamının 6. yıl dönümünde basın emekçilerine dönük polis şiddetinde gördük. İkincisi ise; Konya'da 7 kişilik Kürt bir ailenin, devletin yangınları bahane ederek hedef göstermesiyle katledilmesi sonucu İstanbul'da Emek ve Demokrasi Güçleri'nin protestosunda faşist saldırıya maruz bırakıldıktan sonra 2 gazetecinin gözaltına alınması ile gazetecilere dönük saldırılar yeni bir boyut kazandı.

Kitlenin Kasımpaşa'ya yönelmesi ile birlikte polisin hedef göstermesi sonucu eylemciler ve gazeteciler faşistlerin saldırısına uğradı. Bu saldırının ardından 2 gazeteci gözaltına alındı ve gözaltı süresince İstiklal marşı işkence gerçekleştirildi. Bu durum yaşananların boyutun bir göstergesi olarak diğer bir gösterge ise gözaltındaki arkadaşlarımızın nerede olduğunun saatlerce bizden saklanmasıydı.

Son dönemlerde artarak devam eden, gözaltıların nerede tutulduğuna dair bilginin verilmemesi; polisin gözaltına işkencesine hiçbir engelle karşılaşmamak, bu işkencelere devam ettirmek istemesinden ileri gelmektedir. Bu süre zarfında ne arkadaşlarımızın avukatları ne de milletvekilleri gözaltılara ilişkin hiçbir bilgi alamadı/alamıyor.

Özgür Gelecek gazetesi 40 yıla yakın bir tarihsel süreç boyunca işçi sınıfı, Kürt halkı, kadın ve LGBTİ+ların sesi soluğu olma iddiasında olmuş ve ezilenlerden taraf bir çizgi ile bugüne gelmiştir. Birçok devrimci basın gibi ezilenlere ses olma mücadelesinde ağır bedeller ödemiş, bu bedelin sınıf mücadelesinin bir parçası olması vesilesiyle "olağan" karşılaşmıştır. Birçok yazışlı müdürü uzun yıllara varan cezalar almış, okurları, gazete dağıtıcıları polis saldırısı, gözaltı ve tutuklama saldırıları ile karşılaşmıştır. Bu bedelin önemli bir parça Özgür Gelecek gazetesi emekçisi Suzan Zengin'in bir komplo ile gözaltına alınıp tutuklanması ve ardından tedavisinin engellenmesi ile yaşamını yitirmesini not etmek gerekir. Musa Anter, Metin Göktepe, Gurbetelli Ersöz, Suzan Zengin... basın emekçilerinin tarihi bu isimlerde somutlanan gelenek üzerinden inşa edilmektedir.

TC'nin basına yönelik baskısı, sınıf ve ulusal mücadelenin var olduğu her dönemde devam eder.

2015 ve sonrası OHAL dönemi boyunca benzer şekilde baskıya, sansüre maruz kalan yurtsever, devrimci, ilerici basın gibi Özgür Gelecek'te yayın çizgisine tüm saldırılara rağmen devam ederek, mücadelenin sesi olmayı sürdürmektedir.

Özgür Gelecek gazetesi bugüne muhabirlerinin, okurlarının takipçilerinin dağıtımçıların kollektif çabası ile mücadelenin bir bileşeni olarak varlığını sürdürmektedir.

Bunu 2015 öncesi de sürdürdü, bugün de sürdürmektedir ve yarın da ısrarla ve inatla sürdürecektir.

Özgür Gelecek gazetesi, uzun zamandır "Özgür Basın emekçileri" içinde diğer yurtsever, devrimci ilerici basının daya-

nışma içinde olduğu basın emekçileri ile hareket etmekte, devletin tüm engellemelerine, sansür ve baskısına karşı devrimci, ilerici basın emekçileri ile dayanışma hal-kasının bir parçası olmaktadır. Bu dayanışma "ağı" diyebileceğimiz halka, Özgür Gelecek açısından basın emekçilerinin tüm zorluklar, polis şiddeti ve engellemeler karşısında bu alandaki dayanışması, basın alanına dönük birleşik mücadelenin önemli - değerli bir yansımasıdır.

Basın emekçilerinin faşist saldırının ardından 2 gazetecinin farklı yerlerde ve işkence ile gözaltına alınması, ardından tutuldukları karakolun uzun süre söylenmemesine karşı gösterdikleri dayanışma kayda değerdir.

31 Ağustos gecesi 2 gazetecinin faşist saldırı, polis işkencesi ve gözaltı bilgisinin keyfi olarak saklanması süreci boyunca basın emekçilerinin karakol önünde sabahlaması, sosyal medyada yarattığı gündem, meslektaşlarının sağlığından haber alıncaya kadar teyakkuzda oluşu önemlidir. Elbetteki gazetecilerin dayanışması bugüne içkin değildir, uzun zamandır gerek haber ve fotoğraf paylaşımı, gerek sansür ve engellemelere karşı haber akışı paylaşımı, yine basın emekçilerine yönelik her saldırının birlikte karşılanması, sayısız eylem pratiği bugünü açığa çıkarmıştır. Özgür Gelecek'te kolektif olarak gerek haber sahasında gerek sonrasında açığa çıkan birçok pratiğin dayanışma ruhu ile bir parçası olmayı önemsemektedir.

Halkın haber alma hakkının sağlanması böylesi yoğun baskıların olduğu dönemlerde daha büyük dayanışmalarla mümkün olduğunu ifade etmek gerekir.

Gazetemizin okurlarının, takipçilerinin de "Gerçekleri yazmaktan vazgeçmeyeceğiz" şiarıyla gerçeğin peşine düşen basın emekçilerini daha fazla sahiplenmeli, kendisinin haber alma hakkının daha fazla peşine düşmelidir. Bu gazeteyi daha fazla sahiplenilerek, daha fazla okura ulaşması sağlanarak yapılabilir. Bu yapıları, aynı zamanda gerçeğin her tarafa ulaşması mücadelesinin yaygınlaştırılmasının bir parçası olarak görmek gerekiyor.

Ezilenlerin sesini duyururken polis engellemesine, şiddetine maruz kalan basın emekçilerine dönük saldırıyı daha fazla teşhir etmek gerçeğe sahip çıkmanın diğer bir parçasıdır.

Stefan Engel ile Röportaj (2/2)

Söyleşinin ilk bölümü bir önceki sayımızda yayımlandı

Anti-komünizmin krizinden bahsetmek ve aynı zamanda küçük-burjuva anti-komünist düşünce tarzının sınıf bilincinin gelişmesindeki esas engel olduğunu açıklamak bir çelişki değil mi?

Stefan Engel: Elbette, ama bu çelişkinin diyalektiğini anlamalıyız. Anti-komünizm sürekli değiştirildiği ve rötuş edildiği halde onun krizleri bize, komünizmin özgürlük ideolojisinin işçi sınıfından kalıcı olarak uzak tutulmadığını gösteriyor. Anti-komünizm, savunmasından asla uzun süre çıkmaz, çünkü gerçekliğe ve geniş kitlelerin büyük çoğunluğunun çıkarlarına esas olarak zıttır.

Aynı zamanda gerçek şudur ki, anti-komünizm ne kadar çok savunma durumuna girerse, o kadar etrafa saldırır. Bu egemenlerin elinde, hafife alınmaması gereken etkili bir silahtır. Onun gerici fikirleriyle kitleleri sosyalizme karşı kışkırtmak, huzursuz etmek ve devrimci bir bilincin gelişmesini engellemek istiyorlar. Bu amaçla komünizme karşı muğlak küçük-burjuva anti-komünist önyargılar yaygınlaştırılır, marksist-leninistleri toplumdaki izole etmeye çalışılır.

Kitap sadece burjuva ideolojisinin krizini mi ele alıyor?

Stefan Engel: Kitabın temel amacı, proleter ve burjuva ideolojisi arasındaki materyalizm ile idealizm arasındaki ve diyalektik ile metafizik arasındaki mücadeleyi başarılı bir şekilde yürütmektir.

Kitabın doruk noktası olarak, Mao Zedong'un Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi konusu ele alınıyor. Bugün, "Maoizm" hakkında onun sözde insan düşmanlığını "kanıtlamak" için en kötü vahşet hikayeleri yayılıyor.

Stefan Engel: Mao Zedong'un Büyük Proleter Kültür Devrimi fikri, eski komünist ve işçi hareketindeki ideolojik mücadelenin önemsenmemesinden çıkarılan en önemli olumlu sonuçtu. Uluslararası Marksist-Leninist ve işçi hareketi içerisinde de Çin'deki proleter kültür devrimi hakkında hala birçok önyargı bulunmakta. Bu konuda ideolojik olarak ikna etme mücadelesi yürütülmesi gerekiyor. Özellikle MLPD'nin genç üyeleri ve aynı zamanda son yirmi yılda Marksist-Leninist ve işçi hareketine katılan diğer devrimci partiler, proleter kültür devriminin önemi, içeriği ve yöntemlerini büyük ölçüde bilinmemektedir.

Çin'de, çeşitli ikna ve ideolojik mücadele yöntemleri kullanılarak, Sovyetler Birliği ve COMECON ülkelerinde olduğu gibi kapitalizmin restore edilmesi Mao Zedong'un yaşadığı sürece önlenebilmiştir. Bilimsel sosyalizm için yeni bir ideolojik atılımı geliştirmek istiyorsak, yaşananlardan mutlaka ders almamız, sosyalist bilincin sosyalizmin inşasında ne anlama geldiğini anlamamız gerekmektedir.

DEVİRİMCİ YOL (RW) 36-39 sayılarının diğer kısımlarında neler ele alınmaktadır?

Stefan Engel: RW-37'de öncelikle, 1990'lardan beri uluslararası üretimin yeniden örgütlenmesi sırasında; burjuva ideolojisinde ortaya çıkan en son gelişmeleri ele alacağız. Buna, pragmatizm veya pozitifizm gibi çeşitli epistemolojik yöntemler ile tartışma dahil olacaktır.

Ayrıca Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nden Kim Il Sung'un revizyonist "Cuçe" teorisine, Abdullah Öcalan'ın "demokratik konfederalizmine" ve onun anti-komünist görüşlerine, küçük-burjuva radikal solun garip teorilerine ve özellikle bugünün Çin KP'si ve Şi Cinping'in neo-revizyonizmine, troçkizme ve post-modernizme karşı polemik yürütüyoruz. Tabii ki faşist ideolojideki yeni gelişmeler, neo-faşizmin değişik varyantları ile de ilgileniyoruz. Kitabın bir bölümü, bugünkü ideolojik karışıklıkta ve kitlelerin neo-faşizmden etkilenmesinde büyük rol oynayan komplo teorilerine ayrılmıştır.

RW-38'de ağırlıklı olarak burjuva bilim ve kültüründe burjuva ideolojisinin krizini ele alacağız. Dinin çeşitli versiyonları ve günümüzde sahip olduğu toplumsal rolü de eleştirilmektedir.

RW-39, düşünce tarzı öğretisi ile, ideolojik mücadele için çok yönlü sonuçlar çıkarmalıdır. Bu kısım, RW-26'nın işçi hareketinde düşünce tarzı sorusuna ilişkin bilgileri derinleştirmektedir. Aynı zamanda, 25 yıllık devrimci parti çalışma-

sının teori ve pratiğinde, düşünce tarzı öğretisindeki ilerlemeyi özetliyor. Ayrıca, küçük-burjuva düşünce tarzı sisteminin geliştirilmesini ve bunun sınıf bilincinin gelişmesi, sınıf mücadelesi, uluslararası sosyalist devrimin hazırlanması ve sosyalizmin inşası üzerindeki olumsuz etkileri de inceliyor.

Tehdit eden küresel çevre felaketiyle mücadeleyi ele alan RW-35 sayısının yayınlanması ile RW-36'nın yayınlanması arasında nispeten uzun bir zaman geçti. Bunun nedeni nedir?

Stefan Engel: DEVİRİMCİ YOL'un bu iki sayısının yayınlanması arasındaki geçen zaman gerçekten yedi yıl. Bunun farklı sebepleri var. İlki, küçük-burjuva düşünce tarzının ve burjuva ideolojisinin bugün kitleleri nasıl etkilediğinin çeşitli yönlerini inceleyen devasa bir çalışma olmasıdır. Yıllarca Merkez Komitesi ve 50'ye yakın arkadaşımız bunun için çalıştı. Ancak, çalışma yapan arkadaşlar arasında da kendisini açık olarak göstermeyen ideolojik yönü önemsememe eğilimi ile de uğraşmamız gerekiyordu. Tüm partide ideolojik bu eğilim söz konusudur. Bu, stratejik olarak, tehlikelidir. Sonuçta, eski komünist harekette, tüm eski sosyalist ülkelerin ve eski uluslararası komünist hareketin büyük bir kısmının revizyonist yozlaşmasına yol açtı.

Eserin her kısmının erken yayınlanmasının amacı, öncelikle parti faaliyetlerimizin ideolojik-politik yönünü ve özellikle MLPD'nin teorik organı DEVİRİMCİ YOL (RW) ile çalışmayı teşvik etmek ve anti-komünizm ve küçük-burjuva anti-komünist düşünce tarzı ile mücadeleyi daha çok ideolojik temellere dayandırmaktır. Kitap ayrıca devrimci hareketin ve işçi hareketinin anti-komünizmle nasıl başa çıkabileceğine dair rehber oluyor ve şu anki "Anti-komünizme şans verme!" hareketinin önemli bir temelini oluşturuyor.

Teorik çalışma burjuva ideolojisinin krizini ele alan bu dört kitapla kesinlikle bitmeyecek.

Stefan Engel: Hayır! Ne var ki, emperyalist dünya sisteminde önemli değişikliklere neden olan ve proleter strateji ve taktiklerimizde değişikliklere yol açan uluslararası üretimin yeniden örgütlenmesinden bu yana ideolojik-politik çizgimizin geliştirilmesi ve somutlaştırılması nispeten tamamlanmış olacaktır.

Ayrıca teorik organın bir sayısında, emperyalist dünya sistemindeki yeni fenomenler üzerine çalışıyoruz. Bu incelemede, RW 29-35 sayılarının ötesinde emperyaliz-

min ekonomik temelindeki yeni gelişmeler, emperyalist ülke hükümetlerinin ve partilerinin genel sağcı gelişimi, yeni-emperyalist ülkelerin oluşumu, dijitalleşmenin üretici güçlerin gelişimi üzerindeki etkileri ve benzeri konular ele alınır. Ayrıca, Burjuva İdeolojisinin Krizi ve Düşünce Tarzı Öğretisi'ne ek niteliğinde MLPD'nin Stalin Üzerine Biyografik İncelemesi" başlıklı bir kitap üzerinde de paralel olarak çalışıyoruz.

Senden önce Willi Dickhut 22 yıl teorik organ REVOLUTIONÄRER WEG'in yazı kurulu yöneticiliğini yapmıştı; görevini devraldığından bu yana 30 yıl geçti. Nasıl bir bilanço çıkarıyorsunuz?

Stefan Engel: Willi Dickhut, yeni tip devrimci işçi partisi için ideolojik ve politik temelleri her yönüyle geliştirmişti. MLPD'nin 1982'de kurulması için en önemli ön koşul buydu. RW 1-24 sayıları kapsayan teorik organ sistemi, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki dönem için Marksizm-Leninizmin somutlaştırılmasını ve özellikle Almanya için ekonomi politik, proleter strateji, taktik, diyalektik ve tarihsel materyalizmi içeriyor.

Benim yönetimimdeki yazı kurulunun görevi, bu genel temelde uluslararası üretimin yeniden örgütlenmesini her yönden analiz etmek ve ondan, partinin inşası, sınıf mücadelesi ve uluslararası sosyalist devrimin hazırlanması için sonuçlar çıkarmaktır. Bu faaliyetin kılavuzumuz düşünce tarzı öğretisiydi; çünkü o, devrimci faaliyetin teorik ve pratikte tüm sorularına diyalektik yöntemi bilinçlice uygulayarak yaklaşabilmemizi sağlamıştır. Ayrıca Marksizm temelinde açıklığa kavuşturulması gereken bazı konuları da çözümlememiz gerekiyordu, örneğin kadınların kurtuluşu veya doğal çevreyi koruma mücadelesi vb. sorunları.

Teorik çalışma sürekli olarak yeni sorun ve görevlerle karşılaşmaktadır; çünkü toplumda ve uluslararası Marksist-Leninist ve işçi hareketinde teorik olarak yanıtlanması gereken yeni pratik ve teorik sorular sürekli olarak ortaya çıkmaktadır. DEVİRİMCİ YOL (REVOLUTIONÄRER WEG) yazı kurulunun karakteristik özelliği, günümüzde her şeyden önce proleter düşünce tarzı temelinde, kolektif bir teorik çalışma yapmasıdır. Bugün ve gelecekte kapsamlı teorik gereksinimleri çözmenin başka yolu yoktur.

Çok teşekkür ediyor ve seni 30 yıldır REVOLUTIONÄRER WEG yazı kurulu sorumlusu olarak çalışmandan dolayı tebrik ediyoruz!

Rote Fahne, 29 Nisan 2021 Perşembe

PUSULA

NESNEL OLGULARA
BAKMALIYIZ!

Sınıf savaşımının ciddiyetiyle merkeze devrimci pratiği koymayan ve kendi öz gücüne dayanarak büyüme-yi hedeflemeyen bir hareket, ne sınıf mücadelesi içinde güç olabilir ne de birleşik mücadele alanında üzerine düşen tarihsel sorumluklarını yerine getirebilir. Benzer şekilde aynı kuvvetlerle pratik sahada olan bir hareketin de çalışmalarını sorgulaması şarttır. Çünkü; özne güçlerde bir genişleme olmazsa, tek tek özneler birçok problemle-pratikte uğraşmak zorunda kalır. Hal böyle olunca dar pratik kaçınılmaz olur. Bu durumu tersine çevirmek mümkün müdür? Elbette...

Bugün en azında ileri kitleler bir çıkış yolu arıyorlar. Bu yönlü daha çok soru soruyor, pratiğe giriyorlar. Eğer devrimci öznelerin yol ve yön gösterecek gücü yoksa “kitleleşme”ye dair tüm söylemler karşılıksız kalır. Dahası kitleden kopuk, kitleleri hedeflemeyen tüm çalışmalar, süreç içinde sonuçsuz kalmak durumundadır.

Burada asıl problemlerden biri, kitle çalışmasında genellikle tüm planları-faaliyeti sınırlı güçler üzerinden yapmamızdır. Elbette ki, planlamanın ilk adımında daha çok kendi güçlerimizi dikkate alarak “nasıl başlamalıyız?” soruna yanıt arayacağız. Ama asıl olan daha geniş işçi ve emekçileri kapsayan ve onları da mücadelenin bir parçası haline getirecek toplumsal bir hareket yaratmaktır. Bu toplumsal hareket içinde, devrimci özneler; elbette ki, rollerini oynayacaklardır, oynamalıdır. Ama kitlelerden koparak değil bütünleşerek, söylem ve pratik davranışlarıyla hem farklılığını hem de emek mücadelesindeki tutarlı duruşunu net olarak ortaya koyarak. Söylemler ancak böyle anlam kazanır. Kalabalık yoldaş gurupları böyle oluşur ve gelişir. “Öz gücümüze dayanmalıyız” söyleminin karşılığı da budur. Bu öz güvenle, yeni kuvvetlere ulaşarak kendimize geniş bir ha-

reket alanı yaratabiliriz. Herkesin her işe koştuğu değil, herkesin iş bölümü temelinde kendi işini yaptığı kolektif bir çalışmayı oturtabiliriz.

Yine proleter bir bakış açısıyla devrimden menfaati olan güçler içinde çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Bu, birleşik mücadele perspektifi anlayışımızla çelişmez. Çünkü bu görevler bir karşıtlık oluşturmamaktır. Bilakis karşılıklı birbirini besleyen, güçlendiren görevlerdir. Burada asıl olan öz güçlerimiz üzerinde yükselen ve yükselecek olan çalışmaların bir an olsun unutulmamasıdır.

Diğer önemli bir nokta ise, koşullara, alışkanlıklara mahkum olmuş düşünüş ve hareket tarzının sorgulanmasıdır. Devrimcilik yaratıcılıktır. Yaratıcılığın olmadığı ve bilinen alışkanlıklarla tekrarı içeren çalışmalara mahkum olmuş bir pratik üretken olabilir mi? Olamaz! Her fırsatta “somut koşulların, somut tahlilinden” söz edip ama her koşulda aynı şeyleri yapmaya çalışmak, değişen koşullara göre değil alışkanlıklara uygun tutum almak bizi başarıya değil tekrara götürür. Oysa genel anlamda ifade edilecek olursak; alışkanlıklarımız bir devrim hareketini örgütleme ve devrimci motivasyonu yükseltmekten çok tüketici ve taşınmaz bir yük haline gelmişse, bu yükten mutlaka kurtulmalıyız. Yeni yol ve yöntemlere kafa yormalyız.

Gelişmeleri, süreçleri nesnel olgulara göre ve diyalektik materyalist yöntemle ele almalıyız. Değişim böyle başlar. Tüm gerilikler, devrimci çalışma adına mahkum olunmuş alışkanlıklar böyle aşılır.

Yeniden başa dönersek birleşik mücadeleyi önemsemeliyiz ama kendi güçlerimize dayanarak başta kitle çalışması olmak üzere anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-patriarkal mücadelede de yoğunlaşmalıyız. Dar bir bakış açısıyla değil, enternasyonal bir bakış açısıyla hareket etmeliyiz.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Cemil Oka

Militanlığın, kararlılığın ve cesaretin sembolü olan Cemil Oka (Keko) bir generalin çocuğu olarak 1954 yılında Eskişehir’de dünyaya geldi. Genç yaşta Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. Askeri konulardaki yeteneğiyle çok sayıda eylemde yer aldı, yönetti. İstanbul Okmeydanı’ndaki bir bankayı kamulaştırma eylemi sırasında yaralı halde çemberi yarıp çıkmayı başardı. Tedavi gördüğü evi basan polisler tarafından 27 Ağustos 1977 günü katledildi. Ölümsüzleştğinde Proletarya Partisi üyesi, Halk Ordusu savaşçısıydı.

Cemil Çelik

Sivas-Banaz doğumlu Cemil Çelik Proletarya Partisi ile inşaat işçiliği yaptığı dönemde tanışmıştır. Militan kişiliği ile faşistlerin korkulu rüyası haline gelmiştir. Cesareti ve gözü pekliliğiyle tanınan Cemil Çelik, 27 Ağustos 1979 tarihinde sabah işe giderken faşistlerin hakim olduğu bölgeden geçerken birkaç noktada kurulan bir pusuda arkadan kurşunlanarak katledilmiştir.

Nubar Ozanyan

Nubar Ozanyan Ermeni milletine mensup bir ailenin çocuğu olarak 1956 yılında Yozgat’ta doğdu. Proletarya Partisi ile tanışması ve devrimci mücadeleye atılması ise yine kendisi gibi Ermeni bir devrimci olan Armenak Bakırcıyan ile tanışması ile oldu. Mücadeleye atılmasından itibaren Türkiye Kürdistanı’ndan Filistin’e, Hayastan’dan Lübnan’a birçok savaş alanında bulundu. Ozanyan, Proletarya Partisi’nin Rojava’ya açılma hamlesinin de mimarlarından olarak burada savaştı ve birçok savaşçının yetişmesini sağladı. 14 Ağustos 2017 tarihinde Rakka’da IŞİD çetelerine karşı başlatılan hamlede şehit düştü.

Katip Saltan

Almanya’da işçi olarak çalışan Katip Saltan, Proletarya Partisi’nin yurtdışı faaliyetine

katılır. Yurtdışında bulunan işçilere devrimin propagandasını yapar. Katip Saltan, 19 Ağustos 1980’de faşistlerce 27 bıçak darbisiyle alçakça katledilir.

Hüseyin Kılığ

1964 yılında Dersim’de doğan Hüseyin Kılığ, Halk Ordusu’na katıldı. 1983’te bir köyde emniyet mandalı açık olan silahını salladığı anda silah ateş alır ve tek bir kurşunla yaralanır. Pülümür Sağlık Ocağına götürülen Hüseyin Kılığ, olayın ihbar edilmesi üzerine yakalanarak yaklaşık 15 saat sonra 21 Ağustos 1983’te işkenceyle katledilir.

Kepir Çatışması

23 Ağustos 1992 günü on kişilik bir Halk Ordusu birliği, Ovacık’ın Kepir Yaylası Mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşürülür. Çatışma 12 saat sürer. Halk Ordusu üyeleri Yıldız Ayırç, İmam Cem iştmez, Akın Uzun ve Proletarya Partisi üyesi, Komutan Dursun Erkul, ilk çatışma sırasında şehit düşer. Meral Gezer ise yaralı ele geçirilerek işkencede katledilir.

Sinan Güreer

30 Ağustos 1994 tarihinde Erzincan’da, Ordu caddesinde bir arkadaşıyla birlikte sivil faşistlerle girdiği çatışmada ölümsüzleşti. Görgü tanıkları olayı polislerin tezgahladığını söylemiştir.

Kenan Güzel

1985 yılında Erzincan’da doğan Kenan Güzel ailesiyle birlikte Avusturya’ya yerleşti. Avusturya’da Linz Umut Kültür Merkezi’nde bağlama hocalığı yapmaya başladı. Gençliğin sempatisini kazanan Güzel, YDG’nin çevresinde düzenlenen tüm etkinliklere sanatıyla katıldı. 2000 yılında ATİK-YDG Kültür Festivali’nde kendi dalında birinciliği kazandı. Kenan Güzel, 28 Ağustos 2001 tarihinde gittiği bir gölde boğularak hayatını kaybetti.

Rojava Ölümsüzleşen İbrahim
Turgut İstanbul’da Anıldı

Rojava’da geçirdiği kalp krizi nedeniyle hayatını kaybeden DKP/BÖG üyesi İbrahim Turgut (Halid Ebu Ruken) için İstanbul’da anma programı düzenlendi.

“Filistin’den Rojava’ya Kazanan Bizler Olacağız” şiarıyla düzenlenen anma Devrimci Parti İstanbul İl Örgütü’nde gerçekleştirildi.

Anma programı İbrahim Turgut olmak üzere tüm devrim şehitlerine atıfla saygı duuşuyla başladı.

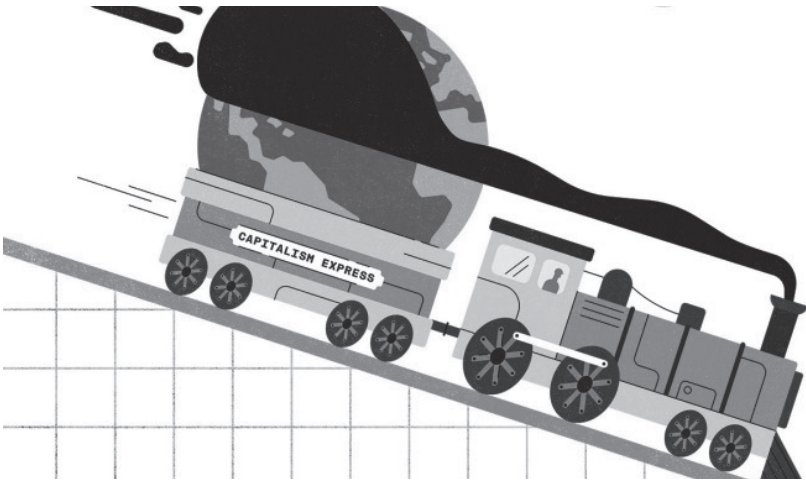
İbrahim Turgut’un yoldaşları yoldaşları tarafından yapılan konuşmalarda; Tur-

gut’un Türkiye’den, Kürdistan’ın dört bir tarafından Rojava’ya kadar devrimci kimliğinden ödün vermeyen bir yapısının olduğunu vurgulanarak hayatıyla, mücadelesiyle yaşamaya devam edeceği dile getirildi.

Partizan’ın da aralarında bulunduğu Birleşik Mücadele Güçleri, HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu, İbrahim Turgut’un ailesi, HDP MYK üyesi Ferhat Encü’nün de katıldığı anma, İbrahim Turgut’un sevdiği marşlarla sona erdi.

Emperyalizm: Haksız Savaş ve Sömürü Düzenidir

Emperyalist tekellerin sözcülerinin sıkça dillendirdikleri “özgürlük”, “demokrasi” söylemleri de yapmış oldukları bu adı soygunlara, hırsızlıklara, katliamlara masumiyet gömleği giydirme çabasıdır. Bu çabayı boşa çıkarmanın yolu, emperyalist işgallere karşı yeniden anti-emperyalist anti-faşist mücadeleye ivme kazandırmaktır.

Emperyalizm kapitalizmin en yüksek aşamasıdır ve savaşı ve de düşmansız duramaz. Tarih sahnesine çıktığından beri iki büyük dünya savaşının yaratıcısı ve on milyonlarca insanın da kırıncısı olmuştur. Elbette ki, emperyalizmin suçları bununla sınırlı değildir. 20. ve 21. yy. da yaratılan bölgesel savaşlar, yoksulluk ve sefalet tablosu da emperyalizmin eseridir.

Emperyalizmi yaratan kapitalizmin varlığı azami kâra bağlıdır ve hedefi bu sömürü çarkı üzerinde sürekli büyüme. Dolayısıyla saldırganlık-işgalcilik, dünya üzerinde hegemonya kurma siyaseti emperyalistlerin varlık gerekçesidir. Emperyalistler için en büyük değer metadır-paradır. Emeğe bu denli yabancılaşması başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin demokrasi ve özgürlük ideallerine karşı devlet terörüne sığınması onun sınıfsal karakterinin sonucudur. Kapitalist-emperyalist sistem için bu bir tercih değil zorunludur. Daha da ilginç olanı, bu soygun ve yalan düzenine emperyalist burjuvazinin yüklemiş olduğu misyondur. Örneğin işgaller “halklara özgürlük götürme” yalanıyla perdelenir. Afganistan, Irak, Suriye ve Libya’ya yapılan tüm işgal ve saldırılar bu yalanlarla gizlenmeye çalışılmıştır. Ama gerçeklerin inatçı ışığı, bu karanlığı da dağıtmıştır. Emperyalistlerin derdinin bölge halklarının özgürlüğü değil, yer altı ve yer üstü zenginlik kaynakları olduğu gerçeği zamanla daha iyi anlaşılmıştır. Çünkü emperyalist işgalciler, bölge halklarının çektiği acılarla değil petrol kuyularıyla ilgileniyorlar. Onların sözünü ettiği “güvenlik” petrol kuyularının güvenliği-

dir. Dahası emperyalistler, proletarya ve tüm ezilen halklar için bir güvensizlik kaynağıdır. Bu ücretli kölelik sistemi, varlığını gayri-insani politikalarla borçludur.

Keza emperyalistlerin Ortadoğu’da ki müdahaleleri ve kendi aralarında süren rekabet, tamamen bölgenin enerji ve ham madde kaynakları üzerinde kimin daha çok denetim kuracağı ile ilgilidir. Emperyalist tekellerin sözcülerinin sıkça dillendirdikleri “özgürlük”, “demokrasi” söylemleri de yapmış oldukları bu adı soygunlara, hırsızlıklara, katliamlara masumiyet gömleği giydirme çabasıdır. Bu çabayı boşa çıkarmanın yolu, emperyalist işgallere karşı yeniden anti-emperyalist anti-faşist mücadeleye ivme kazandırmaktır. Yeniden diyoruz, çünkü dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesinin gerilemesi anti-emperyalist bilinçte de muazzam bir kırılmaya yol açtı. Her türden tasfiyeci anlayışlar, bu alanda boy verdi. Vahşi kapitalizm, emperyalizm dünya halklarına şirin gösterilmeye çalışıldı. Devrim yerine reform öğütleri verildi. Elbette ki tüm bu kara propagandanın ezilen yığınlar üzerinde bir etkisi oldu.

Ama kapitalist emperyalist sistemin bitmeyen krizi, sınırsız sömürü hedefi-saldırganlığı dünya halklarının günlük sosyal yaşamını olumsuz yönde etkilemektedir. Bu nedenle proleter sosyalist hareket başta olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin soyut devrim çağrıları yerine işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı somut sorunlar üzerinde bir devrimci çalışmaya yönelmesinin süreç içinde bir karşılık bulacağını öngörmek gerekir. Çünkü ileri

kitleler ve küçümsenmeyecek bir emekçi yığını, faşist TC devletinin emperyalistlerle olan ilişkisini ve bu ilişkinin sofrasında her geçen gün küçülen lokmasıyla olan bağımlı biliyor. Halka karşı estirilen devlet teröründe de bu odakların Türk devleti ile işbirliği içinde olduğunu da biliyor. Dolayısıyla anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin güncelleştirilmesi bu yönlü propaganda ve ajitasyon araçlarının daha sıkça devreye konulması yaşanan bilinç bulanıklığının giderilmesine katkı sunacaktır.

Elbette ki başta enternasyonal proletarya olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçler bu yönlü ikili görevlerle karşı karşıyadırlar. Bir yanda anti-emperyalist, anti-faşist mücadele konusunda kendi güçlerini eğitirken diğer yanda bu haydutlara karşı en geniş ittifakların oluşturulması için çaba sarfetmelidirler. Bu görevler birbirinin karşıtı değil, bilakis iç içe geçen ve birbirini besleyen görevlerdir. Kendi içinde anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede ciddi bir çalışma yürüten ve bunu mücadelenin çeşitli alanlarında pratiğe dönüştüren bir sınıf hareketinin bu temelde oluşan geniş ittifaklar içinde hem düşünsel anlamda hem de pratik mücadele bakımından daha aktif bir rol oynayacağı kesindir. Dolayısıyla hem kavrayış hem de pratik sahada bu ve benzeri konularda yaşanan tüm geriliklere karşı aktif ve tavizsiz bir mücadele yürütmeliyiz.

Gelenen aşamada hem uluslararası planda hem de Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda devrimci güçler arasında örülen birleşik mücadele pratiği ve bu pratiğin yol açtığı-açacağı ortak düşünme, ortak hareket etme bilinci sürecin olumlu gelişmelerinden biridir. Sınıf savaşımında her dönemin kendine has öncelikleri-özellikleri vardır. Bunları dikkate almayan, buna göre konumlanmayan hiçbir devrimci hareket kitlelerle gereken bağı kuramaz. Yani söylemler somut ve ezilenlerin güncel sorunlarıyla ilişkili değilse iş yerinde, sokakta, eğitim alanlarında, köylerde vb. hiçbir karşılığı olmaz. Faşist diktatörlüğe karşı birleşik mücadele perspektifinin bu denli güncel bir sorun haline gelmesi topyekün estirilen devlet terörüne karşı sonuç alıcı bir niteliğe sahip olmasından kaynaklıdır.

Yine Türk devletinin bölgede izlemiş olduğu saldırganlık siyasetini besleyen-destekleyen de emperyalist güçlerdir. Hiç kuşkusuz TC devleti bölgede emperyalist güçler arasındaki çelişki ve rekabetten yararlanmaya çalışmaktadır. Suriye’de

başlayan iç savaşta, faşist Türk devleti Rus emperyalizmine karşı Batılı emperyalist güçlerin sacayağı ve süren işgalin, haksız savaşın kanlı parçası oldu, olmaya da devam ediyor. Bilindiği gibi Türkiye coğrafyası, 20.yy.dan beri emperyalistlerin Ortadoğu halklarına karşı yürütmüş oldukları saldırganlık politikaları için ileri bir karakoldu. Bu topraklarda emperyalistler tarafından inşa edilen askeri üslerin amaçlarından biri de budur. Ama gelenen aşamada bölgede değişen güç dengelerinin de etkisiyle TC de bu işgallerin, yürütülen kanlı savaşın aktif haydutlarından biridir.

Elbette ki TC faşizminin haydutluk sınırı emperyalistlerin izin verdiği sınıra kadardır. Kimi devrimci çevreler bu konuda Türk devletinin rolünü fazlaca abartmaktadır. Hiç tartışmasız işbirlikçi devletler de kimi zaman yukarıda da ifade ettiğimiz gibi güçler dengesini fırsat bilerek efendilerini rahatsız edecek hamleler yapabilirler. Ki, çoğu zaman farklılaşan koşullarla birlikte işbirlikçi devletler uşaklık sınırına geri dönerler. İktisadi ve askeri bağımlılık bu uşak devletlerin esas olarak bağımsız bir çizgi izlemelerine olanak tanımaz. Dolayısıyla Türk egemen sınıflarının an itibarıyla Libya’da, Suriye’de, Irak’ta var olan pozisyonu tartışmalıdır. Bu bir. İkinci nokta ise Türk devletinin bu saldırganlık siyasetine karşı yürütülen mücadele emperyalizme karşı yürütülen mücadeleden ayrı ele alınamaz. Anti-emperyalist, anti-faşist mücadele aynı okun hedefidir. Bu nedenle yürüttüğümüz tüm propaganda faaliyetlerinde emperyalizmi ve faşizmi teşhir etmeliyiz.

Keza emperyalistler sermayenin sürekli merkezileşmesinin, tekniğin gelişmesinin dahası kapitalist üretim ilişkilerinin her bakımdan genişlemesinin insanlık için ulaşılan büyük aşama olduğunun propagandasını yapıyorlar. Oysa üretimin büyümesi ve genişlemesi milyonlarca emekçinin yoksullaştırılması pahasına gerçekleştirilmiştir. Dolayısıyla ezilen yığınların değil, bir avuç emperyalist burjuvazinin ve suç ortaklarının zenginliğinden söz edebiliriz. Yaşanan bu gerçeklikten hareketle Lenin yoldaş daha bir asır önce “Tekelci devlet kapitalizmini işçiler için bir hapisane ve kapitalistler için bir cennet” olarak nitelemişti. O halde ana görevimiz: “Dün olduğu gibi bugün de yer yüzünü işçi ve emekçilerin cenneti haline getirmek için emperyalizme ve faşizme karşı enternasyonalist bir bilinçle savaşıma cüretini ve cesaretini gösterebilmektir.”

Marx'ın Engels' in SSCB'nin ve Mao Zedung'un Edebiyata Dair Genel Tutumları

“Siyasi, hukuki, felsefi, dini, edebi, artistik vb. gelişimler, ekonomik gelişime dayanır. Fakat bütün bunların hem yek diğerleri üzerine hem de ekonomik temele etkileri vardır. Ne, neden ve etken olma sadece ekonomik duruma özgüdür ne de geri kalanlar hep edilgen (pasif) sonuçlardır.”
(Engels 1965,467; aktaran Moran, 1988, s. 39)

Sanatın ne olduğu, kimin için ve nasıl yapılması gerektiği, sanatçının kim olduğu ve görevinin ne olduğu soruları yüzyıllardır çeşitli tartışmalar ekseninde devam etmiş olup bu konuda farklı tanımlamalar yapılmıştır. Bu tanımlamalar arasında etkili olanlardan biri de sanatın “mimesis” (yansıtma) olduğu görüşüdür. Temeli, Eski Yunan’a kadar uzanan bu görüş neyin, nasıl yansıtılacağı üzerine ortaya çıkan tartışmalar doğrultusunda gelişmiştir. Bu görüşlerin ortak noktası ise “gerçek/lik” kavramıdır. İster ideal olanı ister görüngüyü isterse de genel veya özsel olanı yansıtın. Çeşitli edebi akımlarla birlikte farklılaşarak devam eden bu görüş, Marksist estetikte de kabul edilir. Ancak burada Marksist estetiğin gerçeklik kavramına dair tutumunu anlamak için XIX. yy’nin gerçekliğine değinmek gerekir. *Neo-Klasik çağdan sonra gelen Romantizm uzun süre hâkim duruma geçtikten sonra on dokuzuncu yüzyıl ortalarında bu akıma karşı tepki olarak beliren ve özellikle Fransa’da Stendhal, Balzac, Zola ve Flaubert gibi romancıların elinde gelişen gerçekçilik akımı da, diyebiliriz ki sırtını yine yansıtma ilkesine vermiş bir sanat anlayışına yaslanır. İnsanı ve toplumu büyük bir sadakatle yansıtmağa çalışan bu yazarlar için de sanat eseri bir aynaya benzetilebilirdi.* (Moran, 1988, s. 34) Yansıtma düşüncesinin XIX. yy’da özellikle Realizm ve Natüralizm akımları doğrultusunda

ayna benzetmesi daha da güçlenerek yeni kırılma noktalarına yol açmıştır. Pozitif bilimlerdeki gelişmelerin ortaya koyduğu determinizm, sosyal ve beşeri alanlara kadar çözümlemeler üretiyordu. Edebiyatta da böyle olmuştur. Ancak mevcut gerçeklik artık çağın gündelik yaşamının yansıtılması olarak belirir. Ne görülüyorsa ne duyuluyorsa sanatçı, büyük bir nesnellikle onu aktarmalıdır. Her şey edebiyatın konusu olarak metinlere dâhil edilmelidir. Gerçekliğin yöntem olarak ele alınması da bu durumda “tarafsızlık ilkesi”ni beraberinde getirmiştir. *“Zola ve Flaubert’in de üzerinde durduğu tarafsızlık, gerçekçi romanda yöntem anlayışının önemli bir ögesidir. Olaylara dışarıdan bakarak onları olduğu gibi yansıtacak yazarın kendi görüşlerine yer yoktur eserde.* (Moran, 1988, s. 35) Böylelikle de devrin panoraması bu eserler ışığında tespit edilebilmektedir. Oysa işte bu tarafsızlık ilkesi Marksist teoride, Sovyet ve Çin Devrimleri özelinde kültür-sanat faaliyetlerinde yoktur. Devrimci sanat taraflıdır. Bu taraf tutma konusu, hem üretici hem de ürün özelinde değerlendirilmelidir. Sosyal Realizm, Sosyalist Gerçekçilik, Toplumcu Gerçekçilik olarak da adlandırılan gerçekliğin, Marksist teori ve pratikte en genel haliyle sorunsallaştırdığı meseleleri ele almaya çalışacağız. Marx ve Engels’in edebiyata dair görüşlerini öğrenebileceğimiz birincil kaynaklar, çeşitli sanatçı dostlarına

yazdıkları mektuplardır. Daha sonra diğer tüm eserleri üzerinde sanatın konumlandırılışını tespit etmek mümkündür.

Engels’in Margaret Harkness’e City Girl üzerine eleştirilerini aktarmak üzere yazdığı mektup da eserin biçimini beğendiğini şu ifadeleri kullanarak belirtir: *“...bütün kitabın temel tezini sunduğunuz dantelasız biçim-orta sınıftan bir erkeğin baştan çıkardığı proleter kızının eski mi eski öyküsü. Orta değerde bir yazar olay örgüsünün bayatlığını bir yığın yapmacık süs ve ayrıntı arasında gizlemeye çalışır, ama bütün bunlara karşın, yaptığı şey yine de görünürdü. Ama siz eski bir hikâyeyi anlatabileceğinize inanmışsınız, çünkü sunuştaki gerçekçiliğinizle onu yenileştirebilecek durumdasınız.”* (Marx ve Engels, 2016, s. 50) Alıntılanan ifadelerde gerçekliğin biçim üzerinde yöntemsel olarak kullanışı vurgusu mevcuttur. “Dantelasız” ve “sunuştaki gerçeklik” sözcükleriyle yalın, sembollerden, imgelerden, söz sanatlarından sıyrılmış bir anlatım anlaşılmaktadır. Mektubun devamında ise *“Bence gerçekçilik, ayrıntıların gerçekliğinden başka, tipik kişilerin tipik konumlarla gösterilmesi demektir.”* (Marx ve Engels, 2016, s. 51) diyen Engels’in bu tanımlaması ilerleyen süreçte Toplumcu Gerçekçilik kuramında “olumlu tip” ve “devrimci romantizm” kavramlarının oluşmasına temel olarak gösterilebilecektir. Yine mektubun devamında kitabın kişilerinin tipik olduğunu belirtip daha sonra içeriğe dair olumsuz bir eleştirisi sunar Engels. Eleştirisi ise işçi sınıfının edilgin olarak görülmesi yani; kendi bilinciyle kendisini kurtaracak hale gelmiş sınıfın devrimci tepkilerinin tarihin malı olarak gerçekçilik alanında esere yansımaması üzerinedir. Ancak hemen devamında sosyalist bir roman (tendenz-roman) yazmadığı, kendi politik görüşlerini yansıtmadığı için yazarı eleştirmediğini söyler. Hatta aksine *“Yazarın görüşleri ne kadar gizli kalırsa kalsın eser için o kadar iyi olur. Sözünü ettiğim gerçeklik yazarın görüşlerine karşın da sızabilir esere.”* (Marx ve Engels, 2016, s. 51) der. Devamında ise Balzac’ı politik tutumuna rağmen Fransız

toplumunun bütün tarihini, insanlık hallettirmesini örnek olarak gösterir. Monarşiye karşı doğan burjuvayı görebilen Balzac’ı hayranlıkla takdir eder. *“Balzac’ın böylece kendi sınıf duygudaşlıklarını ve ön yargılarını çiğnemek zorunda kalması, sevgili soyluların çöküşünün gerekliliğini görmesi ve onları bundan daha iyisini haketmeyen kimseler olarak anlatması; geleceğin gerçek insanlarını görmesi- o zaman için yalnız onlar vardı- gerçekçiliğin en büyük zaferidir ve koca Balzac’ın en büyük özelliği budur bence.”* (Marx ve Engels, 2016, s. 52) Yukarıdaki iki alıntıdan, Engels’in özellikle yazarın politik görüşlerinin Tarihi Materyalizme uygunluğunu, sınıflar arasındaki savaşın çelişkilerinin diyalektik gelişimi meselesini öncelediğini görmekteyiz. Engels, Minna Kautsky’nin Old and New adlı eserine karşı eleştirilerini yazdığı bir mektupta da *“Yazarın kişisine vurulması her zaman kötüdür, sanırım siz de bu zayıflığa kapılmışsınız[...] Ben yönsemli şüre hiç de karşı değilim[...] Ama bence yönsem, özellikle belirtilmeksizin, konumdan ve eylemden kendi kendine doğmalıdır, yazar da ortaya atılıp okura, gösterdiği toplumsal çatışmaların gelecekteki tarihi çözümlemelerini anlatmak zorunluluğu duymamalıdır.”* (Marx ve Engels, 2016, s. 54) diyerek yazarın karakterler üzerinde de mesafeyi gözetmesi gerektiğini belirtir. Ayrıca yazarın politik görüşlerini aktarması da kaba bir çığırtkanlıkla değil toplumsal çelişkilerin gelişiminin, temsili metne zorlama olmadan doğal akışı içinde olmalıdır. *“Benim özelliğim biçimdir, manevi bireyselliğimdir bu benim. Üslûp insanın kendisidir. Hem de nasıl! Yasalar izin veriyor, ama kendiminkinden başka bir üslûpla yazmam koşuluyla; ruhumun yüzünü gösterme hakkına sahibim, ama onu ilkin önceden belirlenmiş deyimle yerleştirmeliyim!”* (Marx ve Engels, 2016, s. 67) *“... kişinin kişiliğini yalnız ne yaptığı değil, nasıl yaptığı da gösterir”* (Marx ve Engels, 2016, s. 60) ifadelerinde Marx da Engels de üslûp üzerine görüşlerini aktarırlar. İlkinde Marx edebiyatta kullanılacak olan yeni anlatım tarzlarına

karşı sansürcü olan zihniyeti eleştirmektedir. Diğer ifadeyle birlikte okunduğunda sorunun kişilik meselesi olduğu ve her yazarın kendini buluşuyla ilgili olduğu açıktır. Ancak şunu da belirtmeliyiz ki; Marksist teori açısından üslup konusu da genel anlamıyla biçim kavramı da ikincil derecede önemlidir. Önceliği içerik almaktadır ve bu içerik de çelişkisel tarihi akış ve sınıfların konumlandırılışı esastır. Yeni bir düşünceyi ortaya koyan içerik, yeni üslûbu da ortaya çıkaracaktır. “Yazarlığını maddi bir araç olarak kullanan yazar, kendi iç köleliğinin cezası olarak, dış köleliği yani sansürü de hak etmektedir; daha doğrusu sansürün varoluşu onun cezasıdır.” (Marx ve Engels, 2016, s. 69) Çelişkilerin ortadan kalkmadığı burjuva toplumunda eserini araç olarak görmesi emeğini sermaye sahibine satmasıdır. Çünkü ortadaki şey, iştir. Oysa “toplumun sosyalist örgütünde ressam yoktur; başka işleri yanı sıra resim de yapan insanlar vardır.” (Marx ve Engels, 2016, s. 83) Bu bağlamda, Marks da Engels de sanatçıya müdahale eder bir tavır içerisinde olmamışlardır. Marx ve Engels’ in tutumlarını genel hatlarıyla incelediğimizde Marksist estetiğin sorunsallaştırdığı düşüncelerin içerik ve biçim üzerine olduğu net bir şekilde görülmektedir.

Sanat yapının oluşum sürecinde, toplumsal yapıdaki değişimlerin bilinçte ve dolayısıyla edebî metinde karşılığının olmaması mümkün değildir.

Öte yandan içerik ve biçim üzerine tartışmalar SSCB’de hem iktidarın hem kuramcılar ve sanatçıların da dâhil olduğu alanlarla genişlemiştir. Rusya’da belirli bir tarihe kadar herhangi bir resmi sanat gö-

rüşü savunulmamış, sanatçılar özgür bir ortam içerisinde eser vermişlerdir. 1932 yılında ise Proletkult’un kimi görüşlerini benimseyen ve partiye yakın yazarlardan oluşan RAPP dahil olmak üzere tüm yazın grupları dağıtıldı ve Sovyet Yazarlar Birliği kuruldu. NEP döneminin görece özgürlüğü ve özerkliği sona ermişti. Daha sonra “Rusya’da devletin resmî sanat görüşü sayılan toplumcu gerçekçilik 1930’larda ortaya çıkmış ve ana ilkeleri bilindiği gibi, 1934’te toplanan ‘Sovyet Yazarlar Birliği’nin Birinci Kongresi’nde saptanmıştı.” (Moran, 1988, s. 46) Bu sürece kadar daha demokrat bir ortamın olduğu söylenebilir. Bu bağlamda geline noktaıı temsilen doğrudan Stalin’in tavrını 1930’da Demyan Bedniy’e yazdığı “ilerici proletaryanın türküsinü söylemek gibi en büyük ödevin doruğuna yükselmekle” (Oktay, 2000, s. 107) suçlama tavrında olan mektupta görüyoruz. Belirtelim ki tüm bu tutumlar hem Merkez Komitesi’ne hem de diğer kuramcılardan aldığı desteğe de bağlıdır. Oysa genelde bu durumların sorumlusu olarak Stalin gösterilmiştir. Ancak ortadaki durumun daha hegemonik olduğunu düşünüyoruz. Ahmet Oktay’da bu durumların suçunun sadece Stalin/ Jdanov ikilisine ait olmadığını düşünür ve “Toplumcu Gerçekçilik’in asıl kurucusunun Maksim Gorki” (Oktay, 2000, s. 105) olduğunu belirterek “Sovyet yazın kuramının hâlâ alt-katman’da savunduğu devrimci romantizm ve olumlu tip kavramlarını Gorki formüle etmiştir” (Oktay, 2000, s. 105) der. Yazında özellikle yazara verilen görevle olumlu tip temeline oturtulmuş devrimci romantizm ile ekonomik düzen çerçevesinde var olmuştur.

Şimdi özellikle bu kavramları temellendiren görüşlere bakalım. “Çernişevski’ye göre sanat gerçekliğin yansıtılmasıdır, ama bu bir kopyacılık değildir, zira yazar görüneni olduğu gibi

yansıtmamalı, öze ait olanla olmayanı ayırt etmelidir. Bundan başka, yazar sosyal gerçekliği yansıtmakla kalmaz, aynı zamanda bunu açıklar ve yargılar da.” (Moran, 1988, s. 35). Hemen buradaki ifadeyle yazarın, belli bir tutumla yazdığı fikrini görürüz. Öte yandan Plehanov’da sanat ile ideoloji arasında Marksist felsefesinin alt yapı-üst yapı ilişkisi üzerinden bir konumlandırma yaparak “sanatçı hangi sınıfın üyesi ise eseri de o sınıfın ideolojisini yansıtır” (Moran, 1988, s. 42) der. Marksist öğretinin kurama yansması olarak okunan düşüncelerin hareket noktası Marx’ın “Filozoflar şimdiye kadar dünyayı çeşitli biçimlerde yorumlamakla yetindiler, oysa önemli olan onu değiştirmektir” sözüyle doğrudan bağdaştırılabilir. Marx’ın filozofa yüklediği praksis, Sovyet yazınında yazara yüklenir ve yazar artık dönüştürücü misyonla yüklenen bilinç öznedir. Dolayısıyla “İç içe geçmiş iki sorun, yazın’ın yararı ile yazarın sorumluluğu (görevi), Rus yazınının başlıca belirleyicileri olmuştur denebilir. Toplumcu Gerçekçiliğin, aslında yazınsal değil aktörel olan bu iki sorunu, bir parti öğretisi biçiminde formüle ettiği öne sürülebilir.” (Oktay, 2000, s. 43) Gerçekliğin yansıtılması nesnel değil öznel, görevli yazarın özneliği. Böyle bir bakış açısı da bilinçli özneyi var ettiği gibi bilinçlendirilmesi gereken bir halkın/sınıfın da varlığına işaret eder. İçinde yaşanan burjuva toplumunun farkındadır yazar ama daha önemlisi gelecekteki toplumun da farkındadır. Çünkü diyalektik mantık kaçınılmaz olarak tarihin akışını sosyalist topluma doğru ilerletecektir. Gerçek olan da budur ve devrimci romantik görüşün dayanağıdır. Burada genel görüş olarak Lukacs’ın tanımını vermek doğru olacaktır kanısındayız. Lukacs: “Devrimci romantizm ekonomik öznelciliğin estetik karşılığıdır.” (Oktay, 2000, s. 192) der. Nitekim çoğunlukla idealist olması nedeniyle aşağılanan Romantizm yazarın devrime karşı olan özverisiyle, tutkusuyla, bilen kişi olmasıyla, sınıfsal mücadele içinde takındığı tavrıla Devrimci Romantizm olarak belirmiştir. Diğer bir sorunda “tipik konumlardaki tipik tip” dir. Var edilen olumlu tip, yazarın görevini üstlenir ve temsilcisi haline gelir. Yazın içerisinde o da, tarihin Sosyalizme evrildiği gibi evrilir ve başlangıçtaki halinden daha ileri bir düzeye ulaşır. Ancak Sovyet kuramcılarının bu noktada tartıştığı şey, olumlu tipin bir noktada mekanikleşip, donması ve eserlerin tek tipleş-

mesi üzerine olmuştur. Determinizmin esas alınarak insan üzerinden tek yönlü açıklamalara gidilmesi, çelişkiselliğin olmaması yazını kaçınılmaz olarak kısırlaştırmıştır. Bu kısırlaştırma öyle bir hal almıştır ki yazarın üretimini sekteye uğratmıştır. Nitekim Stalin’in ölümünden sonra yani “Birincisinden 20 yıl sonra 1954’te gerçekleştirilen İkinci Sovyet Yazarlar Kongresi’nde söz alan Simonov ‘Sovyet edebiyatının girdiği bunalımdan ancak olumlu kahraman’ın ortadan kaldırılmasıyla mümkün olabileceğini’ bildirmiştir.” (Oktay, 2000, s. 190) Bu bağlamda olumlu tipin, devrimci kahramanın varlığı, Sovyet yazınında partinin müdahaleci tavrıyla beraber “biçim’e dair tartışmalar da meydana gelmiştir. Sorun, içeriğin yüceltilmesi biçimin ikinci öge olarak karşımıza çıkmasıdır. Kuram içerisinde yazın, bilginin yazarca özel bir ifadesine, biçimine dönüştürülmüştür ki, son aşama da ideolojinin dışavurumu olarak sunulmuştur. Yani esas olan içerik olmuştur; biçim ya sonra gelir ya da içerikle birlikte ortaya çıkacak bir kavram olarak değerlendirilir. Öncelikle Marksist estetik, felsefi zeminden hareketle gerçeğin yansıtılması ve bunun da en dolaysız biçimde yansıtılarak, öz’ün açığa çıkmasını ister. Bu bağlamda “öz, biçimden önce gelir” önermesi de temel önermedir. Kuram içerisindeki gelişmeler içerik ve biçim birlikteliği görüşünü de ortaya çıkarmıştır. Sanat yapının oluşum sürecinde, toplumsal yapıdaki değişimlerin bilinçte ve dolayısıyla edebî metinde karşılığının olmaması mümkün değildir. Değişen içerik de beraberinde yeni bir anlatımı meydana getirecektir. Dolayısıyla biçimde edilgenlikten çıkıp diyalektik ilişki içerisinde dinamikleşecektir.

Devam edecek

KAYNAKLAR:

MARX, Karl-ENGELS, Friedrich, **Sanat ve Edebiyat Üzerine**, (Çev. Murat Belge), Birikim Kitapları, İstanbul, 2016.

MORAN, Berna, **Edebiyat Kuramları ve Eleştiri**, Cem Yayınevi, İstanbul, 1988.

OKTAY, Ahmet, **Toplumcu Gerçekçiliğin Kaynakları**, Tüm Zamanlar Yayıncılık, İstanbul, 2000.

TUNALI, İsmail, **Marksist Estetik**, Altın Kitaplar Yayınevi, İstanbul, 1976.

ZEDUNG, MAO, **Kültür Sanat ve Edebiyat Üzerine**, (Çev. Celâl Üster), Berfin Yayınları, İstanbul, 1995.

Göçmen Düşmanlığı Değil Ezilenlerin Birliği ve Dayanışması!

*İşçinin alım gücünün düşmesinin nedeni
Afgan göçmen değil onu daha ucuza çalıştıran
ve her türlü örgütlenme ve sendikalaşmayı
engelleyen patronlardır.*

Ankara'nın Altındağ ilçesi Battalgazi mahallesinde, Suriye'den göç eden bir genç, çıkan kavgada iki kişiyi bıçaklaması sonucu 18 yaşındaki Emirhan Yalçın'ın yaşamını yitirmesiyle canlı yayında bir linç ve yağma saldırısı izledik. Irkçı-milliyetçi sloganlar eşliğinde harekete geçen gruplar, polisin gözü önünde Suriyeli göçmelerin ev ve işyerlerine saldırdı ve yağmaladı.

Bu ve benzeri göçmen-mülteci düşmanı, ırkçı-şoven saldırılara sık sık sahne olan Altındağ'da karşımıza çıkan bu tablo, Türkiye'de son dönemlerde mültecilere yönelik geliştirilen refleksin bir özetidir. Özellikle de son günlerde Afganistan'da Taliban'ın ilerleyişi ve ABD emperyalizminin bölgeden çekileceğini açıklamasıyla Türkiye'ye doğru yaşanan yoğun göçle birlikte göçmen karşıtı ırkçı-milliyetçi histerinin arttığı başka bir deyişle bilinçli bir şekilde körüklendiği çok açık.

Göçmenler Hakim Sınıf Kliklerinin Hedefinde!

Göçmen-mülteci karşıtlığı, düşmanlığı, düzen partileri açısından son derece kullanışlı bir konu. Gerek AKP-MHP gerekse de İYİ Parti-CHP ve diğer düzen partileri açısından bunu söylemek mümkün. AKP-MHP faşist blokunun, 2011'den bu yana AB ile Suriyeli göçmen ve sığınmacılar başta olmak üzere mülteciler başlığında pazarlıklar yürüttüğü herkesin bildiği bir sır. Hatırlanacağı üzere geçen yıl R.T. Erdoğan, bu pazarlıkta istediğini almak ve el yükseltmek adına göçmenleri otobüslerle sınırlara taşımış ve kapıları açarak AB'ye meydan okumuştur. Nihayetinde süreç, TC ile AB arasında bir mutabakata varılmasıyla sonuçlanmıştır.

TC, Suriye'de emperyalistlerin emriyle ve de aynı zamanda çıkarları uğruna savaşın bir parçası olmamış ve işgal gerçekleştirmemiş, tüm bu yaşananlarda bir rolü yokmuş gibi göçmenlere ev sahipliği yapan, savaştan kaçanları misafir eden bir devlet rolünü oynuyor. Afganistan'dan yeniden artış gösteren göç dalgasıyla, AKP iktidarı bu rolü yeniden oynamaya başladı. ABD emperyalizminin Afganistan'dan kaçan göçmenler için

Türkiye ve Pakistan'ı adres göstermesiyle tartışma uluslararası bir boyuta taşınmış bulunuyor. TC'nin Afganistan'dan gelen göçmenlere yönelik tutumunun, ABD'nin Taliban'la kuracağı ilişki ve TC'nin burada alacağı görevlere, yürütülecek pazarlıklara paralel bir seyir izleyeceğini söylemek mümkün.

Bugüne kadar yansıyan bilgilerden anlaşıldığı kadarıyla, AKP iktidarı ile ABD arasında, Taliban'la savaşa dahil olmuş 19 bin (aileleriyle birlikte 53 bin kişi) ile ABD destekli hükümetin yanında duran 1 milyona yakın kişinin Türkiye'ye göçü ve burada tutulmasına ilişkin bir anlaşma söz konusu. Göç dalgasının Afgan halkının çok daha geniş kesimlerini Türkiye ve diğer ülkelere taşıyacağı bir gerçek!

AB'nin Afganistan'dan göç başlatamaz, gelenlerin Türkiye'de tutulması gerektiğine yönelik demeçleri de buna işaret ediyor. Bu, Afganistan kaynaklı göç için yeni bir durum. Zira öncesinde Türkiye göç haritasında transit bir geçiş ülkesiydi. Yani İran ve Pakistan'da yaşamayı tercih etmeyen ve Avrupa'yı hedef alan göçmenler, Türkiye'yi mümkün olduğunca hızlı şekilde geçip Yunanistan, Bulgaristan veya İtalya üzerinden Avrupa'ya gitmeyi hedefliyorlardı. Şayet göçmenin parası bittiyse, şartlar uygunsa, Türkiye'de para biriktirmek ve uygun şartları beklemek için kalıyorlardı.

Öte yandan resmi rakamlara göre, Türkiye'de 7 Temmuz 2021 itibarıyla yakalanan 62 bin 687 düzensiz göçmenin 25 bin 643'ünü Afganlar oluşturuyor.

Afganistan'dan doğru yaşanan yoğun göç, düzen partileri arasında birbirinden farklıymış gibi görünen ancak özünde aynı kaynaktan beslenen; Göçmenleri yollara düşüren sebeplerle, devletlerin buradaki sorumluluklarıyla ve sığınmacıların yaşadıkları zorluklarla ilgilenmeyen yeni bir tartışmayı başlatmış görünüyor. Geniş kitlelerde göçmen ve mülteci karşıtlığı, ırkçı ve şovenist saldırılar olarak karşılık bulan tehlikeli ve yıkıcı bir tartışma bu.

Göçmenler hususunda bu ele alışı gerek kapitalistler devletler gerekse de bizim gibi ülkeler için ortak özellikler gösterdiğini de eklemeliyiz.

Türkiye'de iktidar, göçmen ve sığınmacıları politik birer argüman ve koz olarak görüyor. En başta da dış politika açısından. İçeride ise, AKP'li Yasin Aktay ve diğer yetkililerin itiraf ettiği gibi esnek ve güvencesiz koşullar altında birer ucuz iş gücü olarak sahaya sürüyor, istihdam ediyor. Böylelikle, sınıfın yapısını bozuyor, dengeleri sarsıyor, sınıfın birliğini ve örgütlüğünü parçalamayı hedefliyor.

Derinleşen Çelişkilerin Üstü, Göçmen-Mülteci Düşmanlığıyla Örtülmek İsteniyor!

Öte yandan, göçmenlerin korku ve kaygı, hayata tutunma çabaları üzerinden gerici bir kitlesel taban yaratılıyor ve bu durum iç politikada rakiplere karşı kullanılıyor.

Türk-Kürt ulusları ve çeşitli milliyet ve inançlar arasında düşmanlık ve güvensizlik tohumları atılıyor. Böylelikle ezilenlerin, onları ezen ve sömüren ortak düşmana karşı birleşik mücadelesinin önüne set çekilmek isteniyor. AKP-MHP faşist bloku esasında müsebbibi olduğu toplumsal gerilimden, ırkçılık ve şovenizm devşiriyor. Göçmen ve sığınmacılara yönelik saldırılarda karşımıza çıkan güçlü Kürt düşmanlığı da bunu gösteriyor. Ege, İç Anadolu ve Karadeniz'de Türk halkını, Kürt düşmanlığı etrafında mobilize eden ve "vatan-millet-sakarya" edebiyatıyla yaşadıkları yoksulluk ve sefaletin gerçek nedenlerinden uzaklaştıran iktidar, benzer bir süreci göçmen/mülteci karşıtlığında da işletiyor.

Türk hakim sınıfları, İzmir'de Deniz Poyraz'ın katledilmesi örneğinde olduğu gibi ihtiyaç duyduğunda doğrudan paramiliter güçleriyle katliamlar gerçekleştirirken, HDP'ye, devrimci, ilerici güçlere yönelik baskı ve şiddet politikasını toplumsal bir zemine yayarak kitle tabanını gerici bir ideolojiyle zehirliyor.

Diğer yandan burjuva düzen partileri de farklı bir yerden ancak sonu aynı noktaya çıkan bir yaklaşımı esas alıyor.

Bolu'nun CHP'li Belediye Başkanı Tanju Özcan'ın başını çektiği göçmen karşıtı açıklamalar ve bu doğrultuda atılan adımlar açık ki CHP'nin merkezi politikasından bağımsız düşünülemez. Kılıçdaroğlu'nun sık sık Suriyelilerin geri gönderileceğine yönelik açıklamaları, işsizlik ve yoksullukla boğuşan geniş kitlelerin AKP iktidarına duyduğu öfkeyi şovenizmle kirleterek sisteme kanalize ediyor, düzenin payandalarını yeniden tahkim ediyor.

Başka bir açıdan burjuva muhalefet, aynı atölyede bir Afgan veya Suriyeli göçmen işçinin neden daha ucuza çalıştırıldığını anlatmak yerine, yanındaki yerli işçiye düşmanlık aşıyor. İşçinin gerçek düşmanının üstüne bir şal atıyor, işçiler arasında nefreti körüklüyor bunun sonucunda, sınıfın ve ezilenlerin örgütlenmesini ve mücadelesini baltalıyor.

Oysa, ezilenlerin yaşadığı ve bugün pandemiyle birlikte çığ gibi artan yoksulluk ve işsizliğin nedeni göçmenler değil egemen sınıflardır. İşçinin alım gücünün düşmesinin nedeni Afgan göçmen değil onu daha ucuza çalıştıran ve her türlü örgütlenme ve sendikalaşmayı engelleyen patronlardır. Göçmenler herkesten fazla aşağılanan, taciz ve tecavüze maruz kalan, herkesten fazla ucuza çalıştırılan, en güvencesiz kesimlerdir ve adına ezilenler dediğimiz büyük yoksullar deryasından ki bir damladır.

Ezilenlerin tutumu, sınıf kardeşlerine dayanışma ve birlikte mücadele elini uzatmak ve ortak düşmana karşı savaşıma dahil etmek için çaba sarf etmek olmalıdır!

DENEYİM | Nasıl Yandı? Belli Olmayabilir Ama Kimin Söndürmediği Ortada

Bir YDG'li yazdı

Uzun süredir orman yangınları Ege-Akdeniz kıyı şeridinin birçok noktasını sarmış durumda. Geline aşamada binlerce hektarlık orman kül oldu. Orman canlıları, yuvalarından ve canlarından oldu. Yangın bölgesinde hayatını kaybedenler ve maddi manevi zarara uğrayan insanlar oldu.

Yangının başlamasının ardından günler geçmesine karşın etkili bir müdahalenin yapılmadığı sosyal medyadan duyurulmasıyla, orman yangınları meselesi birçok insanın odak noktası haline geldi. Bu odak sadece pasifte değildi, her türlü engellemeye rağmen yangın alanlarına akın eden yüzlerce insan vardı.

Biz de doğanın göz göre göre yok edilmesine seyirci kalamayarak soluğu Marmaris'te aldık.

Yola çıkmadan önce elde olan bilgilere göre yollarda sivil faşist grupların "çevirme" yaptığı, etrafta "suçlu" aradıklarına dair veriler vardı. Bu bilgilerin doğruluk payı bazı bölgeler için vardı bazı bölgeler için ise yoktu.

Devletin uzun süredir şovenist histeriyi körüklediği ve her koşulda buna yeni yöntemler bulduğu bir sürecin içerisindeyiz. Halkları birbirine düşman ettirmenin uzun süreli politikasının bir parçasıyla karşı karşıyayız. Bir yanda Kürt olduğu için linç edilen ve öldürülen insanlar bir yanda ormanlarının yanmasının failiği üzerinden yönlendirilen, Ege-Akdeniz halkı! Ülkede her türlü olumsuz işin altında aranan Kürtler-Suriyeliler son zamanlarda da Afganistan'dan gelen mülteciler oldu. Karşı bir duruş sergilenmediğinde hakim sınıfların isteği doğrultusunda ezilenler, günah keçisi görülmeye devam edecek!

Şovenizme karşı duruş, yangın bölgesinde manipüle edilen halka doğru sorular sormaktan, doğru cevaplar vermekten geçmektedir. Nasıl yandı? belli olmayabilir ama kimin söndürmediği ortada. Bu gerçeklik basit olduğu kadar bölgedeki insanlar için en somut nokta...

"Bu gençler gönüllü olarak ta nerelerden gelmişler"

Marmaris'te bizi ilk karşılayan yoğun bir is kokusuydu. Yangın bölgesine yaklaştıkça bir zamanlar buranın yeşillik olmasının aksine araziye sonradan yerleştirilmiş gibi duran ağaç gövdelerinin ürpertici görüntüsüne tanık olduk. İnsanı ürperten sadece

kül olmuş ormanlar değil bunu engellemeyen, yeterli değeri vermeyen sistemin bulunduğu noktadır.

Alana ulaştığımızda oldukça olumlu tepkilerle karşılaştık. Köylülerin "bu gençler gönüllü olarak ta nerelerden gelmişler" sözlerini defalarca kez duyduk. Ellerinde bulunan tüm imkânı yangın söndürme faaliyetine kullandıkları gibi bizlerle de paylaşıyorlardı. Yurt genelinde yapılan çağrılar karşılığını bulmuş teknik ekipmanından yemeğine tüm çalışanlar için seferber edilmişti. Yoldan geçen tüm araçlar işleri ne olursa olsun gerek malzeme taşınmasında gerekse insanların taşınmasında oldukça fedakâr ve istekliydi. Böylelikle işler daha kolaylaşmıştı. Benzer birçok örnek doğrultusunda bölgedeki halk arasında gözle görülür bir bütünleşme, içtenlik ilk olarak hissedilenlerdi.

Çalışmaya ilk başladığımız alan Hisarözü-Orhaniye arasındaki asfalt yol kenarından yangının dağın zirvesinden aşağıya inmesini engellemek amaçlıydı. Bu amaçla dair hazırlık yapıldı arozözler mümkün olduğu kadar dağa yaklaştırılıp hortumlar açıldı ve alevler gelmeden soğutma yapılmaya başlandı. Tecrübesiz olmamız nedeniyle yetkililerin gönüllü gelen insanları yönlendirmesi beklenirken kısa sürede anlaşıldı ki yetkililer ne bu niyetler ne de bu potansiyele sahipler. Arozöz hortumlarıyla yol kenarından 100-150 metre uzanabilen bir hattı alevlerden savunabiliyorduk. Yanan alanla karşılaştırıldığında neredeyse hiçbir değeri yoktu.

Çalışmadaki bu yaklaşım bir yandan işin riskinden kaynaklandığı düşünülürken daha sonra anlıyoruz ki bu çalışmanın yangını söndürme gibi bir amacı hiç olmamış. Aslına bakarsak, yangını karadan söndürmek zaten mümkün değilmiş. Çözümün havadan müdahaleye odaklandığı anda ise ne helikoptere ne de uçağa rastlayamadık. Alandaki tüm insanların beklentisi havadan müdahale iken bu müdahale ya çok geç geldi ya da eksikti. Marmaris'teki yangın durana kadar hava araçlarının işlevi yangını söndürmek değil bir miktar yavaşlatmak oldu.

Alevler kontrol altına alındı denmesinin trajik yanı yanacak ormanın kalmayışındaydı.

Günlerce uçak lazım diye çağrılar yayınlayan gerek ünlüler gerekse bölgedeki

insanlar provakasyoncu olarak teşhir edilirken asıl teşhir olanın devletin kendisi olduğuna değinmek gerekir. Bu ülkede deprem olur suç ölenlerdedir, bu ülkede ekonomi çöker suç dış mihraklardadır, ormanlar yanar suç belediyelerde ve Kürtlerde olur. Ama kesinlikle devlet kurumlarının hatası olmaz. "Mega" devletin nasıl hatası olabilir ki. Mesela hatasız şekilde işçilerden, emekçilerden vergisini alabiliyor. En güzel, en lüks arabaları jetleri tahsis edebiliyor. Yangın söndürme uçakları ise bakımı yapılacağı yerde tutumlu devletin tasarrufu sayesinde hangarda dinlendiriliyor...

Sistemle kan uyuşmazlığının çelişkisi

Devletin büyüklüğü küçüklüğü bir yana yerel halk devletin orada olmadığının farkında ve bunu dillendirmekten de çekinmemekte. Ne gelen bakanların ne de kaymakamın halk nezdinde etkisi kalmamıştı. Lüks oteller bir şekilde alevlerden korunabilirken köylülerin evleri, hayvanları alevlere teslim edilmişti. Hibe verileceği vaatleri bir lütufmuş gibi sunulması halkta iktidar nezdinde olumsuz etki yaratmış ve öfkeyi körüklemiştir. Kitle için geçerli olan doğalarının korunması idi.

Çalışma boyunca devletin doğa karşısındaki konumlanışının yağma olduğu tekrar tekrar anlaşılırken halkın gücünde ortadaydı.

Birlikte hareket eden insanların istediklerinde ne zorluklar başarabileceğinin somut tarihi yaşanıyor. Bir yandan vatanım devletim denilirken somut olarak sistemle kan uyuşmazlığının çelişkisi yaşanıyor. Doğasını korumak adına tehlikeye atılan insanlar, yeri geldiğinde ne jandarmayı ne kaymakamı dinliyor, arozöz kaçırp kendi müdahalesini yapabiliyordu. Arozöz hortum verilmediğinde kovalarla dağa su taşıyarak ellerinden geleni yapmaya çalışan kitlenin kendilerinden başka çözüm üretmenin olmadığına hep birlikte tanık olduk. Tek bir arozözle saatlerce, traktörlerle taşınan sularla çalışma yapması ne çılgınlık ne

gözü karalıktı. İnsanların değer verdikleri şeyi korumanın kaçınılmaz yoluydu.

Elbette kovalarla alevleri söndürmek mümkün değildi. Yine de oraya gelen insanların hepsinin, en azından birkaç ağacı, hayvanı kurtarmak gibi bir derdi vardı. Bu dert uğruna birçok gönüllünün normal yaşamında sarf etmediği eforu orada sarf ettiğine tanık olduk. Çoğunluğunun gençlerden oluşan gönüllülerin belki de hiç gitmediği, ayak basmadığı dağlara, omuzlarında yangın tüplerini çıkarması yorumlamaya ve açıklamaya değerdir. Meseleye birkaç ağacı, hayvanı kurtarmak olarak giriş yaptıysak da anlatılması gereken daha fazlası... Güvencesiz yaşamın olağan hale geldiği bir ülkede özellikle gençler açısından ekonomik-sosyal alanların yok edildiği koşullarda, ekolojik tahribatın karşısında durmak ayrıca elzem hale geldi.

Ekoloji savunması yapmanın "teröristlikle" bağdaştırıldığı günlerde ekoloji için bu denli seferberliğe girişmek, devletin bakanlıklarının yapmadığı işi teşhir edercesine "biz yaparız" demek bulunduğu pozisyon itibarıyla bir yanıla mevcut anlayışa, sisteme karşı çıkmaktır. Yaşananlar, bunun cümlelerle anlatılmasına ihtiyaç duymadan pratikteki verilen mesajdır. Görüyoruz ki mesaj hedefine de ulaşıyor. Bu sebeple gönüllülerin alanlara alınmaması, dağıtılması için ayrıca çaba gösteriliyor.

Son birkaç yıla özellikle damgasını vuran dayanışmalar oldu.

Pandemi dayanışması, deprem dayanışması, üniversite dayanışması son olarak da ormanlar için yan yana geline dayanışma. Kapitalist-emperyalist sistem, bir yanıla insanları ayrıksılaştırıp, insanların bireysel yaşam içinde sürüklenmesini örgütlerken özellikle ileri kitleler yaşamının ve mücadele etmenin yolunu dayanışmalarda buluyor.

"Yapılan iş rengini nereden alıyor?"... Bu sıraların popüler sorusuna da son olarak cevap vermek gerekebilir.

Yapılan iş rengini, elbette ona katkı sunan, işi omuzlayanlardan alır. Politik özneler işe müdahil olursa kendi rengini verme şansını bulur. İş omuzlayıp götürdüğünde kendi rengini verebilir. Müdahil olmaktan imtina edildiğinde, geriye rengin nereden geldiği sorgulanıp tahliller yapmak kalır. Her sorunun çözümünü devrime havale etme noktasındaki tarihi hatanın kimi çevrelerde sürdüğünü gözlemleyebilmekteyiz. Bu yaklaşımın politik özneleri kitlelerden uzaklaştırdığı gerçekliğini kabullenip, hatalı yöntemden sıyrılalım. Kısaca kitlelerin içinde olmadan güçlenemeyiz, kitlelerden bağımsız devrim yapamayız.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 243

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

KAPİTALİZM, EN BÜYÜK DOĞA FELAKETİDİR!

Yarın yanan bölgelere maden sahaları, oteller yapılırken direnişe geçecek köylülerin karşısında tüm gücü ile devleti göreceğimiz kesindir.

Emperyalist-kapitalist sistem neo-liberal politikalar ile birlikte doğayla arasında şiddetlenen çelişki bir ekolojik krize dönüşmüş durumda. Kapitalizmin doğayı, doğadaki kaynakları kendi sermaye birikiminin devamı için acımasızca kullanması sonucunda geri döndürülemez bir noktaya getirmektedir. Artan yangınlar, seller, fırtınalar vb. ve bunların yarattığı yıkım Kapitalizmin müdahalelerinin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır.

AKP iktidara geldiği günden bu yana emperyalizmin bu politikalarına adapte olup uygulamaya koyulması dizginsiz bir talanı beraberinde getirmektedir. İnşaata dayalı ekonomik büyüme bu talanın temelini oluşturmaktadır.

Manavgat'ta başlayıp neredeyse tüm Ege ve Akdeniz'i saran orman yangınlarında milyonlarca canlı yok oldu. Binlerce hektar orman alanı, onlarca ev yangında kül oldu. Yangınlar; tüm doğal yaşam yok olurken yangına bir kova su dökcek mecali olmayan değil, doğru bir ifadeyle bu konuda bir ihtiyaç hissetmeyen bir devlet ve iktidarın varlığını gözler önüne sermesi bakımından bir turnusol kâğıdı oldu. Yangınlar, yedi düvelle karşı savaş verdiğini belirten 'güçlü devletin' acizliğini gözler önüne sermekten öte, artık, "devlet budur"u ortaya çıkarttı. Yarın yanan bölgelere maden sahaları, oteller yapılırken direnişe geçecek köylülerin karşısında tüm gücü ile devleti göreceğimiz kesindir. Direnişlerinin karşısına bütün bir zorba gücünü sefer edebilen devlet, yangın söndürmek için bir uçak dahi kaldırmaktan imtina etmiştir. Elbette bu durumun iktidarın politikaları ile ilgili olduğu ortadadır. İktidar ve temsilcisi olduğu sermaye yanan ormanlara bir köylünün bakış açısı ile bakmamaktadır. Onun doğası budur. Yanan ormanların yerine ilk elden beton binaları görenlerin yangına müdahale etmemeleri şaşırtıcı değildir. Öyleki kendileri müdahale etmemesi

bir yana yangını söndürmek için yardıma koşanların önünü kesmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bir gece de çıkan yasa ile yangın alanlarında görevli hariç girişleri engellemek istemişlerdir.

Orman yangınları sermaye ve onun temsilcisi iktidarın bu kadar da olmaz dedirten, insani hiçbir yön taşımayan yüzünü ortaya çıkarmıştır. Yangınların ortasında bir belediye başkanı 'her yanan evi yeniden yapacağız, evi yanmayanlar keşke bizim evimizde yansaydı diyecek' sözleriyle ya da yangınların söndürülmesi için var olan kurumun başındaki kayyum "düşündeydim" deyip daha sonra "ama eğlenmedik" derken olaya nasıl baktıklarını açıkça dile getirmişlerdir.

Erdoğan ise, doğada yaşayan yaşayan binlerce canlı yaşamını yitirirken, insanlar hayatlarını kaybederken, binlerce araçlık konvoyla şehre girip dalga geçer gibi insanların kafasına çay torbalarını atabilmektedir.

Erdoğan'ın bir TV yayınında sarf ettiği "Yangın olur da ormanda canlılar yanmaz mı? Hemen tedbirlerimizi aldık. Bütün bu canlıların defnini yapın dedik. Canlıların sahiplerine bu canlılar kadar ödeme yapacağız. Büyükbaşta büyükbaş, koyun, beyaz et hepsinin ödemelerini yapacağız." Sözleri ile evi

yanan bir köylü kadının; "10 tane villa da verecek, havuzu da yapacak, tiftik de verecek istemiyorum ben istemiyorum. Çocukluğumun anısının gitmesini ben istemiyorum ki. İstemiyorum villasını da evini de. Yıkılacak deniliyor, yıktırmam. Dursun burada, dursun. İzleyip ağladım sabaha kadar. Yılandan korkuyorum, ona bile hasret kaldım. Yok, kuş uçmuyor. Üstümde yattı kurbağa, alıp fırlatamadım" sözleri bizlere iki bakış açısını özetlemektedir. Bir tarafta yanan canlılara ekonomik bir değer biçip neyse parası veriliriz diyenler diğer tarafta tüm yaşamın yok olmasına ağlayıp yangından kaçan kurbağa ile uyuyanlar. Sermaye ve halk arasındaki farklılığı en güzel anlatan iki konuşma. Yan yana konulduğunda iki farklı sınıfın karşıtlığını durduğu yeri açıkça gözlerimizin önüne sermekten daha da ileride iki sınıfın uzlaşmazlığını da açıkça ortaya koyan bu bakış açıları bugün yaşadığımız çatışmanın bir iz düşümü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Erdoğan temsilcisi olduğu sınıfın tek kaygısının ekonomik kaygıdan ibaret olduğunu tekrar net bir biçimde hatırlatmıştır. Bütün doğayı yaşamı iktisadi bir mal olarak gören bu anlayış neo-liberal politikaların temelini oluşturmaktadır. Hemen akabinde

yangınların kontrol altına alınması ile birlikte Turizm bakanının çıkıp rezervasyonlarda artış var demesinin nedeni bu kaygının gizlenmeye ihtiyaç duyulmadığının örneğidir. İktidar yangınlar boyunca yangını söndürmek dışında tüm gücünü, yangını duyurmayla, yangını engellemeye çalışanlara karşı kullanmıştır. Sosyal medya paylaşımlarına soruşturmalar açılmış, yangını haber yapan TV'lere RTÜK eli ile cezalar kesmekten geri durmamıştır. RTÜK FOX TV muhabirinin orman yangınlarıyla ilgili bir yayında kullandığı "O kadar hızlı geliyor ki alevler, kâbus gibi..." sözleri nedeni ile TV'ye ceza kesmiş diğer kanallarda benzer nedenlerle ceza vermiştir.

Aynı anlayış bugün onlarca kişinin öldüğü yüzlerce kişinin kayıp olduğu Karadeniz bölgesinin illerinde yaşanan sellerde kendini göstermektedir. Yıkılan evler için TOKİ adres gösterilmiş selin nedeni olan HES'ler için Orman Bakanı 'Genelde HES'ler selin sebebi yerine bana göre mağduru oluyor. HES'ler negatif olarak etkileniyor.' diyebilmiştir. Yangınlarda insanlara çay torbası fırlatanlar selde IBAN vermişlerdir.

Tüm bunlar ile birlikte iktidar ciddi bir yönetme krizi ile karşı karşıyadır. Bu yönetme krizi ve devletin tüm güçlerinin Kürt düşmanlığında ortaklaşması, milliyetçiliğin ve onunla birlikte ırkçılığın desteklenmesi, yangınlarda oluşan halk tepkisinin şovenizme kaydırılıp adeta yol keserek Kürt avına dönüştürülmesine neden olmaktadır. Ege ve Akdeniz'de oluşan yangınlar ile Karadeniz'de ve Kürdistan'da oluşan sel ve yangınların nedeni aynı noktada birleşmektedir. Bu sonuçların aynı yerden geldiğini saklamak isteyenler bu bölgelerde ırkçılığı körüklemekten geri durmamaktadır. Milli birlik beraberlik adı altında her yerde ortaya çıkardığı ırkçı saldırıları kendine göre daha uygun koşullarda daha fazla desteklemektedir. İktidar milliyetçiliği rutin hale getirip toplumun tamamına empoze etmek istemektedir. Ankara Altındağ'da yaşanan mültecilere ve göçmenlere yönelik ırkçı saldırılar bu uygulamanın parçasıdır.

Doğayı, yaşamı sadece rant sahası olarak gören, bu konuda motivasyonunu hiç kaybetmeyen bir iktidar karşımızda durmaktadır. Yarattığı yıkım geri döndürülemez bir şekilde geleceğimizden çalmaktadır.